ALCRIS
COLECȚIA DE AUR
149

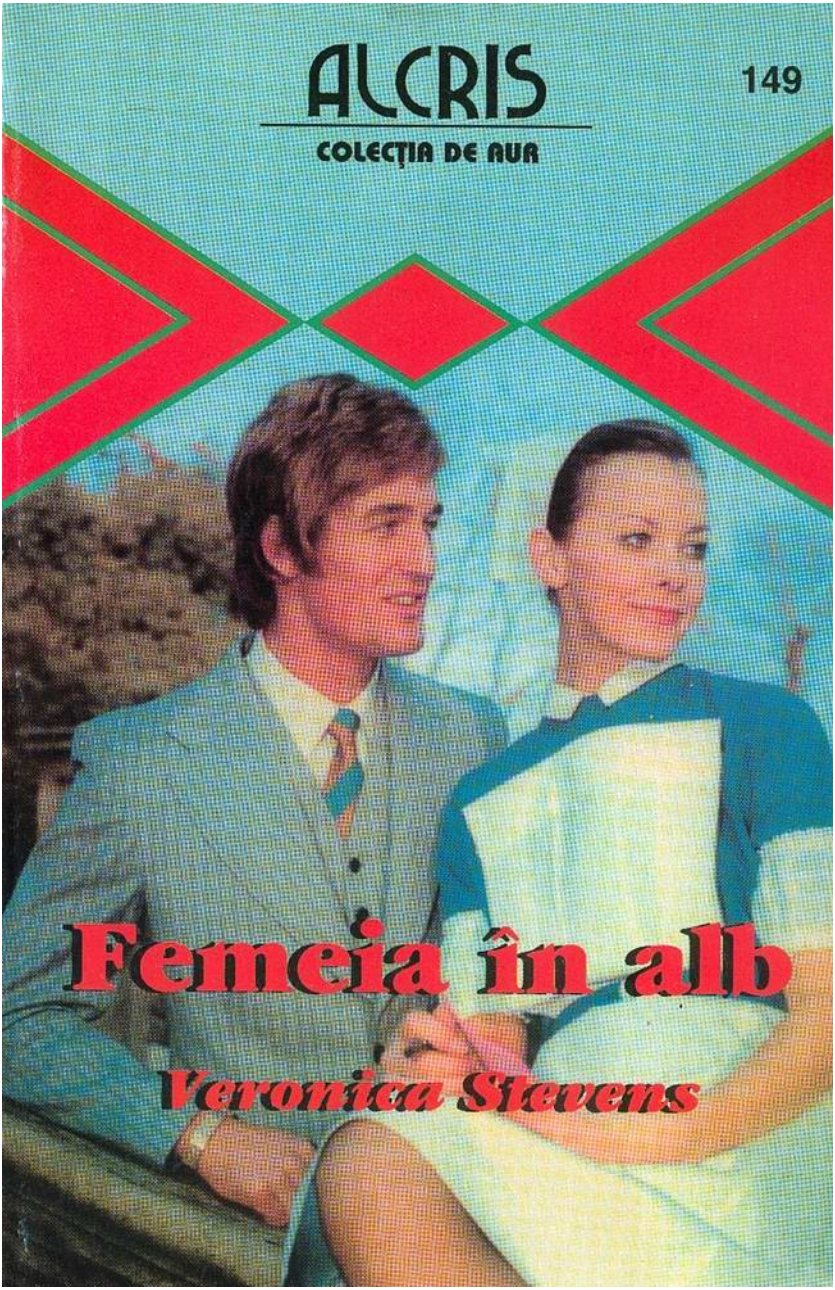

Femeia în alb

Veronica Stevens

VERONICA STEVENS
Femeia în alb

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
FILOFTEIA ISCRU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Vicky îşi scoase bluza albă cu un suspin de satisfacţie. Era în sfârşit vineri şi îşi terminase prima săptămână de gardă.

Tânăra ieşi pe uşa spitalului Wealwood cu inima uşoară. Se întorsese în cele din urmă la ea acasă, într-un fermecător orăşel din Kent pe care nu reuşise să-l uite, în ciuda celor doi ani de exil. Măceşii sălbatici care se căţărau pe zidurile scunde măcinate de trecerea anilor, potecile înguste, mărginite de aluni, care se pierdeau în pădure, dangătul dogit al clopotului vechii biserici nu se schimbaseră deloc. Ai fi putut crede că timpul stătuse pe loc.

În schimb, vechiul spital se transformase radical. Pentru a face faţă creşterii numărului de internări, fusese necesar să se mărească şi să se modernizeze serviciul de urgenţă. De asemenea, rămas credincios vocaţiei lui universitare, spitalul se dotase cu un centru nou de cercetare. Dar ambiţiile acestuia nu se opreau aici. Dacă aruncai o privire panoului general de servicii de la intrare puteai să remarci acest lucru deoarece, prin înfiinţarea unei secţii de ecografie aşezământul părea să ţintească un domeniu de vârf. Privit din exterior, nu se ghicea însă nimic. Era tot grupul de mici pavilioane albe de câteva etaje, înecate în verdeaţă şi flori.

Vicky admira tufele de trandafiri care se întindeau cât vedea cu ochii. La câţiva metri de ele se afla căminul infirmierelor, o clădire din cărămidă relativ tristă, în care tânăra locuia provizoriu, de când se întorsese aici. Ideea de a se încuia într-o cămăruţă îngustă nu-i surâdea. Dat fiind că nu era aşteptată de nimeni acasă, putea foarte bine să se mai bucure puţin de frumuseţea acelei după-amiezi.

Vicky o luă pe o potecuţă mărginită de trandafiri care

ascundeau parcarea rezervată angajaţilor spitalului. Îi plăceau în mod special aceste flori delicate care îşi schimbau culoarea odată cu trecerea timpului, petalele lor galbene tivite cu roşu care se transformau treptat în roşu închis.

— E superbă!

Tăcerea fusese spartă de o voce gravă, dar caldă. De obicei Vicky îi trata cu indiferenţă pe cei care o observau în felul acela, dar de data aceasta curiozitatea fu mai puternică.

Doi bărbaţi păreau cufundaţi într-o discuţie aprinsă. Vicky recunoscu imediat silueta impozantă a colegului ei, Ben Milden. Se angajaseră aproape în acelaşi timp în spital şi se împrieteniseră foarte repede. De atunci, Ben avansase cu paşi repezi în carieră, fiind în prezent şeful secţiei O.R.L. Dar cine să fie bărbatul care îl însoţea?

Înalt şi bine făcut, îmbrăcat într-un costum croit impecabil, cu părul blond strâns la spate, oferea o imagine care inspira eleganţă şi nepăsare, nefiind însă deloc lipsit de farmec. Vicky înţelese însă repede că laudele nu-i erau adresate ei, deoarece necunoscutul nu părea să-i fi observat prezenţa. Mergea încet, cu capul uşor înclinat într-o parte, uneori întorcându-se puţin înapoi şi revenind apoi în acelaşi loc, precum un cunoscător aflat în faţa unui obiect frumos. Oare ce putea să fie atât de pasionant?

Îngrijorată, tânăra se înălţă pe vârful picioarelor şi aruncă o privire peste tufele de trandafiri. Văzu caroseria neagră a unui Rolls Royce strălucind în soare.

Vicky avea un temperament destul de liniştit, dar atunci când văzu că cei doi bărbaţi căzuseră în extaz în faţa unei statuete minuscule cocoţate pe capota imensă a maşinii, simţi că îi clocoteşte sângele în vene şi îi veni deodată să înjure grămada aceea de fierătanii extrem de scumpe. Îşi stăpâni însă furia şi se mulţumi să bombăne în şoaptă:

— Vorbesc despre o maşină de parcă ar fi vorba despre o

femeie! Bărbaţii ăştia sunt pur şi simplu ridicoli…

Dădu din umeri resemnată şi îşi văzu de drum.

Dar probabil că necunoscutul o auzise, deoarece, din câteva salturi, o ajunse din urmă pe tânără şi îi puse cu fermitate o mână pe umăr.

— Hei!… Stai puţin…

Avea sprâncenele încruntate şi un aer aspru, dar, în mod curios, umbra unui zâmbet plutea peste buzele lui cărnoase.

— Pot să aflu motivul pentru care ai avut izbucnirea aceea, domnişoară.

Îşi miji ochii ca să citească ecusonul prins de uniforma tinerei.

— Domnişoară Chalfont?

O privea acum liniştit, ochii lui albaştri înregistrând fiecare detaliu al siluetei subţiri a intrusei care le întrerupsese conversaţia într-un mod atât de neaşteptat. Înaltă şi zveltă, cu un chip de madonă încadrat de o claie mătăsoasă de păr negru, tânăra era fermecătoare. Avea totuşi în privire o ostilitate care îl nedumerea. Tânăra îi răspunse pe un ton răstit:

— Nu înţeleg de ce este admirat atât de mult un vehicul care poate să distrugă o viaţă cât ai zice peşte.

Doamne sfinte! şopti tânărul, surprins de agresivitatea din vocea ei. Nu mă aşteptam la o asemenea reacţie!

Ben, care îi ajunsese din urmă, urmărea scena în tăcere. După ce îi mai trecu furia, începea ea însăşi să se simtă ridicolă. De ce îşi pierduse atât de tare stăpânirea de sine? încerca acum cu obrajii în flăcări să găsească o modalitate de a ieşi cât mai demn din acea situaţie penibilă.

— Ai dreptate, recunoscu ea cu un zâmbet forţat. Cred că m-am amestecat într-o problemă care nu mă priveşte.

Incidentul fiind închis, Vicky avea de gând să-şi continue drumul când Ben tuşi discret, cu ochii strălucind în spatele ochelarilor cu ramă aurie.

— Nu pleca atât de repede, Vicky! Vreau să ţi-l prezint pe doctorul Simon Drummond, şeful secţiei de pediatrie. Nu cred că v-aţi mai întâlnit, deoarece el se afla în concediu atunci când ai sosit tu aici. Dat fiind că urmează să lucraţi împreună începând de luni, adăugă uşor maliţios, cred că e mai bine să vă cunoaşteţi încă de pe acum.

Vicky rămase câteva clipe cu gura căscată… Numele acela îi spunea ceva. Drummond… Nu era oare numele chiriaşului ei? Doar dacă nu sunt doi Drummond la spital…

— Oh îmi pare bine, spuse ea în cele din urmă când văzu că medicul îi întinde mâna.

— Îţi promit că voi încerca să nu te mai enervez, spuse el zâmbind uşor ironic.

Însă tânăra îşi revenise deja.

— Staţi liniştit! De obicei sunt foarte sociabilă…

Pe moment se gândi să-i pomenească despre casă, dar considerând că nu era momentul potrivit, preferă să schimbe subiectul discuţiei.

— Sunteţi cumva proprietarul acelei minunăţii? îl întrebă ea încercând să arunce o privire indiferentă spre Rolls-ul negru.

— Doamne fereşte, nu! Ştiu însă să recunosc un exemplar frumos atunci când îl văd.

Deodată se opri şi o privi pe tânăra cu îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat, domnişoară Chalfont? Pari tulburată. Într-adevăr, Vicky se schimbase la faţă. Îi venise în minte o imagine, aceea a unui accident îngrozitor dintr-o dimineaţă posomorâtă de noiembrie. Trecuseră deja doi ani de atunci…

Tânăra îşi muşcă fără să vrea buza de jos. Credea că începuse să trăiască din nou o viaţă normală, dar rana abia cicatrizată se deschidea din nou. Nu voia însă să plângă în faţa acelui străin, deşi începuse să-i tremure bărbia!

— N-am nimic, îngăimă ea în cele din urmă. Simt un pic de greaţă. Acum vă las.

Ajunse în căminul infirmierelor ca o somnambulă. Simţea privirea celor doi bărbaţi fixată asupra ei. Probabil că Ben îi povestea ce se întâmplase. Era adevărat că asta ar fi evitat revenirea la perioada aceea atât de dureroasă… Totuşi, Vicky nu era prea mândră de ea. Dacă numai simpla vedere a unei maşini mari şi negre era de ajuns să o aducă într-o asemenea stare, în curând va circula zvonul că e bolnavă de nervi!

Ben încă mai lucra la secţia de urgenţă atunci când avusese loc cumplita dramă. În câteva minute, Vicky îşi pierduse tot ce avea mai scump pe lume: părinţii şi pe logodnicul ei, Chris. Nu plecase de lângă ei decât pentru câteva minute, atât cât să se ducă să cumpere câteva timbre de la poşta din sat. „Mă întorc imediat”, se auzi ea spunând în timp ce se urca în maşină. Nimeni n-avea de unde să ştie că un adolescent va lua în ziua aceea Jaguarul tatălui său…

Pierzând controlul asupra volanului, tânărul lovise mai multe maşini. Chris şi părinţii lui Vicky au fost ucişi pe loc, iar pe băiat l-au scos cu mare greutate din maldărul de fiare făcute armonică. Grav rănit, acesta s-a zbătut câteva săptămâni între viaţă şi moarte, după care s-a cufundat într-o comă profundă. Nu mai era nimic de făcut.

Răvăşită de durere, Vicky rămăsese o vreme la mătuşa ei, Celia, sora mamei sale, şi la soţul acesteia, Bob. Ei chiar insistaseră să se instaleze la ei. „Cel puţin până când te vei hotărî ce vei face cu casa”, îi spusese mătuşa Celia. „Nu te poţi întoarce să trăieşti acolo singură”.

Vicky îşi mai amintea şi acum vorbele ei. Ieşind în cele din urmă din amorţeală, înţelesese că nu era vorba despre un coşmar, ci despre cruda realitate. Casa aceea era tot ce-i mai rămăsese de pe urma părinţilor. E adevărat că mătuşa Celia şi unchiul Bob făceau totul ca s-o mai înveselească puţin, dar simţea că locul ei era acolo.

Aşadar, Vicky se întorsese la ea acasă. Prietenii ei

veniseră din când în când să-i ţină de urât, dar casa era plină de amintiri care îi răscoleau durerea. La un moment dat, simţise că nu mai poate suporta chinul şi, cu sufletul întristat, se hotărâse să plece. Aşa se face că îşi dăduse demisia de la spital, angajase o agenţie imobiliară să-i închirieze casa mobilată şi plecase în Australia.

Găsise imediat un post la spitalul din Sydney şi încet-încet simţise că îşi recapătă cheful de viaţă. Durerea rămăsese încă vie, dar acum putea să vadă imaginile din trecut cu mai multă seninătate.

Vicky nu reuşea însă să uite locurile natale. Uneori se simţea chiar uşor vinovată că lăsase casa părinţilor ei pe mâinile unor străini. De aceea, într-o dimineaţă, după ce îşi citi corespondenţa se hotărî să se întoarcă acasă. Primise o scrisoare urgentă de la agentul imobiliar, deoarece, contractul expirând peste puţin timp, chiriaşul voia să ştie dacă era dispusă să vândă. Trebuia să ia o hotărâre. Vicky se uitase uluită la scrisoare. De fapt, ideea aceea nu-i trecuse niciodată prin minte, deoarece chiria încasată reuşea să acopere cheltuielile necesitate de întreţinerea casei şi ultimele rate care mai rămăseseră de plătit. Era totuşi o eventualitate de luat în calcul. Era nemăritată şi avea douăzeci şi patru de ani. Ce să facă ea cu ditamai casa formată din patru camere şi două băi? Ca să nu mai vorbim de grădină…

Poate era mai bine s-o vândă şi să-şi ia un apartament… Dar Vicky nu reuşea să se hotărască şi, convinsă că nu va putea face alegerea corectă decât la faţa locului, luase primul avion spre Anglia. Acum însă, când ştia cine era doctorul Drummond, situaţia devenise mai delicată.

— Vicky!

Tânăra se trezi brusc la realitate. Văzu o tânără zveltă traversând pajiştea cu paşi mari.

— Anna! exclamă Vicky. De când nu ne-am mai văzut. Tinerele se aruncară una în braţele celeilalte. Vicky făcu

un pas înapoi.

— Lasă-mă să te admir! exclamă ea observând uniforma bleumarin a fostei ei colege de clasă. Ai fost numită infirmieră-şefă. Felicitări!

— N-am făcut decât să urmez filiera normală, îi răspunse Anna cu modestie.

Ai fi ajuns şi tu ca mine dacă n-ai fi plecat la capătul lumii. Apropo! Când te-ai întors?

— Acum două săptămâni, dar nu mi-am reînceput serviciul la spital decât de câteva zile. Domnişoara Alexander a fost drăguţă şi mi-a dat un post de suplinitor, până când va apărea un post liber.

— Ţi-ai luat o cameră la Ritz?

Gluma ei reuşi să-i smulgă un zâmbet lui Vicky, deoarece „Ritzul" cu rândurile sale de ferestre dreptunghiulare, era departe de a reprezenta un model de eleganţă.

— Am fost mai mult sau mai puţin obligată s-o fac, deoarece în caz contrar, ar fi trebuit să stau la unchiul şi la mătuşa mea, ceea ce nu-mi prea surâdea.

Se întoarseră flecărind. Astfel, Vicky află că imediat după plecarea ei, Anna se dusese să urmeze un curs de specialitate la un spital din centrul Angliei.

— Dar n-am stat acolo decât câteva luni, ceea ce nu se poate spune şi despre tine. Chiar mă întreb ce te-a putut convinge să te întorci. Nu-ţi place în Australia?

— Ba da! E o ţară magnifică! îmi era însă dor de ţară şi… mai era şi casa la mijloc.

Ajunseseră în faţa unei uşi mari de sticlă.

— Credeam că ai vândut-o deja! exclamă Anna intrând în holul sărăcăcios al căminului. Cum poţi să trăieşti aici din moment ce ai o casă minunată?

Vicky îi explică prietenei ei cum stăteau lucrurile, dar când află identitatea chiriaşului, Anna nu se putu împiedica să nu pufnească în râs.

— Aş vrea să mă transform într-o musculiţă în ziua în

care îl vei da afară din casă. Sper că n-ai de gând să i-o vinzi lui.

— Încă nu ştiu. Trebuie să ne fixeze o întâlnire agentul imobiliar… Te voi ţine la curent.

Vicky o luă pe culoar şi se opri în faţa unei uşi cenuşii pe care era lipit cu scotch un bileţel. „A telefonat mătuşa Cecilia. Vrea să o suni”. Vicky se întoarse la telefonul din hol. Auzi imediat vocea limpede a mătuşii Cecilia la capătul celălalt al firului.

— Bună ziua, draga mea! Nu ştiu dacă ţi s-a transmis mesajul meu. Ce mai faci?

— Bine. Dar tu? Spune-mi câte ceva şi despre ceilalţi membri ai familiei.

— Toată lumea e bine, dar nu de asta te-am sunat. Te-a căutat agentul imobiliar ca să fixeze o întâlnire cu chiriaşul tău. Ar vrea să alegi între mâine după-amiază şi duminică seara.

— În sfârşit, lucrurile încep să se mişte! exclamă Vicky, deşi în adâncul sufletului nu era prea sigură dacă trebuia să se bucure.

— Fii atentă! Sunt mulţi escroci pe lumea asta! Casa e foarte valoroasă, chiar dacă mai are nevoie de o zugrăveală.

— Stai liniştită. Oricum nu sunt prea sigură că vreau s-o vând.

— Ai dreptate, draga mea. Nu trebuie să te grăbeşti. Dar să vorbim şi despre lucruri mai vesele. Grupul de cercetaşi al lui Martin organizează o petrecere cu strângere de fonduri pentru o cauză care acum îmi scapă. Ar fi foarte mândru dacă ai veni şi tu. În plus, ar fi o ocazie să te întâlneşti cu rudele tale.

Vicky zâmbi. Mătuşa Celia părea la fel de hotărâtă ca întotdeauna să o vadă revenind în sânul familiei. Îi va fi foarte greu să o facă să înţeleagă pe bătrâna doamnă că după doi ani de singurătate, prinsese gustul

independenţei. Dar deocamdată, putea să accepte invitaţia ei.

— Perfect! Ţi-am pregătit deja camera. Trecem pe la tine să te luăm pe la şapte. Aşteaptă-ne pe trotuar. Pe curând!

După ce închise telefonul, Vicky îşi aduse aminte de întâlnirea cu chiriaşul. Se hotărî să-l sune imediat, dar după ce formă numărul, nu-i răspunse nimeni. Avea însă destul timp de gândire, deoarece contractul expira abia peste şase săptămâni.

Imediat ce ajunse în camera ei, rămase în furou, îşi făcu o cană de cafea şi se întinse cu voluptate în pat. Pe perete se afla un poster din Montmartre pe care Chris i-l dăruise înainte de plecarea de la Paris. Ce vacanţă minunată! Biserica Sacré-Coeur strălucind în soare. Place du Teatre şi pictorii ei de duminică, micile restaurante de pe malul Senei… Toate astea erau acum departe… La ora şapte fără un sfert cobora în faţa căminului să-i aştepte pe unchiul şi pe mătuşa ei. Cunoscând obiceiurile acestora, nu fu mirată să constate că maşina era deja acolo.

— Am sosit mai devreme, pentru că trebuie să dau o fugă până la Claire, îi explică mătuşa Celia. Cu ocazia asta o vom lua şi pe Karen. Austin-ul lor este foarte mic. Stau şi mă întreb cum de intră toţi în ea.

Se îndreptară spre periferia oraşului Tonbridge, dar după câte se părea nu urma să mai aibă loc o petrecere în ziua aceea, deoarece, când ajunseră în pavilionul înconjurat de verdeaţă îi aştepta un spectacol neobişnuit. Bicicleta lui Martin zăcea pe pajişte în timp ce uşa de la intrare se legăna încet în bătaia vântului. Deodată se auziră nişte ţipete stridente venind din bucătărie.

— Doamne sfinte! exclamă mătuşa Celia, îngrozită. E unul din copii. Să ne grăbim!

Vicky o urmă cu calm. Meseria o învăţase că atunci când era vorba despre copii, cea mai mică zgârietură capătă proporţii uriaşe. Probabil că Martin căzuse de pe bicicletă

şi îşi julise puţin genunchii.

Dar când ajunse în bucătărie, îşi dădu seama că era o problemă mai serioasă. Cocoţat pe un taburet înalt, uitând complet de uniforma lui de cercetaş de care era de obicei atât de mândru, Martin urla din toate puterile, în timp ce Claire, care era în general foarte calmă, părea depăşită de evenimente. Trebuie spus totuşi că băieţaşul arăta destul de rău, având obrazul julit şi nasul însângerat. Însă cel mai îngrijorător lucru era ochiul învineţit care era atât de umflat, încât nu se mai deschidea deloc. Claire pregătea o compresă atunci când le văzu apărând pe Vicky şi pe mama ei. Oftă uşurată şi se prăbuşi pe un scaun.

— Aţi venit la timp! Nu mai ştiam ce să fac! Bicicleta lui Martin a fost lovită de o maşină şi de atunci băiatul nu mă lasă să mă ocup de el.

Din cauza emoţiei, mătuşa Celia rămase câteva clipe fără grai, dar curând îşi veni în fire.

— Voi doi… marş în grădină! spuse ea celor doi copii mai mici care veniseră să vadă ce se mai întâmplă.

Apoi se întoarse către Vicky:

— Ar fi bine să te ocupi tu. Eşti mai pricepută decât mine. Pentru ochiul exersat al lui Vicky însă, era clar că ar fi fost insuficiente nişte îngrijiri simple acordate acasă, deoarece trebuia nu numai dezinfectată rana, administrate nişte antibiotice ca să îndepărteze riscul unei infecţii, dar trebuia să vadă dacă nu avea vreun traumatism cerebral. Treaba asta trebuia făcută la spital.

Se apropie de copil şi-l cuprinse pe după umeri, ca să-l liniştească în timp cei examina rana.

— Oh… cred că te doare foarte tare, spuse ea scoţând o batistă din buzunar. Sunt sigură că dacă te ştergi la ochi, va fi mult mai bine. Deja nu-ţi mai curge nasul.

Şi-i ceru apoi lui Claire nişte vată şi comprese.

— Perfect! spuse Vicky umezind puţin compresa. Vom curăţa puţin bubiţa asta urâtă ca să vedem ce este

dedesubt.

Tamponă delicat faţa copilului care strângea din pumni ca să nu înceapă să plângă.

— Aproape am terminat... Eşti băiat mare de-acum. La vârsta ta, eu nu eram atât de curajoasă.

— Îi aplică apoi o compresă pe faţă.

— Aşa! Să o ţii acolo până la spital şi acolo te vor unge cu o alifie miraculoasă. Nu vei simţi nimic!

Se urcă apoi cu el în maşină şi cu Claire la volan, porniră spre spital. Atunci când văzu că era de gardă infirmiera-şefă, Vicky se linişti. Doamna Bonner aparţinea vechii şcoli în care fiecare îşi cunoştea cu precizie îndatoririle şi le executa ca la carte. Avea un asemenea talent de a vorbi cu copiii, încât reuşea să rezolve şi cazurile cele mai dificile. Martin nu putea să fie pe mâini mai bune.

La început, aceasta aruncă o privire rănilor copilului, apoi îl luă de mână şi-l duse la medicul de gardă. Se întoarse curând cu o figură posomorâtă.

— Lucrurile nu stau prea bine. Rana a început să se infecteze. Îi vom face un pansament cu antibiotice, dar cel mai mult mă îngrijorează ochiul. O să încerc să-l găsesc pe doctorul Drummond sau pe doctorul Lorne. Au fost aici chiar acum câteva minute.

Peste puţin timp, doctorul Drummond apărea pe coridor, mergând cu paşi mari. O zări pe Vicky în sala de aşteptare.

— Bună ziua, spuse el întorcându-se puţin înapoi. Cred că ne-am mai întâlnit azi-dimineaţă.

— Aşa este, spuse ea uşor iritată pentru că o recunoscuse, deşi nu purta uniformă.

— Ce cauţi aici? Sper că nu s-a întâmplat ceva grav.

— Nu, am venit doar s-o însoţesc pe verişoara mea, al cărui fiu a căzut de pe bicicletă.

— Ah, da! Mi-a spus doamna Bonner. Mă duc imediat la el. Se întoarse curând şi o anunţă.

— Infirmierele îi pregătesc camera nepotului tău.

— Înseamnă că e mai grav decât am crezut. Medicul o linişti cu un zâmbet.

— Nu! E un pic sub stare de şoc, dar în rest totul este normal. Luăm doar o măsură de precauţie atunci când avem de-a face cu o rană la cap. E mai bine să previi decât să tratezi. Ştii şi tu asta la fel de bine ca mine.

El tăcu şi, preţ de o clipă, Vicky avu impresia că aştepta ca ea să spună ceva. Poate că voia să-i vorbească despre casă? Din fericire, infirmiera-şefă o scoase din încurcătură, venind să-l caute pe doctor pentru un alt pacient.

Claire veni repede lângă tânără.

— Am plecat ca să nu stau în drumul infirmierelor. Bietul Martin! Ochiul încă nu i s-a deschis. I-am spus însă că sunt foarte mândră de el, pentru că s-a comportat ca un om mare. E pur şi simplu încântat! infirmierele par foarte pricepute şi doctorul Drummond mi-a făcut o impresie bună. Îl cunoşti de mult?

— Nu, doar de azi-dimineaţă, dar, am impresia că e chiriaşul meu.

Claire făcu ochii mari.

— Ar fi o coincidenţă foarte ciudată! Nu văd însă decât un singur mijloc ca să afli cum stau lucrurile: întreabă-l!

— Aşa o să fac. Aştept numai un moment potrivit. Până atunci, îţi propun să bem o cafea. După aceea, ai putea să te duci să-l vezi pe Martin şi chiar să dormi cu el în cameră.

— Asta mi-a propus şi doctorul Drummond, dar Geoff încă nu s-a întors din călătorie şi nu vreau să-i las pe ceilalţi doi copii la mama. Ştii şi tu cum sunt. Oricum, Martin nu mai este un copil şi se află pe mâini bune.

Cred că ar trebui s-o sun pe mama, deoarece cred că a început să-şi facă gânduri negre…

***

În loc să se odihnească, Vicky îşi petrecu weekendul făcând pe dădaca celor doi copii, în timp ce verişoara ei era la spital. Din această cauză, atunci când unchiul ei o aduse acasă duminică după-amiază, Vicky încă nu apucase să-l sune pe doctorul Drummond. Deodată, i se făcu dor să-şi vadă casa în care îşi petrecuse copilăria. Era încă lumină afară. Nu trebuia decât să ia autobuzul ca să ajungă în câteva minute în faţa grădinii din strada Trandafirilor. Spera că nu fusese lăsată în paragină…

Autobuzul se opri în capătul unei alei mărginite cu copaci ale căror crengi formau o boltă deasupra acesteia. Fiecare casă era diferită de celelalte. Unele se ascundeau în spatele unor tufe înalte şi dese de tuia tunse la milimetru, iar altele, mândre de grădinile lor erau înconjurate de tufe de măceşi, conifere uriaşe sau arbuşti înfloriţi.

La un moment dat, văzu un splendid BMW roşu şiroind de apă parcat chiar în faţa casei părinţilor ei. La câţiva paşi de ea, Simon Drummond lăsase deoparte furtunul de udat şi se ştergea cu grijă pe mâini. Era gol până la brâu, purta doar o pereche de blugi şi avea pielea bronzată.

Tulburată, Vicky se uită în altă parte, dar era deja prea târziu.

— Bună ziua! Pe mine mă cauţi?

Cu obrajii în flăcări, Vicky începu să îngaime jalnic:

— Ăă… păi… ăă…

El îi făcu semn să se apropie.

— Am crezut că mă vei suna înainte să vii. Părându-i-se că sesizează un uşor reproş în vocea lui, Vicky vru să clarifice orice neînţelegere.

— Am încercat, dar nu erai acasă. Oricum, nu voiam să te deranjez. Pur şi simplu voiam să revăd casa de departe. Pot însă să revin altă dată.

— Acum, dacă tot eşti aici, n-are rost să pleci! Nu am o ţinută prea prezentabilă, dar n-ai decât să închizi şi tu

ochii la acest aspect… Hai, vino cu mine…

Capitolul 2

Vreme de câteva clipe, Vicky avu impresia că se întorsese în timp. Mocheta de culoare verde deschis de la intrare era exact cea pe care ea şi mama ei o aleseseră cu şase luni înainte de accident. Tânăra îl urmă emoţionată în salon.

— Ia loc! Lipsesc un minut. Mă duc să-mi pun o cămaşă pe mine şi mă întorc.

Vicky se uită în jurul ei cu sentimentul ciudat că se afla în vizită în propria casă. Îi plăcuse întotdeauna încăperea aceea luminoasă cu uşile ei largi şi culisante care dădeau în curtea interioară.

În centru, canapeaua din lemn de palmier tapiţată cu creton înflorat şi mocheta bej deschis nu erau uzate. Oglinda veneţiană, biblioteca de pe perete, colecţia de farfurii din porţelan vechi. Toate erau acolo intacte.

Absenţa florilor însă, făcea camera cam austeră. Vicky observă apoi că de pe placa de deasupra şemineului dispăruseră toate bibelourile aduse de tatăl ei din multele călătorii şi fuseseră înlocuite cu un rând de cărţi splendide.

În cameră se simţea un miros plăcut de caprifoi care venea cu siguranţă din curtea interioară. Vicky ieşi afară ca să facă puţină mişcare prin grădină. La un moment dat, auzi un zgomot uşor în spatele ei. Se întorsese Simon Drummond. Având în continuare părul ud, îşi schimbase blugii cu nişte pantaloni din stofă maro şi o bluză bej.

— Am venit! Acum, vom putea să stăm serios de vorbă. Ce-ar fi să luăm loc? Voi fi foarte direct cu dumneata, domnişoară Chalfont. Aş vrea să cumpăr casa asta.

Vicky se cufundă cu voluptate în fotoliul pe care şi-l alesese şi-i adresă tânărului cel mai fermecător zâmbet.

— Puteţi să-mi spuneţi Victoria sau Vicky, cum doriţi. Dar vă rog să-mi spuneţi de unde aţi ştiut că eu sunt proprietara casei?

— Ce-ar fi să-mi spui şi tu Simon? De acord? OK! N-aş fi ghicit în veci că eşti tu, dacă n-ar fi existat mica noastră ceartă din parcare.

Se aşezase în faţa ei şi o privea pe îndelete. Intimidată, Vicky lăsă ochii în jos, dar acest gest nu-i scăpă doctorului, care zâmbi uşor.

— Îmi imaginam că eşti o femeie între două vârste, foarte independentă, căreia după pensionare îi place să călătorească în toată lumea. Habar n-aveam că proprietăreasa casei în care locuiesc lucrează la câţiva paşi de mine! Atunci însă când mi-a spus Ben că te-ai întors de curând din Australia, am făcut imediat legătura. Când te-am văzut dând târcoale pe aici, am ştiut că nu m-am înşelat.

„Am dat târcoale!" Vorbele acelea erau totuşi cam dure!

— Scuză-mă, dar nu „dădeam deloc târcoale". N-aş fi intrat în casă, dacă nu m-ai fi invitat. Ştiu totuşi să mă port civilizat!

Indignarea tinerei părea să-l amuze pe Simon.

— Nu mă îndoiesc nicio clipă de adevărul spuselor tale, dar mi se pare că ne-am mai văzut şi ieri, nu-i aşa? Ai fi putut foarte bine să-mi spui că ai de gând să treci pe aici.

Vicky dădu din umeri, enervată.

— Numele tău de familie nu e prea rar în Anglia. De unde să ştiu că Drummond „al meu" era cel care lucra la spital?

Tânărul izbucni într-un râs molipsitor, ceea ce o determină şi pe ea să zâmbească uşor.

— „Drummond al meu", repetă el. Pentru prima oară mi se spune astfel! Parţial însă ai dreptate, deoarece atunci când am închiriat casa încă lucram la spitalul Wealwood.

— Ce ai făcut cu obiectele de pe şemineu? îl întrebă brusc Vicky. Atunci când am plecat se aflau acolo un bivol sculptat, un vas din China şi o figurină din jad.

— Stai liniştită, sunt în stare perfectă. Le-am pus într-un

dulap ca să le pun la adăpost de un eventual accident. N-ar fi trebuit să laşi aici obiecte de valoare!

— Aşa este, dar am plecat în mare grabă… îţi mulţumesc pentru că ai întreţinut atât de bine casa. Grădina e şi ea la fel de frumoasă. Părinţii mei ar fi…

Dar vocea lui Vicky se frânse, în timp ce ochii i se înceţoşaseră de lacrimi. N-avea de gând totuşi să se dea în spectacol în faţa individului acela care părea atât de echilibrat şi sigur pe el!

— Ar fi fost păcat să o las în paragină, şopti el. Părea să fi fost îngrijită cu multă dragoste…

— Vă… Tu te ocupi de ea?

— Nu. Din fericire, am un ajutor. Am găsit o femeie foarte de treabă care îmi face menajul în timp ce soţul ei se ocupă de grădină.

Tăcu apoi câteva clipe, după care continuă, cu un zâmbet şiret pe buze:

— Simt că arzi de nerăbdare să mă întrebi ceva. Îţi voi satisface curiozitatea. Nu am nici soţie, nici iubită. Singura persoană care mă vizitează uneori este fratele meu Paul. De altfel, cred că ar fi foarte dezamăgit dacă nu mi-ai reînnoi contractul de închiriere. Ca să nu mai vorbesc despre mine, bineînţeles. Apropo, te-ai gândit la oferta mea?

— Nu încă.

Vicky începu să se joace cu lănţişorul de aur pe care îl avea la gât.

— Abia am sosit şi încă nu am nişte planuri de viitor foarte clare.

Simon adoptă un aer mirat.

— Dar tu unde locuieşti în prezent?

— La căminul infirmierelor.

De data asta, medicul păru nedumerit.

— Nu ştiam! Acum că mi-ai spus, am impresia neplăcută că semăn cu acei cuci nesuferiţi care îi aruncă din cuib pe

ceilalţi pui ca să se instaleze în locul lor.

— Stai liniştit! Dat fiind că ai închiriat casă, îţi aparţine până la scadenţa contractului. Eu mă consider o intrusă, dar dacă tot sunt aici, spuse ea ridicându-se în picioare, te superi dacă urc puţin în pod? Am lăsat acolo nişte lucruri pe care aş vrea să le iau.

— Aici eşti la tine acasă, Vicky. Eu n-am urcat niciodată în pod, dar am văzut că există o scară. Poţi să urci singură?

— Desigur! Acolo era ascunzătoarea mea secretă pe vremea când eram copil.

— Dacă aşa stau lucrurile, te las singură. Nu te grăbi. Până coborî, mă duc să fac câte o cafea.

Vicky urcă scara în grabă, dar când ajunse la primul etaj nu se putu abţine să nu arunce o privire în camere. Deschise încet uşa camerei mari care dădea spre faţadă şi descoperi un talmeş-balmeş de obiecte. Blugii pe care îi purtase Simon mai devreme zăceau pe patul nefăcut… La stânga, noptiera aproape că nu se mai vedea de sub un maldăr de lucruri amestecate, iar pe şemineu stătea într-un echilibru instabil un teanc uriaş de reviste medicale. Era într-adevăr o cameră de celibatar.

Camera de oaspeţi era plină de obiecte sportive, ceea ce o făcu să creadă că acolo stătea fratele lui Simon. Acum era curioasă să vadă ce se alesese de camera ei. Împinse uşa emoţionată: încăperea, în care domnea o ordine perfectă, era scăldată într-o lumină blândă. Ca altă dată. S-ar fi putut crede că nu mai intrase nimeni acolo de doi ani. Numai parfumul fin care plutea încă în aer lăsa să se bănuiască faptul că cineva dormise acolo de curând. Poate o prietenă a doctorului Drummond…

Urcă apoi scara spre pod şi aprinse lumina. Zări zăcând ici şi colo vestigii ale trecutului său. Îşi mai amintea şi acum de vremea în care podul era o adevărată peşteră a lui Ali Baba. În zilele ploioase urca acolo cu prietenii ei ca să mănânce, să se joace de-a v-aţi-ascunselea sau să stea

de vorbă. Numai în cămăruţa în care tatăl ei îşi developa fotografiile nu avea voie să intre. Era camera neagră.

Îşi roti privirea de jur-împrejur şi descoperi ceea ce căuta: o cutie mare din răchită în care pusese înainte de plecare cheile valizei în care se găseau toate pozele familiei. Peste câteva minute, stătea pe un vechi taburet din piele uzată şi răsfoia un album uriaş. Ultimele clipe de fericire petrecute alături de familia ei se găseau acolo, între acele file. Imaginile trecutului i se perindau prin faţa ochilor: mama ei ascunsă printre tufele de trandafiri cu o foarfecă de grădinărit în mână, tatăl ei prăbuşit într-un scaun cu rotile, cu pălăria trasă pe ochi, Chris bând şampanie şi râzând. Vicky închise ochii pentru câteva clipe. Revedea ziua în care obţinuse primul ei post după terminarea studiilor. Toată casa era în sărbătoare.

Deodată imaginile se înceţoşară. Nu-şi va mai vedea niciodată părinţii şi pe Chris! De acum încolo era singură pe lume! Ascunzându-şi faţa în mâini, izbucni în hohote de plâns.

— Vicky…

Simon îşi vârâse capul prin trapa podului.

— Cafeaua este…

Dar nu-şi termină fraza. Văzând că tânăra plânge, urcă rapid ultimele trepte şi se apropie de ea.

— Ce s-a întâmplat, Vicky?

— N-am nimic… Peste un minut, o să…

Dar Vicky nu reuşea să-şi revină şi deodată începu să bată furioasă cu pumnii în album.

— „Ce s-a întâmplat?” Ce întrebare absurdă! exclamă ea între două hohote de plâns. Nu e destul de clar?

Simon îngenunche lângă ea în tăcere. Nu încercă nici s-o îmbrăţişeze, nici să-i spună că înţelegea ce simţea, ci îi întinse o batistă şi rămase lângă ea.

— Poţi să mi te confesezi, spuse el după câteva clipe. Poate că asta te va mai uşura puţin.

— Nu pot. Nu pot.

— Ar trebui totuşi să vorbeşti cu cineva. Ben mi-a spus că ai trecut printr-o încercare dureroasă în urmă cu doi ani şi că ai plecat ca să poţi uita de ea, dar mai devreme sau mai târziu, realitatea îşi intră în drepturi şi trebuie să ştii săi ţii piept. Să vorbeşti cuiva despre toată acea întâmplare nefericită te va ajuta. Tu, care eşti infirmieră, ar trebui să ştii acest lucru.

Vicky frământa batista în mâini şi îşi muşca buzele.

— Aşa se scrie în cărţi, dar atunci când este vorba despre propria persoană, lucrurile sunt puţin diferite.

— Nu cred. În toate cazurile, trebuie să ştii să uiţi. Îmi vei spune că vorbesc despre ceva netrăit de mine, dar cunosc foarte mulţi oameni care au trecut prin aceleaşi încercări grele ca şi tine. Toţi au avut impresia că se rupe ceva în ei şi îşi pierdeau cheful de viaţă. Unii s-au revoltat, alţii s-au resemnat, dar mulţi dintre ei au descoperit în ei o forţă nebănuită.

Vicky asculta vocea blândă a bărbatului. Tăcuse prea multă vreme şi acum simţea nevoia să destăinuie cuiva toată suferinţa pe care o simţise şi reproşurile pe care şi le făcuse de atunci fără încetare. Vicky izbucni din nou în plâns. De ce trebuise să se ducă să cumpere timbre exact în momentul acela? Măcar ar fi murit şi ea împreună cu ei.

Dar Simon îi vorbi cu multă maturitate:

— Dacă un iresponsabil nu ar fi ales acel moment ca să impresioneze oamenii cu o maşină pe care nu ştia s-o conducă, toate astea nu s-ar fi întâmplat. Nu te mai considera vinovată, Vicky. Accidentul acesta tragic, din nefericire, este consecinţa prostiei umane.

Dar tânăra continua să fixeze podeaua, cu faţa aproape complet acoperită de părul întunecat ca noaptea. Părea atât de vulnerabilă. Simon ridică mâna spre ea. Să o mângâie pe păr?. Să o consoleze?. Dar tânărul se răzgândi şi lăsă mâna în jos.

— Iartă-mă dacă poate îţi voi spune o banalitate, dar trebuie să încerci să accepţi ceea ce nu depinde de tine şi să schimbi ceea ce stă în puterea ta.

Tânăra ridică încet capul.

— Ce-aş putea să fac?

— Pentru început încetează să mai consideri că eşti vinovată. Ai foarte multe atuuri în mână, Vicky, ceea ce nu au toţi oamenii.

Se ridică şi o luă de mână.

— Hai să mergem. Te voi aştepta până când o să te mai înviorezi puţin la baie.

Contactul cu mâinile lui puternice şi blânde o făcu să mai capete un pic de curaj. Era ca şi cum reuşea să-i transmită o parte din puterea lui. Vreme de câteva secunde se văzu ghemuită la pieptul lui, la adăpost de toate relele, dar se pare că imaginaţia începea să-i joace feste.

Vicky îşi dădu cu apă pe faţă şi îşi perie părul înainte să se întoarcă în salon. Chiar dacă avea ochii roşii, trebuia să recunoască faptul că discuţia cu el îi făcuse totuşi bine.

— Cu ce ai venit până aici? o întrebă Simon turnându-i o ceaşcă de cafea fierbinte.

— Cu autobuzul. Odinioară mă duceam la spital cu bicicleta, dar când am plecat, am lăsat-o aici. Chiar aş vrea să o iau înapoi, deoarece este un mijloc de locomoţie foarte practic.

— Este acum în garaj, dar mi-e teamă că nu mai e în stare de funcţionare, după atâta timp.

— Ai dreptate. Îl voi ruga pe unchiul meu să vină s-o ia ca să te scape de ea şi eu îmi voi cumpăra alta.

— Dacă nu te grăbeşti prea tare, aş putea să te ajut s-o alegi, îi propuse amabil Simon.

— Îţi mulţumesc, dar nu vreau să abuzez de timpul tău.

— Se găseşte întotdeauna timp pentru a ajuta o femeie

frumoasă! Va fi o schimbare şi pentru mine, care îmi petrec tot timpul învârtindu-mă pe lângă coşciugul pe roţi pe care l-ai văzut afară!

Chipul tinerei se posomorî brusc.

— Nu e o glumă bună, domnule doctor!

— Voiam numai să te fac să reacţionezi. Nu maşinile sunt periculoase, ci cei care le conduc. Tu ai permis?

— Da, dar nu am maşină şi în Australia n-am avut niciodată ocazia să mă urc la volan.

Vicky aruncă o privire grăbită spre ceas.

— E deja nouă! Trebuie să plec, altfel scap ultimul autobuz.

— Nu te grăbi, vin şi eu cu tine. Trebuie să mă întorc la spital să văd un pacient.

— Îţi mulţumesc, eşti foarte amabil.

Se aşeză din nou pe scaun şi oftă adânc. Aproape regreta că bărbatul acela se purta atât de atent cu ea. Cum să-i mai ceară să plece din casă în cazul în care se va hotărî să o vândă? Vicky se uită la el pe furiş. Aşa cum stătea în fotoliul tatălui ei, cu picioarele lungi întinse dinainte, părea că trăia aici de când lumea.

— Poate că n-o să-ţi vină să crezi, i se confesă el deodată, dar de când locuiesc aici m-am simţit mult mai bine. Casa asta lasă impresia că a fost una fericită.

— Aşa este, şopti Vicky cu tristeţe. Din păcate, mi-am dat seama de asta mult prea târziu.

— Să revenim la preocupări mai pământene. Ştiu că nu eşti în stare să vorbeşti astăzi despre afaceri, dar am putea să stabilim o întâlnire, ceea ce n-ar trebui să constituie o problemă, din moment ce lucrăm în acelaşi spital. Mergem?

Vicky dădu din cap şi-l urmă. Peste câteva secunde se afla instalată confortabil în BMW-ul roşu, cu albumul pe genunchi, în drum spre spital. Discutară despre o mulţime de lucruri. Vicky află astfel că nepotul ei se simţea mult

mai bine şi curând se va putea întoarce acasă. Apoi vorbiră despre copii şi tânăra pomeni despre munca ei într-o secţie de pediatrie a unui spital din Sydney.

— De aceea i-am cerut domnişoarei Alexander să mă transfere într-o altă secţie, îi explică ea. Eram la urgenţă înainte de a pleca în Australia, dar recunosc că vederea accidentaţilor, arşilor şi răniţilor nu prea mă încântă…

— Măcar avem şi noi un punct comun, spuse Simon intrând în parcarea spitalului. Mâine lucrezi?

— Da, după-amiază.

— Perfect, spuse el oprind motorul. Ne vom mai vedea cu siguranţă.

Vicky tocmai voia să se ducă la cămin, când o voce cunoscută o făcu să se întoarcă din drum. Anna alerga spre ea cu un aer foarte agitat.

— Te-am văzut coborând din maşina doctorului Drummond. Ia spune! El e cel căruia i-ai închiriat casa?

Vicky făcu doar un gest vag din cap, văzându-şi în continuare de drum.

— Povesteşte-mi şi mie cum a fost! Probabil că a fost mirat. De fapt, unde v-aţi întâlnit? Te-ai hotărât, în sfârşit?

Anna se pregătea să o bombardeze pe prietena ei cu întrebări, când observă că Vicky nu arăta ca de obicei. Continuă pe un ton mai serios.

— Ce s-a întâmplat? Pari supărată.

— N-am nimic! Numai că m-am făcut de râs izbucnind în lacrimi în faţa unui om pe care abia îl cunoscusem. Toate astea s-au întâmplat pentru că am vrut să urc în pod să mă uit la fotografiile vechi ale familiei! E adevărat că după aceea m-am simţit mai uşurată, cu atât mai mult cu cât Simon s-a arătat extrem de înţelegător, dar nu mă simt deloc mândră de mine. Ce-o să creadă acum despre mine?

Văzând că prietena ei se afla din nou în pragul unei crize de plâns, Anna o luă uşor pe după umeri.

— Îţi faci griji degeaba. Vino cu mine. O să-ţi fac nişte

cafea. Urcară împreună la etaj şi Vicky luă loc în camera care ţinea loc de salon, în timp ce Anna trebăluia prin bucătărie.

— Schimbare de program! spuse tânăra apărând peste câteva minute. M-am gândit că o ceaşcă de ciocolată fierbinte ne va face mult mai bine. E un calmant excelent şi eu am nevoie de aşa ceva deoarece în caz contrar mă voi gândi toată noaptea la băiatul de optsprezece ani care ne-a fost adus de curând în secţie.

Când văzu privirea mirată a lui Vicky, tânăra îi explică:

— Accident de motocicletă. Fractura coloanei vertebrale şi a capului. Acum este la reanimare, dar ar fi o minune să scape. Când mă gândesc la părinţii lui…

— Iisuse Cristoase! şopti Vicky. Şi eu care mă frământ atât pentru o amărâtă de casă! Simon are dreptate. Sunt un om norocos.

— Ţi-a spus el asta!? Fără să ştie măcar ce ţi s-a întâmplat!

— Mă rog. Nu chiar cu cuvintele astea, dar asta am înţeles.

— Cred că are dreptate. Mii de oameni mor în fiecare zi şi cu toate astea viaţa merge mai departe. Trebuie s-o iei aşa cum e! Nu poţi să trăieşti veşnic în trecut! De fapt, ţi-a dat nişte sfaturi. Poate crede că dacă te va „ajuta” să uiţi trecutul, va reuşi să te determine să-i vinzi casa.

— Nu, nu este atât de meschin! Cred că a vrut să mă ajute în mod sincer. Cât despre casă, fiecare lucru la timpul său.

— Recunoaşte că a început să-ţi placă „palatul” nostru! spuse Anna aşezându-se lângă prietena ei. Pot să mă uit şi eu la poze?

Vicky deschise din nou albumul, dar, în mod ciudat, de data asta se simţea mult mai liniştită.

— Astea da fotografii! exclamă Anna răsfoind paginile albumului.

La un moment dat, Vicky îşi înăbuşi un căscat.

— Cred că ciocolata ta începe să-şi facă efectul. Mi s-a făcut foarte somn, spuse ea ridicându-se în picioare. Poţi să păstrezi albumul până mâine.

— Cred că îţi voi urma exemplul. Ziua de mâine va fi foarte grea. La ce secţie ai fost repartizată?

— La pediatrie.

— Te vei întâlni din nou cu doamna Lorne... Da, o cunoşti, spuse Anna văzând aerul mirat al lui Vicky. Încă era măritată cu Sammy Seward când erai tu acolo. Între timp, el a şters-o cu o avocată şi ea s-a recăsătorit cu Greville Lorne. Îţi mai aduci aminte de el? îşi făcea stagiatura atunci când noi făceam de gardă noaptea. Acum este neurolog.

Vicky îşi amintea într-adevăr de tânărul care glumea fără să râdă niciodată cu care băuse adesea câte o cafea înainte de a pleca acasă după o gardă de noapte. Era un student rezervat, dar strălucit şi Vicky nu se mira că reuşise să-şi termine studiile cu brio.

Era nerăbdătoare să-şi ia postul în primire. Îi plăceau foarte mult copiii, în special cei sub cinci ani. Gândurile tinerei se întorseseră din nou către doctorul Drummond. După sclipirea jucăuşă care apărea uneori în privirea lui, bănuia că şi el era foarte apropiat de copii, dar linia mândră a bărbiei lui dovedea că era un om care ştia să ia hotărâri decisive fără să se lase înduioşat prea uşor. Vicky avea acum un motiv în plus să dorească să se întoarcă în domeniul pediatriei. Doar gândul că va amesteca viaţa personală cu cea profesională o cam neliniştea.

Capitolul 3

Era aproape ora unu după-amiază când Vicky ajunse la pavilionul rezervat copiilor, o clădire joasă, cu un singur etaj, amenajat într-una din anexele spitalului. Tocmai se pregătea să deschidă uşa când se opri brusc. Perspectiva de a lucra cu o echipă total nouă şi mai ales cu soţia neurologului, o impresiona puţin.

În timp ce împingea încet uşa de la intrare, auzi un zgomot de paşi în urma ei şi se întoarse. Un tânăr înalt, îmbrăcat în bluză albă apăruse în spatele ei.

— Dă-mi voie să ghicesc, spuse el numai zâmbet, tu trebuie să fii noua infirmieră care ne-a fost anunţată. Mă înşel cumva?

Vicky se uită la tânăr cu un aer uşor maliţios:

— De fapt, cred că sunt mai veche decât tine aici, deoarece acum doi ani am mai lucrat în acest spital. Pe vremea aceea probabil că tu încă nu-ţi terminaseşi studiile.

— Unu la zero pentru tine, recunoscu vesel însoţitorul ei. Au!…

Nu avusese timp să se ferească din calea unui băieţel care gonea spre ei cu toată viteza, împingând un cărucior înaintea lui.

— Mai era puţin şi nici nu mai apucam să mă prezint, spuse el întorcându-se spre Vicky. Sunt Adrian Wood, asistentul doctorului Drummond.

— Victoria Chalfont, sau mai simplu, Vicky, îi răspunse tânăra strângându-i mâna.

În jurul lor domnea o atmosferă veselă şi agitată. Curând venea ora somnului de după-amiază şi trebuia puse la locul lor jucăriile. Vicky observă că fiecare infirmieră purta un mic şorţ colorat peste bluză.

Dar curiozitatea lui Adrian încă nu era satisfăcută.

— Eşti angajată definitiv?

— Aşa sper! Deocamdată sunt doar suplinitoare.

Vicky se apropie uşor de el ca să facă loc de trecere unui grup de infirmiere. Una din ele îi făcu un semn din cap tânărului, în timp ce celelalte îşi continuau drumul întorcându-se din când în când pentru a arunca priviri curioase spre Vicky.

— Cred că trebuie să te părăsesc pentru că urmează să mă prezint la doamna Lorne. Încă n-am avut ocazia să mă întâlnesc cu dânsa.

Dar tânărul nu părea dispus să o lase singură.

— Te însoţesc. O să vezi, este o femeie extraordinară!

— O conduse la biroul în care se adunaseră infirmierele şi îşi vârî capul prin crăpătura uşii.

— Carole, mă duc la micul Miller.

Scundă şi agilă, Carole Lorne nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Se prefăcu că îi închide uşa în nas şi-i spuse râzând.

— Ce cauţi aici? Ar fi trebuit să fii deja acolo! Infirmiera Baxter te aşteaptă. A încercat din nou să-i dea biberonul, dar n-a reuşit.

Infirmiera se întoarse apoi spre Vicki şi începu să o studieze cu atenţie.

— Chalfont., spuse ea citind ecusonul tinerei! Ah, da! Domnişoara Alexander mi-a vorbit despre tine.

Privirea i se mai îmblânzi puţin.

— Mi se pare că ai fost la Sydney. Sper să vorbim într-o zi despre subiectul ăsta, dar până atunci, dă-mi voie să ţi le prezint pe noile tale colege: June, Sarah şi Marion. Domnişoarelor, ea este Victoria Chalfont.

— Vicky, o corectă tânăra. „Victoria” mi se pare prea oficial.

— Ei bine, Vicky, ia loc, te rog. Am făcut lista cu copiii de care te vei ocupa tu. Vei găsi aici toate informaţiile necesare, deşi tu eşti obişnuită cu astfel de lucruri. Măcar de data asta mi-au trimis pe cineva care cunoaşte meserie! Voi profita totuşi de acest scurt răgaz ca să-ţi arăt secţia.

Vino cu mine.

Vicky se luă după ea. Pe drum profită de ocazie şi întrebă cum se mai simţea nepotul ei.

— Martin West? Azi-dimineaţă a venit mama lui să-l ia. A sosit aici într-o stare foarte proastă, dar din fericire, a fost mai mare sperietura.

Traversară o încăpere în care se găseau vreo cincisprezece paturi dispuse pe trei rânduri: sugari la stânga, apoi copii mici şi la urmă cei de cinci ani şi peste această vârstă.

— Mai avem şi câteva paturi pentru părinţii care doresc să rămână aici peste noapte. Acolo sunt rezervele pentru cazurile mai grave. Deocamdată nu avem decât două: Lisa, o fetiţă de nouă ani care suferă de osteomielită la femur şi Charles Miller, un sugar de patru luni care a fost adus la noi cu o inflamaţie a colonului. Îi facem spălături ca să-i redresăm intestinul, dar poate va fi necesar să-l operăm.

Vicky aruncă o privire prin geamul salonului. Ajutat de infirmiera Baxter, Adrian îl consulta pe bebeluş, care urla din toate puterile.

— Mama lui nu a rămas lângă el?

— Sărăcuţa de ea: Are destule griji din cauza celorlalţi patru copii! Ultimii doi au varicelă.

Carole Lorne deschise o uşă.

— Aici este sala în care se pot odihni şi lua o gustare părinţii.

Aşezată la o masă, o femeie îşi sorbea ceaiul cu înghiţituri mici.

— Bună ziua, doamnă Darby. Daţi-mi voie să v-o prezint pe Victoria Chalmont, noua noastră infirmieră. Sunt sigură că veţi avea ce discuta cu Vicky, deoarece a stat doi ani în Australia. Doamna Darby este din Canberra. A venit să-şi petreacă vacanţa în Anglia împreună cu familia şi Shaun, fiul dânsei, şi-a fracturat femurul. Dat fiind că băieţelul a adormit, vă sfătuiesc, doamnă Darby, să mergeţi în oraş şi

să faceţi un tur al magazinelor. Vă va face foarte bine. Dar uite-l pe doctorul Wood!

Într-adevăr, tânărul medic tocmai ieşea din camera lui Charles Miller cu un aer uluit.

— Cum e? îl întrebă infirmiera-şefă.

— Păi. Întestinul parcă şi-a reluat funcţiile, dar e posibil să nu fie decât o chestie provizorie. Ce părere ai despre asta, Carole?

— E prea devreme să ne pronunţăm. Să lăsăm timpul să-şi spună cuvântul. Ştii cumva când vine doctorul Drummond? Aş vrea să-i cer lista cu copiii care pot pleca acasă.

— Ultima oară când l-am văzut, se ducea să ţină un curs la şcoala de infirmiere, dar mi-a spus că va mai trece pe aici.

Vicky simţi deodată că i se înmoaie picioarele. Într-o oră cel mult, Simon va fi aici. Va trebui să încerce să pară naturală şi să se prezinte ca şi cum nu s-ar mai fi cunoscut până atunci, dar cum să facă aşa ceva după toate cele întâmplate cu o zi mai înainte?

— Vicky?

Vocea plăcută a infirmierei o readuse repede pe tânără la realitate.

— După ce Beryl Baxter va termina cu Charles, poţi s-o ajuţi să împartă medicamentele. În felul acesta, te vei familiariza mai repede cu copiii şi cu părinţii acestora.

Apoi vârî mâna în buzunar şi scoase un mănunchi de chei pe care i-l întinse lui Vicky.

— Era să uit! Ai văzut că toată lumea poartă aici încă un şorţ peste bluză. Du-te şi ia-ţi şi tu unul. Sunt în dulap. Dacă ai vreo problemă, vorbeşte cu Beryl sau cu Marion.

Vicky lua cheile şi se îndreptă spre camera infirmierelor care servea şi drept laborator. June tocmai făcea analiza unei probe.

— Bună dimineaţa, spuse Vicky. Caut un dulap în care se

află şorţurile. S-au schimbat multe de când am plecat!

June puse câteva picături de sânge pe o plăcuţă din sticlă şi o fixă la microscop.

— Îţi voi arăta unde este, dar aş vrea să termin analiza asta mai întâi. Durează numai un minut.

Într-adevăr, peste puţin timp June stinse lumina microscopului şi se spălă pe mâini.

— Nu îţi aminteşti de mine? spuse ea cu timiditate în cele din urmă.

Vicky îşi scotoci memoria, dar figura tinerei nu-i aminti de nimic cunoscut.

— Mi-ai tratat un furuncul care începuse să se infecteze. E multă vreme de atunci. Abia fusesem repartizate la blocul operator.

Vicky izbucni în râs.

— Acum îmi amintesc! Sper că nu ţi-am lăsat o amintire prea urâtă!

— Dimpotrivă! Ai fost nemaipomenită! În plus, eram atât de fericită că urma să lucrez într-un spital!… Uite, aici este dulapul…

Tânăra alese un şorţ de culoarea lavandei şi-l puse peste bluză.

— Să înţeleg că acum nu mai eşti la fel de entuziastă?

— Mărturisesc că mi-a mai trecut după prima noapte de gardă şi acum mă gândesc mai ales la examenele care mă aşteaptă.

— Să sperăm că îţi vor fi puse întrebări despre copii, deoarece cred că ai început să cunoşti bine acest domeniu. Oricum, îţi urez baftă.

— Chiar o să am nevoie! Acum… trebuie să mă întorc la analizele mele. Pe curând.

Vicky începuse să studieze căruciorul cu medicamente, când intră infirmiera Baxter. Tânăra se apropie de ea şi se prezentă:

— Bună ziua, sunt Victoria Chalfont. Infirmiera-şefă s-a

gândit că aş putea să te ajut să distribui medicamentele în seara asta.

— Cum doreşti. Îi răspunse Beryl pe un ton arogant. Zâmbetul lui Vicky îi îngheţă pe buze.

— Ce este? Am spus ceva care…

— Nu, nu, îi răspunse fata ridicând ochii spre cer. Mă doare puţin capul, asta e tot.

Şi-i întoarse spatele fără nicio jenă. „Nu e prea amabilă, dar ce bine arată!" îşi spuse Vicky privind în urma ei şi admirându-i părul blond care-i flutura pe umeri.

Atunci când reveni după câteva minute, Beryl Baxter părea mai bine dispusă.

— Scuză-mă că poate ţi-am vorbit cam dur ceva mai devreme. Reacţia mea n-a avut nicio legătură cu tine.

— M-am mai liniştit! exclamă Vicky. Mă întrebam ce prostie am făcut.

Tânăra infirmieră schiţă un zâmbet.

— M-am certat cu doctorul Wood, asta e tot. Dar hai să nu mai vorbim despre asta! spuse ea deblocând roţile căruţului. E ora împărţirii medicamentelor.

Cele două femei începuseră să treacă din salon în salon. Beryl pregătea medicamentele şi verifica dozele, iar Vicky avea grijă ca cei mici să le înghită cu adevărat. Vicky constată că, în pofida primei impresii pe care i-o lăsase, Beryl era nu numai eficientă, dar şi sensibilă.

Luându-se cu treaba, Vicky aproape că uită de doctorul Drummond. La ora patru, tocmai luase o scurtă pauză, când îl văzu discutând cu infirmiera-şefă. Carole făcu prezentările.

— Simon, ea este noua noastră infirmieră, Victoria Chalfont…

Tânăra nu mai auzi ce mai urmă. Întâlnise privirea intensă a doctorului şi simţi că parcă totul dispare în jurul ei. Tulburarea ei însă nu scăpă privirii agere a infirmierei.

— De fapt, cred că nu mai este nevoie să fac

prezentările, nu-i aşa?

Pe Simon, situaţia părea să îl amuze.

— Într-adevăr, am făcut deja cunoştinţă. N-o să-ţi vină să crezi, dar Vicky este proprietara locuinţei în care stau! Aşadar, îţi dai seama că am tot interesul să mă înţeleg bine cu ea!

Carole Lorne păru un timp să nu înţeleagă cum stau lucrurile, deoarece rămăsese cu gura căscată, uitându-se la ei neîncrezătoare.

— Vrei să spui că Ea este faimoasa plimbăreaţă prin lume? Nu se poate!

Spre uimirea lui Vicky, ea izbucni într-un râs de nestăvilit.

— Scuză-mă, dar tot ceea ce mi-ai spus despre ea... Şi când colo, persoana respectivă se găsea la doi paşi de tine! Oh, trebuie să-i povestesc toată întâmplarea lui Greville!

Vicky nu prea vedea ce era atât de amuzant, dar buna dispoziţie a infirmierei o molipsi şi pe ea atât de mult, încât dădu din umeri şi abordă un aer ofensat.

— Din câte înţeleg, spuse ea întorcându-se spre doctor, m-ai vorbit de rău pe la spate. Şi eu care am făcut tot posibilul ca să te simţi bine în casa mea!

— E uman să greşeşti, recunoscu el cu un zâmbet dezarmant. Adevărul este că acum mă aflu într-o situaţie destul de neplăcută.

— Nu vă împiedică nimic să împărţiţi casa între voi, spuse infirmiera făcându-le complice cu ochiul.

Simon se plesni cu palma pe frunte.

— E o idee excelentă! Cum nu mi-a dat prin cap? Carole, eşti un înger! mai mult: un geniu!

— Mătuşa Carole rezolvă orice problemă!

Deşi ştia că nu era decât o glumă, Vicky se simţea uşor stânjenită, dar se hotărî să intre în jocul lor.

— Aş putea să am nişte sugestii, spuse cu un aer vesel. Simon se opri din râs.

— Nu m-ar mira deloc, dar să revenim la treburi mai serioase. Unde o fi dispărut iar Adrian?

Nervozitatea din vocea lui nu scăpă tinerei. Se părea că Simon nu se înţelegea prea bine cu asistentul lui.

— Nu cred că e prea departe, răspunse Carole. Vrei să te duci să-l cauţi, Vicky? Vă aşteptăm să facem ultima vizită. După aceea o vei face singură, atunci când eu şi Beryl vom face pauză.

După ce rătăci o vreme pe coridoare, în cele din urmă îl găsi pe tânăr în bucătărie, în faţa unui ceai fierbinte. Stătea liniştit de vorbă cu Beryl care, în mod ciudat, uitase complet de proasta dispoziţie de mai devreme.

— Scuzaţi-mă că pic într-un moment nepotrivit, spuse Vicky vârându-şi capul prin deschizătura uşii, dar te aşteaptă doctorul Drummond. E în biroul lui.

Adrian sorbi ceaiul dintr-o înghiţitură, se şterse la gură cu mâna şi sărută sonor obrazul lui Beryl.

— Mă cheamă datoria. La opt la cantină, de acord? Invitaţia este valabilă şi pentru tine, adăugă el când ajunse cu Vicky pe coridor.

— Ce invitaţie?

— La barul cantinei! Să nu mă refuzi!

— Mulţumesc, dar aş prefera s-o lăsăm pe altă dată. În seara asta am o mulţime de treburi de făcut.

Era o minciună nevinovată, dar era suficient de agilă ca să-şi dea seama că Beryl era interesată de tânărul medic. Nu era momentul să se expună privirilor furioase ale infirmierei.

Atunci când se întoarse în birou, constată că Simon chiar o aşteptase ca să înceapă vizita din ziua aceea. Era pentru prima oară când îl vedea practicându-şi meseria, dar după cele petrecute mai înainte, nu fu mirată să vadă că era atât de apropiat de copii şi atât de amabil cu părinţii acestora.

Îşi încheiară vizita la căpătâiul Lisei. Faţa fetiţei, încadrată de bucle negre, era extrem de palidă. Era clar că

antibioticele începeau să nu mai aibă efect. Dat fiind că nu mai suporta nici măcar greutatea păturii pe picior, acesta îi fusese suspendat, dar durerea părea să fie insuportabilă.

Simon se uită rapid peste rezultatele analizelor, apoi aprinse un ecran luminos fixat pe perete şi studie radiografiile fără să facă niciun comentariu.

Peste câteva minute, îl ajunse din urmă pe Adrian pe coridor.

— Cred că abcesul s-a copt. Ar trebui să-l deschidem cât mai repede posibil ca să-l golim. Ce părere ai?

— Cred că ar fi o greşeală să mai aşteptăm.

Simon se întoarse spre Carole, care venise şi ea după ei.

— Am anunţat-o deja pe mama ei că s-ar putea să fie necesară o operaţie. I-a spus Lisei?

— După câte ştiu eu, nu.

— Ar fi mai bine să nu-i spunem nimic până nu vine mama ei. Îi vom cere acordul. Sper că între timp nu s-a răzgândit. La ce oră soseşte de obicei?

— Imediat ce iese de la serviciu. În jurul orei şapte.

Lui Vicky i se trasă sarcina să-l anunţe pe Simon atunci când va apărea mama fetiţei bolnave.

— Îi spui că vreau s-o văd şi o pui la curent pe ocolite, fără s-o alarmezi. Am observat că părinţii sunt mai liniştiţi în prezenţa infirmierelor. Te simţi în stare să faci treaba asta? o întrebă el pe Vicky privind-o drept în ochi.

Tânăra, cu obrajii îmbujoraţi, îngăimă un „da” timid şi se întoarse rapid cu spatele, sperând că nu-i observase nimeni tulburarea.

Tura se termină şi Carole Lorne îi aminti lui Vicky ce avea de făcut înainte să plece.

— Poţi să le dai drumul acasă lui Keiron, Dana şi Kevin după ce li se vor scoate firele şi nu uita că doctorul Drummond vrea s-o vadă pe mama Lisei imediat ce va sosi. Şi acum, mă duc să încerc să-l smulg pe soţul meu din ghearele pacienţilor lui, ca să-i aduc aminte că ieşim în

oraş în seara asta. Pe mâine!

Copiii începuseră să mănânce de seară când tânăra fu anunţată că urmează să sosească o victimă a unui accident de circulaţie.

— O fetiţă de cinci ani! îi spuse ea lui Marion, în bucătărie. Cu o fractură la cap! Nu i se cunoaşte identitatea, dar dat fiind că poliţia a găsit-o pe un taluz de la marginea drumului, se pare că au numit-o Marguerite.

Marion, care în timpul acesta pregătea biberonul pentru Charles, se opri şi se întoarse spre Vicky, cu o cută de îngrijorare pe frunte.

— Unde sunt părinţii ei? Vicky dădu din umeri.

— E un mister! A fost găsită o femeie lângă ea care însă nu-şi aminteşte nimic. Poliţiştii au luat adresele pe care i le-au găsit în geantă şi în curând vor deschide o anchetă.

— O compătimesc din toată inima, spuse Marion oftând. Mai ţin şi acum minte ziua în care m-a anunţat poliţia că fiul meu a avut un accident de bicicletă. Din fericire, nu era ceva grav, dar i s-a făcut atât de frică, încât şi-a pus imediat rotiţe ajutătoare. Asta nu înseamnă că nu goneşte ca un nebun.

Însă în timp ce clătina din cap cu un aer resemnat, Vicky gândea cu rapiditate.

— O vom instala lângă Lise, dar cu siguranţă va avea nevoie să fie ţinută strict sub observaţie… Tu ai destulă treabă cu Charles, poate că i-am putea cere lui June…

— Sau infirmierei de noapte care a sosit deja. Sugeră Marion. Până atunci, eu mai încerc o dată să-l fac să sugă din biberon.

Se făcuse aproape ora zece seara când a apărut mama Lisei. Aşa cum stabiliseră, Vicky îl sună imediat pe doctorul Drummond, dar acesta era prea ocupat ca să se poată deplasa în secţie.

— Voi încerca să trec pe acolo cât mai curând posibil, dar în cazul în care nu reuşesc să mă eliberez până la

plecarea ei, spune-i să vină după mine la camera de gardă. I-ai spus de ce vreau să o văd?

— Nu încă, dar îi spun acum.

— Bine. Contez pe tine.

Vicky puse receptorul în furcă întrebându-se cum s-o abordeze pe mama Lisei, când o văzu trecând prin faţa biroului.

— Doamnă Kemp?! Tocmai voiam să vin să vă caut! Lisa are voie să mănânce iaurt cu fructe?

— Bineînţeles! Dar chiar voiam să vorbesc cu dumneavoastră despre ea.

Vicky îi oferi un scaun. Doamna Kemp se schimbă la faţă.

— Ce s-a întâmplat? Starea ei se înrăutăţeşte, nu-i aşa?

— Voi fi sinceră cu dumneavoastră. Antibioticele pe care i le-am administrat până acum nu mai au niciun efect şi acum infecţia a început să atace osul. Aşadar trebuie operată cât mai curând posibil, ca să-i fie scos puroiul.

Doamna Kemp se albi brusc la faţă.

— Doamne Sfinte! şopti ea. Mi-a spus doctorul Drummond că există o asemenea eventualitate, dar…

Buzele începură să-i tremure.

— Spuneţi-mi adevărul, domnişoară Chalfont, nu e cancer? Nu-şi va pierde oare piciorul?

Vicky scutură din cap, zâmbind.

— În privinţa asta, puteţi sta liniştită. Osteomielita este o infecţie destul de gravă, dar datorită ultimelor descoperiri ale tehnicii, i se vine de hac destul de uşor.

După ce abcesul va fi golit, Lisa se va reface complet.

— Să sperăm că aşa va fi!

Scotoci cu febrilitate în geantă şi scoase o batistă albă uriaşă.

— Lisa e tot ce mi-a mai rămas pe lumea asta. Tatăl ei ne-a părăsit atunci când ea avea doi ani.

Vicky îi puse uşor mâna pe umăr.

— Nu vă faceţi griji. După operaţie, penicilina va avea un efect mult mai puternic.

Doamna Kemp începea să se mai liniştească.

— Când trebuie să fie operată?

— Doctorul chiar voia să stea de vorbă cu dumneavoastră despre asta. Dacă nu apare aici într-o oră, trebuie să treceţi pe la camera de gardă înainte să plecaţi.

— Mă duc, spuse tânăra ridicându-se de pe scaun. Dar mai spuneţi-mi ceva. Lisa ştie?

— Încă nu, dar va înţelege. E o fetiţă foarte matură pentru vârsta ei, şi e foarte curajoasă.

— Aveţi dreptate. Atunci când o duc la dentist, sunt eu mai speriată decât ea. Sunt sigură că va primi vestea mai bine ca mine.

Într-adevăr, atunci când i-au spus cum stau lucrurile, fetiţa reacţionă cu un calm uluitor.

— Mai bine, decât să zac aici toată ziua şi să sufăr din cauza piciorului ăstuia care mă arde! exclamă ea uşurată.

Deodată privirea i se întunecă.

— Voi fi legată de o masă şi voi fi înconjurată de oameni îmbrăcaţi în verde şi cu măşti ciudate pe faţă?

— Cam aşa ceva, dar tu nu vei vedea nimic din toate astea, deoarece vei fi adormită deja.

— Eşti sigură că vor verifica bine înainte să înceapă operaţia?

— Bineînţeles! O să vezi! Nu vei apuca decât să visezi ceva frumos şi te vei trezi liniştită în patul tău! Oricum, doctorul Drummond este cel care se va ocupa de tine.

— Grozav! Pe el îl prefer!

Doamna Kemp îşi stăpâni cu greu un zâmbet.

— Cred că va trebui să o supraveghez mai îndeaproape pe fiica mea! Dar acum este vremea să te culci. Somn uşor! Mă duc să vorbesc cu medicul tău preferat.

Abia în jurul orei opt şi jumătate fu adusă fetiţa accidentată. Vicky îl conduse imediat pe brancardier în

camera pe care i-o pregătise şi îl ajută să o instaleze în pat. Viaţa ei părea să atârne de un fir de păr.

Infirmiera de la blocul operator îi ridică delicat pleoapele.

— Are tot ochii daţi pe spate, îi spuse ea lui Vicky. Doctorul Lorne vrea să-i facă o radiografie şi o electrocardiogramă, deoarece avea pulsul de o sută treizeci de bătăi pe minut atunci când a consultat-o prima oară. Biata copilă! Nici acum nu se ştie cine este.

Vicky notă pulsul copilului şi verifică dacă perfuzia funcţiona, după care ridică grătarul patului. Apoi o lăsă pe June să o supravegheze şi se duse să dea raportul infirmierei de noapte care abia sosise.

Peste câteva minute, apăreau şi Greville Lorne şi Simon.

— Cred că văd o stafie! exclamă neurologul când dădu cu ochii de Vicky. Pe unde ai umblat până acum?

— Am dat doar o raită prin Australia, îi răspunse ea pe un ton poznaş.

— Vii cam de departe! în orice caz, mă bucur că te avem din nou în mijlocul nostru. Bănuiesc că ai cunoscut-o pe scumpa mea soţie...

— Da, şi cred că mi-a pomenit despre o ieşire în oraş în seara asta.

— Am fost salvat de îndatoririle de serviciu! Carole n-a fost prea bucuroasă, dar a reuşit să găsească o altă victimă. Acum, să vorbim serios. Cum se mai simte pacienta noastră?

Vicky îi conduse până la camera fetiţei, care era în continuare în stare de inconştienţă, dar tensiunea redevenise normală şi doctorul Lorne păru mulţumit.

Se uită rapid la ceas şi îşi trecu mâna prin părul care începuse să se răărească.

— Trebuie să vă las, deoarece i-am promis lui Carole că mă întorc acasă devreme. Poţi să-mi ţii locul în seara asta, Simon?

— Fără probleme. Poţi să pleci liniştit. Chiar dacă plec, o să las numărul de telefon la care pot fi găsit.

Doctorul Lorne se adresă apoi lui Vicky.

— Îi voi spune lui Carole să organizeze o petrecere în cinstea întoarcerii tale.

Simon se instală confortabil în biroul infirmierei-şefe, în timp ce Vicky făcea un ultim tur prin saloane înainte de a preda schimbul infirmierei de noapte. Tocmai se pregătea să plece, când tânărul medic veni după ea.

— Ce impresie ţi-a lăsat prima ta zi de muncă în secţia Zappata?

— E absolut fantastic! îi răspunse Vicky cu entuziasm.

În timp ce vorbea, Simon o privea cu un zâmbet atât de dezarmant pe buze, încât se simţi dintr-odată extrem de fragilă în faţa acelui bărbat impresionant.

— Munca este cel mai bun antidot, nu-i aşa? Ce ai de gând să faci acum? Poate o scurtă plimbare?

— Nu, mă întorc acasă.

— Unu zero pentru tine. Aproape am uitat că te-am lăsat fără casă.

Vicky izbucni în râs.

— Nu fi ridicol!

— Uite, ca să mă ierţi pentru asta, te invit la „Lebăda de aur”. Nu e un restaurant de lux, dar o să vezi că se mănâncă foarte bine acolo.

Invitaţia lui era foarte tentantă. Probabil că o cină cu doctorul Drummond era visul tuturor infirmierelor din spital, dar o voce interioară îi şopti că era mai bine să păstreze distanţa faţă de el.

— Chiar dacă nu e un restaurant de lux, nu pot să ies în oraş în ţinuta asta.

Figura tânărului se lumină.

— Asta era? Urcă repede în camera ta şi schimbă-te. Eu te aştept aici. Îţi promit că n-o să pomenesc nimic despre casă, deşi…

Se uită la ea cu ochii strălucind de viclenie, savurându-şi deja efectul pe care urma să-l producă vorbele lui.

— Ideea lui Carole nu e chiar atât de bizară. Lui Vicky i se păru că nu aude bine.

— Vrei să spui, ideea de a locui în aceeaşi casă? Dar tânărul medic se mulţumi doar să-i deschidă uşa.

— Du-te şi schimbă-te. Te aştept peste zece minute.

Capitolul 4

Când ajunse în camera ei, Vicky îşi dădu jos rapid uniforma şi scoase în grabă din dulap o fustă dreaptă şi un tricou. Dacă-şi punea şi sandalele albe, va fi perfect! în definitiv, n-avea de gând să-l impresioneze în vreun fel pe Simon.

Din fericire, „Lebăda de aur" nu se găsea decât la câteva minute de mers pe jos de la spital. Ascuns după un pâlc de copaci, părea că provine dintr-o gravură din secolul XVII.

Când sosi în faţa uşii localului, Vicky se opri câteva secunde ca să-şi mai tragă sufletul înainte de a se îndrepta curajoasă spre bar, locul unde îi dăduse întâlnire Simon. Cocoţat pe un taburet înalt, Simon stătea cu coatele sprijinite şi discuta liniştit cu Ben, ronţăind nişte cipsuri dintr-un bol.

Simţindu-se mai uşurată pentru că scăpase de o intimitate stânjenitoare, Vicky se îndreptă spre cei doi bărbaţi care stăteau cu spatele la ea.

— Ei, ce părere aveţi? N-am stat prea mult, nu-i aşa?

Simon se dădu jos de pe taburet şi se uită la ceas încruntându-se.

— Nu prea... Mă întrebam dacă nu cumva te-ai răzgândit.

— Deci mă crezi în stare să dau plasă cuiva? Simon îi aruncă o privire plină de subînţelesuri.

— Evident. Tu ce părere ai, Ben? ORL-istul zâmbi uşor.

— Mie îmi pare bine că n-a făcut-o. Tu luminezi barul ăsta, Vicky.

— Ce vrei să bei? o întrebă Simon făcând semn barmanului.

— Ceva dulce. Cidru, dacă au, răspunse ea cocoţându-se pe taburetul gol dintre cei doi bărbaţi.

Simon se cufundă în lectura meniului.

— Dat fiind că Ben ia masa cu noi în seara asta, va avea

posibilitatea să mă certe în cazul în care te voi plictisi din nou.

Vicky se prefăcea că nu auzise nimic.

— De când n-am mai luat noi masa împreună? îl întrebă ea pe Ben.

— De doi ani! De când ne-ai părăsit în mod cât se poate de laş, fără să-ţi iei măcar rămas-bun.

Mai pălăvrăgiră câteva minute până când barmanul îi întrebă unde voiau să ia cina. După ce aleseră grădina, tinerii îl urmară până la o măsuţă albă acoperită cu o faţă de masă cu pătrăţele roşii.

În ciuda temerilor lui Vicky, seara a fost una dintre cele mai agreabile. Doctorii îi povestiră lui Vicky toate evenimentele care se petrecuseră în lipsa ei, iar ea le-a vorbit despre Australia.

— Înţeleg deci că cina în aer liber nu reprezintă o noutate pentru tine, spuse Simon în timp ce se delecta cu o musaca delicioasă.

— Australienilor le plac picnicurile, e adevărat, dar imaginea revelionului petrecut pe plajă la treizeci de grade la umbră mi se pare totuşi puţin exagerată!

Vicky realiză în acel moment că, datorită mulţimii întrebărilor pe care i le adresau însoţitorii ei, vorbea numai ea. Când ridică ochii din farfurie, întâlni privirea gânditoare a lui Simon. Parcă ar fi încercat să-şi graveze în memorie fiecare trăsătură a feţei ei.

Ca să-şi ascundă tulburarea, Vicky îşi sprijini furculiţa de farfurie şi începu să râdă.

— Cred că am vorbit totuşi prea mult despre mine. Acum e rândul vostru. Nu v-a trecut niciodată prin cap să mergeţi să lucraţi în străinătate?

Vicky află atunci că Ben petrecuse o scurtă perioadă în Jersey.

— Dacă asta se poate numi străinătate! spuse el în glumă. Cât despre Simon, un an de stat la Toronto îi fusese

de-ajuns.

— Vă daţi seama? Nimeni nu ştia să joace crichet! Era pur şi simplu o plictiseală de moarte.

— În privinţa asta, data viitoare ar trebui să te duci în Australia sau în Pakistan. Acolo, oamenii adoră crichetul, îi sugeră Vicky veselă.

— Mersi frumos, dar m-am săturat de străinătate! Aveam un an când am plecat la Karachi, din cauza mutării tatălui meu. Am rămas acolo până la vârsta de şapte ani, după care am fost trimis să-mi fac studiile la un internat.

— Cred că nu păstrezi o amintire prea plăcută din perioada aceea, spuse Vicky care îşi imagina ce copilărie tristă avusese acel copil despărţit de ai lui de câteva oceane.

Dar Simon îi demonstră că se înşelase.

— Oh, n-a fost atât de chinuitor! Am petrecut nişte vacanţe nemaipomenite la mătuşa Lavinia la Tunbridge. Pot să spun chiar că eram un copil fericit.

Fără ca ei să-şi dea seama, sala se golise şi curând nu mai rămaseră decât ospătarii care se grăbeau să pregătească mesele pentru a doua zi înainte să plece. Vicky fu aceea care dădu semnalul de plecare.

— Nici nu ştii cum trece timpul atunci când te afli într-o companie plăcută, dar cred că e momentul să plecăm, spuse ea. Mulţumesc pentru cina asta delicioasă.

Se despărţiră de Ben şi o luară pe drumul spre spital. Vicky se simţi dintr-odată pierdută în imensitatea nopţii, singură, împreună cu un bărbat care trezea în ea nişte dorinţe necunoscute până atunci, a căror forţă o speria. Cu toate simţurile în stare de veghe, Vicky nu îndrăznea nici măcar să mai respire, de teamă ca nu cumva Simon să-i audă bătăile puternice ale inimii.

Dar curând raţiunea învinse. Doar nu avea de gând să-şi piardă capul din pricina unui bărbat! Trebuia să rupă cumva tăcerea aceea apăsătoare. Să spună ceva, orice,

numai să nu tacă.

— Ăăă… Te-ai întâlnit cu doamna Kemp?

— Da. Totul este aranjat…

Aceste câteva cuvinte o făcură pe Vicky să se înfioare.

— Vom începe să o pregătim pe Lise mâine după-amiază. Intervenţia ta se pare că a convins-o că e bine să se opereze.

— Deci, toată lumea este mulţumită, spuse tânăra cu un optimism care suna cam fals.

— E cam mult spus, o corectă el. Am ajuns. Ce părere ai? Ai văzut că ştiu să-mi respect promisiunile.

Se proţăpise în faţa tinerei şi se uita fix la ea, cu un zâmbet uşor pe buze.

— Să nu-mi spui că deja ai uitat!

Vicky ştia însă perfect despre ce era vorba, dar preferă să se prefacă mirată.

— Mărturisesc că nu înţeleg ce…

— Ţi-am promis că n-o să scot o vorbă despre casă.

— Ah! Asta era? Nu cred că ai avut un merit prea mare în privinţa asta deoarece mi se pare că ar fi fost cam greu să vorbim despre problemele noastre de faţă cu Ben.

— Cine ştie? Oricum, va trebui să discutăm despre asta într-una din zile. Până atunci, însă, domnişoară Victoria Chalfont, îţi urez noapte bună şi îmi permit să mai adaug că sunt încântat să constat că nu eşti aşa cum mi te-am imaginat.

Şi, fără să-i mai dea şi alte explicaţii, plecă.

Atunci când Vicky se trezi în camera ei, toată plăcerea serii dispăruse. Ar fi trebuit să prevadă că Simon nu era omul care să poată fi uitat cu uşurinţă. Dar chiar dacă s-ar fi hotărât să vândă, ce preţ trebuia să ceară? Era într-adevăr o situaţie delicată. Mai era şi problema mobilei deoarece, deşi Simon îi spusese că nu era însurat, trebuia să existe în viaţa lui o femeie care va avea pretenţia să

aibă la dispoziţie o casă goală pentru a o mobila aşa cum îi va plăcea.

Vicky răsuci problema pe toate feţele, dar în cele din urmă renunţă. În definitiv poate era mai bine să lase soarta să hotărască ce se va întâmpla.

Vicky tocmai intrase în tură atunci când infirmiera Hazel Fischer o anunţă că Marguerite îşi recăpătase cunoştinţa.

— Şi n-o să-ţi vină să crezi, dar se numeşte chiar Marguerite! Marguerite Gates. Femeia care o însoţea era dădaca ei. Era pentru prima oară când părinţii ei ieşeau în oraş. Bine că n-a fost mai rău! Marguerite este încă uşor somnolentă, dar nu avem motive să ne facem griji.

Vicky stabili rapid programul acelei zile şi se duse să o vadă pe fetiţă. Îmbrăcată într-o superbă rochie de seară, o tânără de vreo treizeci de ani moţăia într-un fotoliu lângă pat. Într-adevăr doamna Gates nu plecase de la căpătâiul fiicei sale de când sosise, adică de pe la ora trei noaptea.

— Bună dimineaţa, doamnă Gates, spuse încet tânăra infirmieră. Văd că Marguerite a adormit din nou.

Tânăra femeie ridică imediat capul. Ochii ei încercănaţi şi faţa albă ca varul demonstrau că petrecuse o noapte de coşmar.

— V-a recunoscut?

Tânăra femeie păru sincer uşurată.

— Da, slavă Domnului că şi membrele sunt întregi. Mi s-a spus că şi Rachel începe să-şi revină. E dădaca ei. Se pare că maşina e bună de casare. E o adevărată minune! Când mă gândesc că fetiţa mea ar fi putut…

Dar nu fu în stare să continue. Îşi cuprinse faţa cu mâinile şi trupul îi fu cuprins de un tremur nervos pe care nu reuşea să şi-l stăpânească. Vicky aşteptă să se liniştească, după care întrebă cu blândeţe:

— Când aţi aflat despre accident?

— Când am ajuns acasă, pe la două dimineaţa. Trebuise să mă duc la o cină de afaceri şi soţul meu plecase la un

congres. Se pare că poliţia a încercat în mai multe rânduri să dea de noi înainte de a suna la vecinii noştri, care ne-au vârât un bilet pe sub uşă. Soţul meu nici acum nu ştie, dar dacă i s-ar întâmpla vreodată ceva Margueritei, m-ar face răspunzătoare pentru asta până la sfârşitul zilelor mele, deoarece nu apreciază deloc faptul că am nişte obligaţii profesionale.

— Nu vă faceţi griji. Marguerite se va restabili complet într-o zi sau două. Acum trebuie să vă odihniţi şi dumneavoastră. Există o cămăruţă la capătul coridorului unde puteţi să vă relaxaţi puţin. Voi cere să vi se pregătească micul dejun şi vă vom chema atunci când se va trezi fetiţa.

Restul zilei se derulă fără incidente deosebite. Constatând că radiografiile indicau faptul că femurul lui Shaun se lipise complet, Simon hotărî că puteau fi scoase atelele. Urmat de Adrian şi de Vicky, Simon merse apoi în salonul Lisei pe care o consultă îndelung.

Apoi îşi trase un scaun lângă pat şi se aşeză în faţa fetiţei.

— Cred că a venit vremea să facem ceva care să te scape de dureri la piciorul acesta. Am vorbit cu mama ta aseară şi este de aceeaşi părere cu mine. Aşadar, urmează să te adormim şi să vedem ce putem face. Nu te-ai răzgândit?

Lisa dădu din cap încrezătoare.

— Dar… A sunat tata şi mi-a spus că vine să mă vadă. N-aş vrea să mă adormiţi înainte să…

— Am înţeles! Dar dacă în mod cu totul întâmplător – şi insistă asupra ultimului cuvânt – vei fi adormită, sunt sigur că va rămâne aici până te vei trezi. Trebuie să-mi continuu vizita, dar mă întorc imediat la tine.

După ce părăsi încăperea, Simon îi dădu lui Vicky foaia de observaţii.

— Va trebui să rămână în carantină după operaţie. Te-ai gândit la asta?

— Firește! îi răspunse tânăra infirmieră, uimită că el considerase necesar să-i mai amintească acel lucru. Încă n-am anunțat-o pe doamna Kemp, deoarece mi s-a părut că e și așa destul de tulburată. Îi voi spune astăzi.

— Bine ai făcut. Să sperăm că tatăl nu ne va complica și mai mult sarcina.

Adrian o luă pe după umeri pe Vicky și o trase spre el.

— Spune-mi, Vicky, spuse el coborându-și încet mâinile pe șoldurile tinerei, știi de ce vorbește lumea atât de mult despre tatăl Lisei?

Simon îi aruncă o privire glacială. Nu părea să-i placă familiaritatea excesivă în timpul serviciului.

— Ar trebui să știi, spuse el prost dispus. Nu tu i-ai completat fișa?

— Te referi la Ah, da! Sunt divorțați, nu-i așa? înțeleg că e un eveniment atunci când este văzut în public.

Dar soneria telefonului n-o lăsă să termine fraza.

— Mă duc să răspund, spuse Vicky, bucuroasă să scape de îmbrățișarea cam insistentă a tânărului.

Se întoarse însă curând, deoarece apelul era pentru Simon. Adrian se uită după el cu un aer mirat.

— Mă întreb ce naiba l-o fi apucat?

— Poate că a muncit prea mult azi-noapte.

— Și cei cu asta? Asta e soarta noastră a tuturor. Eu n-am dormit decât patru ore azi, dar aș putea foarte bine să stau treaz toată noaptea în cazul în care ai accepta să bei un pahar în seara asta cu mine!

— Mulțumesc, dar nu-mi place să încalc teritoriul altcuiva! Vreme de câteva clipe Adrian păru nedumerit, apoi își reveni repede.

— Te referi cumva la Beryl? Nu suntem decât amici.

— Dar tânărul nu mai avu timp să ofere și alte explicații, deoarece Simon își făcu din nou apariția și-i spuse că era nevoie de el. Vicky își văzu de treburile zilnice până când infirmiera Lorne veni să preia schimbul de după-amiază.

Tânăra îi făcu o dare de seamă asupra evenimentelor dimineţii şi încheie pe un ton politicos:

— Şi cu baletul cum a rămas? Păcat că soţul tău n-a putut veni! Infirmiera dădu din umeri cu un aer resemnat.

— Aşa se întâmplă când te măriţi cu un medic! în orice caz, a făcut fără să vrea o faptă bună, pentru că prietenul care m-a însoţit a fost încântat de spectacol, care a avut loc într-un cort uriaş instalat pe esplanada castelului din Leeds. A fost magnific! N-am văzut niciodată aşa un „Lac al lebedelor”! Dar du-te repede să mănânci, probabil că mori de foame!

Când ajunse la cantină, Anna era deja înaintea ei la coadă. Dar se aşezară curând în faţa tăvilor apetisante şi începură să discute despre micuţa Marguerite.

— Din câte am înţeles, dădaca venise s-o ia de la o aniversare a zilei de naştere. Mergea pe autostradă cu o viteză moderată, când un camion din faţa ei a pierdut câteva lăzi din încărcătură. Parbrizul s-a făcut ţăndări. După aceea nu-şi mai aminteşte de nimic. A fost găsită cu fractură de claviculă, câteva coaste rupte şi mai multe contuzii.

Imagini dureroase se derulau în mintea lui Vicky. Circumstanţele în care avusese loc accidentul semănau foarte mult cu cele în care îşi pierduseră viaţa părinţii ei.

— Şi motociclistul despre care mi-ai vorbit? Anna dădu din umeri.

— Este menţinut în viaţă în mod artificial. Ţi-ar plăcea să facem o plimbare prin pădure în seara asta? schimbă ea brusc subiectul care le întristase pe amândouă.

Vicky nu ezită nicio secundă.

— Mi-ar prinde extraordinar de bine!

— Perfect! Trec să te iau cu maşina pe la ora şapte.

Vicky se uită la ceas. Îi mai rămâneau câteva minute să o sune pe verişoara ei ca să afle ce mai făcea nepotul ei.

Îi răspunse mătuşa Celia care o informă că Martin se

refăcuse complet şi Simon se va duce a doua zi să-l vadă pentru ultima oară.

— Apropo de doctorul Drummond! Ne-a spus Claire că el e chiriaşul tău. Ce mică e lumea! Dar asta nu trebuie să-ţi influenţeze hotărârea. În ce fază mai eşti în privinţa asta?

— Încă mă mai gândesc.

— Bine. Nu te grăbi. Eu şi unchiul tău suntem de aceeaşi părere cu tine. De altfel ne-am gândit la o soluţie care poate va mulţumi pe toată lumea, dar mai bine vorbim despre asta când ne vom vedea. Când treci pe la noi?

— Nu ştiu, pentru că încă nu am un program stabil. Te sun eu.

Ei îi revenea sarcina să o pregătească pe Lisa pentru operaţie, dar când intră în salon, fetiţa era foarte prost dispusă. Timpul trecea şi domnul Kemp încă nu-şi făcuse apariţia. Doamna Kemp părea plină de nervi.

— A sosit vremea să ne pregătim, spuse Vicky vioi, în speranţa că o va mai înveseli pe fetiţă. Uite ce ţi-am adus! Nu e drăguţă?

Despături cămaşa de noapte din bumbac şi o tichie înflorată.

— Nu, nu vreau să pun aia pe mine! Spuse fetiţa cu lacrimi în ochi. Nu e drăguţă, e... oribilă!

Vicky se uită atentă la cămaşă şi spuse cu o mutră comică:

— De fapt, cred că sunt total de acord cu tine, şi cum o să-l vedem pe doctorul Drummond, îi vom spune ce părere avem despre gusturile lui!

Figura Lisei se lumină.

— Chiar crezi că el le-a ales? întrebă ea cu înţeles.

— Nu! Nu ştiu cine este responsabil pentru ororile astea, dar asta n-are nicio importanţă. Cămăşile adulţilor sunt şi mai urâte. Dar oricum, după ce ieşi de la operaţie, vei putea purta cămăşile tale de noapte obişnuite.

Fetiţa începu să se agite din nou.

— De ce tata nu este încă aici? întrebă ea smiorcăindu-se.

— Probabil că a fost blocat în trafic, spuse doamna Kemp. Durează mult drumul de la Londra până aici.

Aruncă o privire rugătoare spre Vicky, care se grăbi să schimbe vorba, aducând discuţia pe un teren mai neutru.

— Aşa deci! Vom începe prin efectuarea unei toalete sumare. După aceea voi face patul şi, cine ştie, în acest timp poate că va sosi şi tatăl tău.

Dar atunci când brancardierul veni s-o ia pe fetiţă ca s-o ducă la operaţie, tatăl fetiţei încă nu apăruse. Doamna Kemp şi Vicky intrară cu ea în sala de anestezie şi rămaseră acolo până în ultimul moment.

— Ce om mizerabil! exclamă doamna Kemp când se întoarse în salonul Lisei. M-am abţinut în faţa Lisei, dar nu mai rezist! Şi cu mine proceda la fel pe vremuri când eram împreună. Pleca, revenea, iar pleca. Nu puteam să pun niciodată bază pe el. Dar nu credeam că va face acelaşi lucru şi cu fiica lui din moment ce ştie că se află pe un pat de spital! Biata Lisa! Ea vede în tatăl ei un adevărat erou!

— Poate a încercat să vină, îi sugeră Vicky ca s-o mai liniştească. Oricum, e bine şi dacă ajunge după operaţie, pentru că îi va da curaj Lisei.

Îi dădu apoi câteva indicaţii mamei, referitoare la luarea unor măsuri de protecţie după operaţie. Doamna Kemp dădea din cap. Tocmai voia să spună şi ea ceva, când se opri şi rămase cu gura căscată, de parcă văzuse o stafie. Mirată, Vicky îi urmări privirea. Infirmiera Lorne venea spre ele, dar nu era singură, ci însoţită de un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum gri, care era personificarea omului de afaceri care avusese succes. Bărbatul se opri în faţa ei şi primele lui cuvinte îi fură adresate mamei îndurerate.

— Cred că am ajuns prea târziu. Lisa este deja în sala de operaţii, spuse el cu un aer trist. Scuză-mă.

Privirea doamnei Kemp se aspri.

— Fiicei tale ar trebui să-i spui asta, pentru că ea a fost cea dezamăgită. Îţi cer prea mult dacă te rog să rămâi până când se trezeşte?

— Dar pentru asta am şi venit, Ruth! Am eu vreo vină dacă trenul meu a fost anulat?

Vorbise pe un ton atât de sincer, încât era greu să nu-l crezi. Doamna Kemp însă rămase rezervată.

Carole Lorne se uita uluită când la unul, când la celălalt. Atmosfera se răcise şi mai tare şi ea se simţea stânjenită.

— Sunt sigură că Lisa va fi încântată să-l revadă pe tăticul ei, spuse ea cu o veselie cam forţată. Operaţia însă s-ar putea să dureze câteva ore. Ce-ar fi să mergeţi la bufet să beţi un ceai împreună?

— Aveţi dreptate, spuse Nigel Kemp aruncându-i lui Carole un zâmbet irezistibil. Nu suntem de niciun folos aici şi s-ar putea să vă şi deranjăm din treabă. Vă mulţumesc încă o dată pentru tot ce aţi făcut pentru fiica noastră. Când putem să ne întoarcem?

— Oh. Cam peste două ore. Noi îi vom pregăti camera şi vom încerca să o facem cât mai primitoare.

După ce cei doi plecară, Carole şopti:

— Ce bărbat!

— Într-adevăr, cred că are mare trecere la femei! recunoscu Vicky.

— Totuşi, nu mi-ar plăcea să fiu în locul soţiei lui, deoarece chiar dacă m-aş preface că nu văd nimic, viaţa cu el ar fi de nesuportat.

— Sunt aproape sigură că ea va încerca să-l determine să rămână cu ea de data asta sau măcar să-i ofere o ultimă şansă, spuse ea pe un ton visător.

— E foarte posibil! E plină lumea de masochişti! Dar ştii că trebuia să fii de mult plecată? spuse ea schimbând brusc subiectul.

— Da, dar trebuie să pregătim camera Lisei.

— Mă ocup eu de asta. Hai, du-te! Nu vreau să te mai văd în faţa ochilor, spuse Carole râzând.

Anna o aştepta deja în maşină, dar tânăra nu părea să-şi fi recăpătat buna dispoziţie. Începu să ruleze cu o figură tristă. Treceau prin dreptul unor văi înverzite şi a lanurilor de grâu copt, dar Anna nu vedea nimic. În după-amiaza aceea, moartea se dovedise a fi mai puternică decât medicii. Tânărul motociclist murise din cauza rănilor.

— M-am hotărât! spuse ea deodată luând-o pe un drum forestier. Mă voi specializa în obstetrică. Am ajuns la concluzia că e mai bine să-i ajut pe oameni să vină pe lume decât să-i văd plecând din ea.

— Deci ne vei părăsi? spuse Vicky cu un uşor regret. Ştii deja unde te vei duce?

— Da… La Hampstead. Am un prieten care lucrează deja la Institutul Regal şi pe de altă parte, este un oraş pe care îl ador. Singurul inconvenient este acela că va trebui să mă întorc pentru o vreme pe băncile şcolii. Sigur că nu va fi prea palpitant, dar trebuie să trec şi prin faza asta.

Oprise maşina şi o luară pe o potecă mărginită de rugi de mure. Peste câteva minute ajungeau într-o poieniţă. În depărtare se vedea o vale plină de semănături şi un lac.

Anna se aşeză pe un strat de muşchi.

— La tine, la pediatrie, cum e?

— Foarte bine, deoarece Carole Lorne e făcută să fie manager, ceea ce ne uşurează foarte mult treaba. Singurul lucru neplăcut, după părerea mea, este relaţia dintre Beryl Baxter şi asistentul lui Simon. Ea este pur şi simplu înnebunită după el, în timp ce el n-are în cap decât ideea de a face cât mai multe cuceriri în rândurile femeilor din secţie. Cunoşti genul.

— Ba bine că nu! E foarte plin de el, dar în curând se vor face schimbări în echipă. Poate că totul va reveni la normal după plecarea lui. Cu casa ce ai hotărât?

— Încă nu ştiu ce să fac. Aştept să vorbesc cu Simon şi

dacă o mai vrea, cred că am să i-o vând. După aceea voi începe să caut un apartament. Mă gândisem să-ţi propun să vii să locuieşti cu mine, dar din moment ce vrei să pleci…

— Oh. Aş fi acceptat bucuroasă, dar m-am gândit îndelung. Nu pot să mai rămân aici. Tu te-ai hotărât să te stabileşti aici definitiv?

— Definitiv e prea mult spus. Pentru o vreme, ar fi mai corect zis. Vreau să capăt o oarecare stabilitate şi pe de altă parte doamna Alexander s-a chinuit atât de mult să-mi găsească un post, încât nu pot să plec din nou atât de uşor.

Se urcară în maşină şi porniră înapoi spre casă, în timp ce cerul era brăzdat de fulgere. Cele două tinere abia ajunseră la „Lebăda de aur” şi picături mari de ploaie se izbiră de pământ.

În afară de Ben şi de Simon, care nu se găseau acolo, părea că tot spitalul îşi dăduse întâlnire la restaurantul motelului şi cele două tinere abia reuşiră să-şi croiască drum spre un colţ de masă liber. Abia începuse să mănânce şi Vicky fu atinsă de cineva pe umăr. Îşi sprijini cu părere de rău furculiţa de farfurie şi se răsuci uşor. Erau părinţii Lisei, care o priveau zâmbind.

Aveau un aer atât de fericit, încât Vicky aproape uită de foame.

— Scuzaţi-mă că v-am deranjat de la masă. Putem să vă oferim un aperitiv?

— Să… cu plăcere! Luaţi loc, le răspunse Vicky apropiindu-se de Anna ca să le facă loc la masă. Cum a decurs operaţia?

— Bine. Doctorul Drummond pare mulţumit, răspunse doamna Kemp.

— Îmi închipui ce bucuroasă a fost Lisa să-l vadă pe tatăl ei când s-a trezit după anestezie. Ne-a vorbit foarte mult despre dumneavoastră.

— Nu ştiu dacă m-a recunoscut cu masca pe figură,

răspunse domnul Kemp cu o voce uşor ironică. Nici n-am stat prea mult lângă ea, dar i-am promis că vin şi mâine.

Se întoarse spre soţia lui şi o privi cu afecţiune.

— Mi-e teamă că vei fi obligată să mă mai suporţi câteva zile, dragă Ruth. Sper că nu va fi prea greu pentru tine.

Faţa tinerei femei deveni stacojie.

— Nu. Să fim serioşi. Dar nu crezi că ar trebui să le lăsăm pe aceste domnişoare să-şi termine masa?

— Ai dreptate! Sunt un palavragiu incurabil. Scuzaţi-mă, spuse el atingând umărul lui Vicky. Ce doriţi să beţi?

— Bine că văd şi eu pe cineva fericit, şopti Anna după ce cei doi plecară.

— Sper că e aşa, pentru că…

Şi Vicky îi explică Annei în şoaptă care era situaţia acestora.

— Şi el s-a recăsătorit? întrebă tânăra, extrem de curioasă.

— Nu ştiu, dar nu trebuie să fii prea deştept ca să-ţi dai seama cu cine îşi va petrece individul seara asta.

În drum spre camera ei, Vicky trecu să-şi ia corespondenţa. O aşteptau două scrisori. O deschise pe prima şi o parcurse rapid în timpul mersului. Încă o solicitare de donaţii, îşi spuse tânăra. Trecu apoi la a doua. Era scrisul mătuşii Celia. Mirată, Vicky rupse repede plicul şi găsi în el o scrisoare de la Tim, un băiat pe care îl cunoscuse la spitalul din Sydney şi cu care se împrietenise.

Mătuşa Celia adăugase câteva cuvinte.

„Dragă Vicky.

Uitasem complet de scrisoarea asta care a venit acum câteva zile. Mii de scuze! Cu ocazia asta, neştiind dacă ne vom mai vedea înainte de întrevederea ta cu doctorul Drummond, eu şi unchiul tău ne-am hotărât să-ţi aducem la cunoştinţă dorinţa noastră de a cumpăra casa ta pentru Claire şi Geoff. Ai văzut şi tu cât de înghesuiţi trăiesc ei în

căsuţa aceea a lor. Aşteptăm însă să se întoarcă şi Geoff acasă ca să stăm de vorbă cu ei. Cred că ar fi mai bine ca acea casă să rămână în familie. Mai gândeşte-te! în speranţa că ne vom revedea curând.

Mătuşa ta, Celia”.

— Oh, nu! oftă Vicky încruntându-se.

Când în sfârşit lucrurile începuseră să se lumineze în mintea ei, hop şi mătuşa Celia cu propunerea ei care complica şi mai mult situaţia! Intenţiile ei erau bune, dar acum va trebui să aleagă între Claire şi Simon.

Capitolul 5

Vicky ajunse la timp în camera ei pentru a mai apuca în ultimul moment să închidă fereastra, deoarece începuse deja să plouă înăuntru. Deschise ca un automat scrisoarea de la Tim. Bine că îi mai dădea cineva şi veşti bune! Tim se hotărâse să-şi spargă puşculiţa şi să pornească la drum haihui prin Europa.

— Înainte de a fi prins de vârtejul vieţii conjugale, îi explica el. Dar poate şi din cauză că mi se făcuse dor de o anumită infirmieră drăguţă.

Vicky zâmbi în timp ce citi mai departe. Îl cunoştea destul de bine pe Tim ca să nu ia aluziile lui în serios, dar era un băiat foarte bun, sincer şi plin de umor, pe care îl simpatizase imediat. Faptul că locuiseră în acelaşi bloc înlesnise lucrurile, Tim luând-o imediat sub protecţia lui. Chiar şi părinţii lui, originari din Kent, o trataseră ca pe fiica lor, bucuroşi s-o poată auzi vorbind despre ţinutul lor.

Aşadar, Tim urma să sosească la începutul lui iulie. Uitând de toate grijile, Vicky începu să se gândească unde putea să-l ducă: la Catedrala din Canterbury, Turnul Londrei, Hever Castle, Knole Palace şi casele din secolul XV. Australia sărbătorise de curând două sute de ani de existenţă. Ce înseamnă oare asta în comparaţie cu istoria de mii de ani a Angliei? Vicky se bucura dinainte de faptul că va putea să-i arate toate acele vestigii prietenului ei.

***

A doua zi de dimineaţă, când ajunse la spital, Vicky o găsi pe infirmiera-şefă foarte prost dispusă. Era pentru prima oară când o vedea în starea aceea. Carole tocmai terminase o convorbire telefonică destul de agitată.

— E incredibil! îi spuse ea lui Vicky trecându-şi nervoasă mâna prin păr. Am vorbit adineauri cu domnişoara

Alexander la telefon. Vrea să te întorci la secţia de urgenţe.

O umbră de nedumerire trecu peste figura lui Vicky, dar cum nu avea decât poziţia de suplinitoare în acel spital, nu avea niciun cuvânt de spus în legătură cu acea problemă.

— Când?

— Imediat… Din câte am înţeles, una din asistentele infirmierei Bonner s-a îmbolnăvit. Cum avem cu toţii lipsă de personal în acest moment, nu mă pot opune acestei decizii.

Lăsă să-i cadă braţele pe lângă corp.

— Nu mai poţi să faci niciun fel de planificare! Şi tocmai acum, când îmi fusese trimisă o infirmieră competentă!

— Domnişoara Alexander mă avertizase că nu voi avea un post fix, dar poate că e vorba numai despre o singură zi!

— Sper să fie aşa! în caz contrar, va trebui să instruiesc o altă începătoare. Mă rog, asta este, ce să facem?!. Îţi plăcea aici, nu-i aşa?

— Bineînţeles! Domnişoara Alexander mi-a spus că va încerca să mă lase aici definitiv, dar cred că nici dânsei nu îi este uşor.

— Şi ce dacă? Ar fi putut să aleagă pe altcineva! Precis Bonner vrea să-şi dea importanţă!

După ce trecu momentul de surpriză, Vicky trebuie să recunoască faptul că acea schimbare de program nu-i displăcea deloc, deoarece plecarea temporară din secţia lui Simon îi dădea răgazul necesar pentru a reflecta în linişte la problemele ei. Cel puţin aşa credea, poate într-un mod mai naiv.

Infirmiera Bonner o primi cu căldură.

— Una din colegele tale a trebuit să-şi ia concediu medical deoarece şi-a luxat piciorul şi imediat m-am gândit la tine. Sper că nu te-ai supărat prea tare, dar majoritatea începătoarelor sunt foarte emotive atunci când vin la

urgenţă, pe când tu îţi păstrezi sângele rece în cazurile cele mai critice.

— Vă mulţumesc pentru încredere, dar există momente grele în toate secţiile.

— Ştiu, ştiu. Dar nimic nu se compară cu situaţia de aici. Hai să nu mai pierdem timpul! Ne-a fost adus de curând un băiat care a fost rănit grav la abdomen în timp ce se bătea cu alţii în recreaţie. Medicii se tem că este vorba despre o perforaţie a intestinului subţire. Tu trebuie să supraveghezi discret stagiara care se ocupă de caz, deoarece este prima oară când se află la urgenţă. Dacă vrei informaţii suplimentare, mama băiatului se află în sala de aşteptare.

Vicky credea că se putea lipsi de prezenţa lui Simon pentru o vreme, dar curând înţelese că se înşelase amarnic. Trei dintre pacienţii de care se ocupa aveau nevoie adesea de vizita medicului, aşa că acum îl vedea mai des decât înainte. Bineînţeles că nu aveau timp să stea de vorbă, dar prezenţa lui Simon nu o ajuta deloc să se poată concentra. În aparenţă, Vicky lăsa să se vadă imaginea unei femei de un calm perfect şi o totală stăpânire de sine, dar în interiorul ei lucrurile stăteau altfel, deoarece începuse să se teamă de privirile medicului.

Primele zile fură deci destul de tensionate, dar Vicky observă repede că la urgenţe aveau foarte multe lucruri de făcut ca să mai aibă timp să-şi chinuie mintea şi cu nişte himere. Atunci când te trezeai în faţa unui copil de şase ani cu arsuri de gradul trei pe cap, totul părea lipsit de importanţă.

Hannah se juca singură cu chibriturile când deodată hainele de pe ea, care erau din poliester, luaseră foc. În câteva secunde, copilul era o torţă vie. Alertat de ţipetele ei şi ale mamei sale, un vecin a avut inspiraţia să o înfăşoare repede pe fetiţă într-o faţă de masă udă, înainte

de a da fuga cu ea la spital.

Când au ajuns aici, Hannah începuse deja să delireze. Infirmiera Bonner o luă pe mamă deoparte ca să-i ceară câteva informaţii şi mai ales pentru a o lăsa pe Moira Smith, stagiara care era de gardă, să consulte copilul fără să fie deranjată.

Dar trebuia început cu scoaterea rănilor la aer. Aceasta era datoria unei infirmiere. Aşadar Vicky îndepărtă cu mare atenţie pânza umedă, dar, deşi avea o oarecare experienţă în domeniu, nu se putu împiedica să se dea uşor înapoi când văzu capul acela firav ars aproape în întregime. Uneori fâşii întregi de piele se luau odată cu pânza.

— Doamne Sfinte! Ce mai putem face noi? şopti stagiara. Avea faţa albă ca varul şi nu era în stare să facă nicio mişcare.

— Cred că trebuie să începem prin a-i administra puţin oxigen, îi spuse Vicky pe un ton calm.

— Da. Aşa este. Vrei. Vrei să te ocupi tu? Eu mă duc să văd dacă nu pot să dau de Simon.

Venindu-i să vomite, stagiara se năpusti pe culoar. Era o femeie puternică, dar în ziua aceea şocul fusese prea mare. Vicky inspiră adânc aer în piept şi continuă să-şi îndeplinească sarcina ingrată. Trebuia să acţioneze repede dacă voia să salveze copilul.

— Voi face tot posibilul să nu te doară prea tare, îi spuse ea încet fetiţei care gemea, dar trebuie să-ţi pun un cearşaf curat sub tine.

Îi tamponă apoi rănile cu o compresă umedă, după care îi puse o perfuzie.

— Mama ta este alături. O vei putea vedea peste câteva minute…

Vicky avea grijă să vorbească blând, de parcă i-ar fi cântat un cântec de leagăn, dar când zări silueta înaltă a lui Simon apărând în cadrul uşii, scoase un adânc oftat de

uşurare. Cu autoritatea profesională pe care i-o dădea funcţia de medic, acesta nu pierdu timpul în mod inutil.

— Va trebui să-i curăţăm rănile sub anestezie generală, spuse el frecându-se pe mâini cu un dezinfectant. Deocamdată însă trebuie să-i facem o injecţie cu morfină.

Deschise robinetul, îşi trecu mâinile prin dreptul jetului de apă şi se şterse cu grijă.

— Nu mai sta lângă perfuzia aia! se răţoi el la Moira. N-avem niciun minut de pierdut. Iar tu, Vicky, ce mai aştepţi? De ce nu pregăteşti injecţia?

În încăpere domnea o tensiune aproape palpabilă. Simon era de o răceală neobişnuită, dar era normal să fie aşa. Vicky nu se lăsă deci impresionată. Ştia foarte bine că agresivitatea doctorului se datora concentrării extreme.

După ce copilul primi primul ajutor, Vicky se duse să sune la centrul de primire pentru arşi din Grinstead. Apoi a fost nevoie să fie anunţată mama copilului despre transfer, o sarcină foarte delicată, de care Simon se achită cum putu mai bine.

Vicky se urcă în ambulanţă cu Hannah şi mama acesteia şi maşina demară în trombă spre centrul pentru arşi, cu sirena pornită. Doamna Brand o strânse de mână pe fiica ei, dar fetiţa nu mai simţea nimic. Se cufundase într-un somn adânc provocat de sedative

— Credeţi că va scăpa? o întrebă tânăra mamă cu trăsăturile feţei schimonosite de spaimă.

— Are toate şansele, deoarece centrul la care o ducem e cel mai bine echipat din regiune. Trebuie însă să vă avertizez că vindecarea va dura mult şi veţi avea nevoie de mult curaj.

Doamna Brand clătină din cap, dar era clar că nu înţelegea cu adevărat cum stăteau lucrurile.

Era trecut de ora şapte atunci când ambulanţa o aduse pe Vicky înapoi la spital. Tocmai îşi aduna lucrurile şi se pregătea să plece, când infirmiera Bonner veni să afle veşti

despre fetiţă.

— A suportat bine călătoria şi n-am fost blocaţi în trafic. E şi asta ceva.

— Foarte bine. Acum e de datoria altora să acţioneze. De fapt, am ceva pentru tine.

Scoase din buzunar un plic mic de culoare galbenă pe care i-l întinse lui Vicky cu un zâmbet misterios.

— Doctorul Drummond m-a rugat să ţi-l dau. Cred că a apreciat eficienţa ta din după-amiaza asta. A putut să constate cu ochii lui că nu am minţit atunci când am spus că eşti una din cele mai bune infirmiere ale noastre.

Vicky citi uluită cele câteva cuvinte mâzgălite pe plic.

— „Domnişoarei Victoria Chalfont”… Ce i-o fi venit doctorului Drummond să-mi scrie? Poate că vrea să-şi ceară scuze pentru tonul cam agresiv de mai devreme? spuse ea cu ironie în voce.

— Ar fi un eveniment! Medicii nu prea au obiceiul să-şi ceară scuze, de parcă n-ar fi şi ei aceeaşi specie cu noi.

Vicky îşi strecură scrisoarea în buzunar cu un aer stângaci, dar prefera să fie singură atunci când o va citi. Veştile se răspândeau rapid în spital.

Se întoarse cu sufletul la gură la căminul infirmierelor şi deschise plicul cu inima bătându-i ca un ciocan în piept. Nu erau însă decât câteva cuvinte.

„Poţi să mă suni în seara asta? voi fi acasă după ora nouă.

Cu simpatie

Simon”.

Vicky simţi că i se moaie picioarele, dar îşi dădu seama că n-avea niciun motiv să se simtă nervoasă. E adevărat că era pentru prima oară când avea de-a face cu un caz dificil, în care era în joc chiar viaţa unui copil, alături de Simon, dar fusese eficientă; ceea ce el nu putea nega. Din acest

punct de vedere măcar, nu putea să-i reproşeze nimic. Deci avea să-i spună ceva cu caracter personal.

În orice caz, n-avea de gând să-şi strice seara din cauza unui amărât de telefon. Aşa că luă masa de seară în linişte, apoi se spălă pe cap, astfel că abia pe la ora zece seara se înarmă cu curaj şi-l sună pe Simon.

— Tu eşti, Vicky? Ţi-ai revenit după ziua asta istovitoare? o întrebă amabil medicul.

— Da. Mulţumesc.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Simon nu făcea nimic ca să întreţină conversaţia. S-ar fi putut crede că aştepta ca Vicky să vorbească prima. Atunci, de ce îi ceruse să-l sune dacă nu avea nimic urgent de comunicat? Uşor jenată la început, tânăra se hotărî în cele din urmă să-l ironizeze.

— Spune-mi, Simon. Mi-ai cerut să-ţi telefonez ca să afli ce mai fac?

— Şi da, şi nu… Recunosc că am fost cam îngrijorat în ceea ce te priveşte. Poate o să ţi se pară ciudat, dar în după-amiaza asta mi-ai părut cam prea calmă, de parcă ai fi fost o stană de piatră.

Vicky aşteptă câteva secunde înainte să răspundă.

— Nu sunt atât de fragilă cum crezi! Dimpotrivă! Ştiu să fac foarte bine faţă problemelor, dacă nu sunt ale mele.

— E foarte normal să fie aşa. De altfel acesta şi este motivul pentru care ţi-am spus că, atunci când omul reuşeşte să se privească pe sine însuşi de la oarecare distanţă, lucrurile încep să meargă mai bine. Îţi aduci aminte?

La celălalt capăt al firului se auzi râsul cristalin al lui Vicky.

— Şi eu care credeam că vrei să-ţi ceri scuze pentru că mi-ai vorbit pe un ton cam aspru!

Simon păru surprins.

— Aşa am făcut? Eu? Oh. E posibil, după toate câte s-au întâmplat. Nu fi supărată pe mine. Îmi era teamă că n-o să

pot să salvez copilul. Din fericire, a scăpat cu viaţă!

— Datorită ţie! Mă pregăteam să fiu generoasă, spuse ea cu umor. Simon se prefăcu că nu aude vorbele ei.

— De fapt, voiam să-ţi vorbesc despre bicicletă. Am reuşit să ţi-o repar.

— Oh! Mulţumesc, Simon! Dar… probabil că a fost nevoie să cumperi piese noi… Să-mi spui cât îţi datorez.

— Nimic. Dat fiind însă că infirmiera Bonner mi-a spus că vei fi de gardă noaptea începând de săptămâna viitoare, m-am gândit că ar fi mai bine să vii să o iei înainte de a începe.

— Ai dreptate. Aş putea. Să trec mâine?

— E perfect! Dat fiind că sunt de gardă la spital toată dimineaţa, aş putea să trec pe la cămin să te iau după masa de prânz, să zicem pe la ora trei. E bine aşa?

Medicul nu mai spuse nimic, dar, când Vicky puse receptorul în furcă, pe buzele ei plutea un zâmbet ciudat. Îl va vedea în curând pe Simon, departe de stresul din spital. Această perspectivă nu-i displăcea deloc.

***

A doua zi după-amiază, vremea începuse să se strice. Vicky se uită la cer cu un aer uluit. Dat fiind că urma să se întoarcă de la Simon pe bicicletă, trebuia să-şi pună o ţinută adecvată. Îmbrăcă aşadar nişte pantaloni negri şi un taior roz, iar pe cap îşi puse o glugă din plastic.

Nu era prea elegantă, dar important era să se protejeze de vremea rea.

Coborî la parter ca să pândească sosirea lui Simon. Până atunci îşi păstrase calmul obişnuit, dar când văzu BMW-ul roşu intrând încet pe alee şi oprindu-se în dreptul ei, inima începu să-i bată precum cea a unei adolescente.

— Ce punctuală eşti! exclamă Simon aplecându-se să-i deschidă portiera.

Tânăra intră în maşină şi începu să vorbească repede ca să-şi ascundă emoţia.

— E foarte drăguţ din partea ta că îţi dai atâta osteneală pentru mine. Nici nu ştii ce bucuroasă sunt că îmi voi recăpăta vechiul meu mijloc de locomoţie.

— Plăcerea e de partea mea, îi răspunse el privind fix în oglinda retrovizoare în timp ce pornea în marşalier.

Când ajunse la o intersecţie, Simon întoarse brusc maşina şi o luă pe şoseaua principală.

— Aş vrea să dau un telefon înainte de a merge să luăm bicicleta, spuse el după câteva clipe. Sper că nu eşti prea grăbită.

— Nu. Mă gândeam să dau o fugă pe seară până la mătuşa mea, dar încă n-am anunţat-o că vin. Aşa că nu sunt aşteptată.

— Perfect!

Îi zâmbi apoi atât de fermecător, încât tânăra simţi că se topeşte de emoţie.

— Atunci, ai putea să mă însoţeşti până la mătuşa mea.

— Cea la care ţi-ai petrecut vacanţele?

— Ce memorie ai! Despre ea este vorba. Am descoperit la un anticariat o carte care precis îi va plăcea, deoarece colecţionează şi cărţi vechi, printre multe altele. E acolo, adăugă medicul făcând semn spre torpedoul maşinii. Aruncă-ţi o privire peste ea.

Vicky descoperi în locul indicat un pachet micuţ, ambalat într-o hârtie maro obişnuită. Îl deschise încet şi exclamă încântată:

— „Epopeea lui Omar Khayyam”!

Titlul era gravat cu litere aurii pe coperta din piele naturală. Era marcată de patina timpului.

— Mi-a plăcut întotdeauna povestea asta, spuse ea răsfoind paginile îngălbenite de trecerea anilor.

Începuse să citească încet cu o voce stinsă.

„Era odată o uşă a cărei cheie o pierdusem.

Era odată un trecut estompat, pe care nu reuşesc să-l mai regăsesc”.

— E ciudat cum un poet reuşeşte să exprime doar în câteva cuvinte simple tot ceea ce adesea noi nu putem să spunem.

— Recunosc că nu prea înţeleg poezia, dar îmi place filosofia care se degajă din cartea asta. Timpul care trece şi noi. Biete creaturi care încercăm să umplem cumva fiecare clipă a vieţii noastre până nu e prea târziu.

Vicky închise cartea încet.

— E ziua mătuşii tale?

— Nu, dar este o femeie atât de simpatică, încât îmi face plăcere să-i fac cadouri. Soţul ei a murit în urmă cu câţiva ani şi unicul ei fiu a plecat să locuiască în Statele Unite, aşa că eu mă simt pe undeva răspunzător de soarta ei, deşi nu am mereu timp să mă duc s-o văd atât de des pe cât aş vrea. Astăzi am un pretext şi, pe de altă parte…

Tăcu câteva clipe, după care adăugă cu un zâmbet şiret:

— Sunt sigur că va fi încântată s-o cunoască pe fermecătoarea mea proprietăreasă.

Vicky îl privi pe furiş. O mulţime de riduri de expresie apăruseră la coada ochilor doctorului contrastând în mod evident cu profilul lui regulat, aproape prea perfect.

— Nu vreau să o deranjez pe mătuşa ta. O vom lua prin surprindere. Sunt sigură că mătuşa mea ar fi foarte supărată dacă i-aş pica pe cap aşa pe nepusă masă.

Simon întoarse capul spre ea şi izbucni în râs.

— În acest caz, pregăteşte-te să ai un şoc, deoarece nici dacă ar suna la uşa ei în zorii zilei Charles şi Diana, nu s-ar simţi deloc deranjată.

Trecură pe lângă tribunal, apoi Simon făcu la dreapta şi trecu printr-o poartă uriaşă din fier forjat care dădea spre o fundătură privată. Vicky privea în jurul ei cu răsuflarea tăiată. Nu se aflau în acel spaţiu decât case impunătoare, evident particulare, unele din ele căzute în ruină. Simon

încetini în dreptul unui rond de flori şi făcu semn grădinarului care manevra o maşină de tuns iarba.

— Am ajuns!

Maşina se opri în dreptul unei proprietăţi magnifice acoperită de iederă şi glicine. Simon luă cartea care se găsea încă pe genunchii lui Vicky şi sări afară din maşină.

— Fii atentă la scările de la intrare, îi spuse el deschizându-i galant portiera. Sunt pline de muşchi.

Din ce în ce mai intimidată, Vicky mări pasul şi-l urmă pe tânăr care urca treptele din piatră, din patru în patru.

Uşa, care stătea întredeschisă, dădea spre o seră tropicală de iarnă.

Simon trase de mânerul soneriei de bronz şi intră imediat în holul imens cu pereţii capitonaţi cu lemn. În aer plutea o mireasmă plăcută de ceară de parchet.

— Vinny! Unde eşti?

Unul din panourile de lemn se dădu la o parte în mod silenţios şi îşi făcu apariţia o femeie între două vârste. Faţa ei ovală se lumină atunci când îl văzu pe tânăr.

— Simon! Ce drăguţ eşti că ai venit să mă vezi! Probabil te-a adus mirosul de pişcoturi, pentru că le-am băgat adineauri la cuptor. E ziua în care Sarah este liberă şi pot să dispun cum vreau de bucătăria mea.

Îşi şterse mâinile murdare de făină cu un şervet pe care îl aruncă pe balustrada sculptată a magnificei scări de stejar şi se îndreptă spre ei, cu braţele larg deschise.

Simon avea dreptate. Era nevoie de mult mai mult decât o simplă vizită ca să o tulburi pe femeia aceea. Tivul fustei sale era desfăcut, îi lipsea un nasture de la bluza de culoare verde închis, nişte şuviţe rebele îi scăpaseră din cocul greu, dar, deşi avea musafiri, nu părea să-i pese prea mult de felul cum arată.

— Spune-mi, scumpul meu nepot, cine este această femeie fermecătoare pe care ai adus-o în casa mea?

Simon făcu vesel prezentările şi-i oferi apoi cadoul.

— Am ceva pentru tine, spuse el întinzându-i pachetul.

— Pentru mine? exclamă bătrâna doamnă cu ochii sclipind de curiozitate. Ia să vedem, ce-ar putea să fie…

Desfăcu ambalajul cu o nerăbdare aproape copilărească.

— Oh! Simon! E nemaipomenit! Dar cred că iar te-ai ruinat.

— Nu, i-am făcut doar ochi dulci vânzătoarei.

— De data asta te iert. Îţi mulţumesc încă o dată. Acum trebuie să vă părăsesc pentru câteva minute, ca să văd dacă mi s-au copt fursecurile. Poţi să o duci pe prietena ta în grădină. Florile de mac n-au fost în niciun an mai frumoase ca acum.

— Bine, dar să nu întârzii, deoarece pentru tine am venit, nu pentru macii tăi.

Simon îi arătă lui Vicky „grădina extraordinară” a mătuşii sale. Domnea în ea o dezordine studiată, deoarece, pentru a obţine straturile acelea de plante rare şi firave, Vicky se îndoia că fusese necesară prea multă osteneală.

— Mătuşa Lavinia debordează de energie, nu crezi? o întrebă Simon în timp ce admirau nişte maci albaştri din Asia

— Aşa este, recunoscu Vicky râzând uşor. Oh! Uite acolo! N-am mai văzut niciodată aşa un albastru pur.

Simon se opri să culeagă o garoafă sălbatică ce răsărise printre dalele uriaşe din piatra care mărginea aleea.

— Poftim, miroase frumos.

Apropie floarea de faţa tinerei. Ochii ei erau şi mai albaştri decât macii. Şi mult mai tulburători! Vicky simţi un păcănit în urechi. Să fi fost din cauza parfumului pătrunzător al florilor sau a unei dorinţe necunoscute şi violente care îi paraliza trupul? Nereuşind să mai facă nicio mişcare, simţi palma lui Simon atingându-i uşor obrazul, în timp ce cu cealaltă mână îi prindea garoafa în părul negru şi bogat.

— E exact culoarea bluzei tale, dragă copilă!

Vocea limpede a mătuşii Lavinia sparse deodată vraja acelei clipe. Oare de când era acolo? Nici Vicky şi nici Simon n-ar fi putut să spună.

— Ia să aud! Ce părere aveţi de minunile astea ale mele? îi întrebă ea conducându-i pe tineri în casă.

După-amiaza trecu pe nesimţite. Simon plecă împreună cu Vicky să caute podul la care se juca el când era mic. Se făcu apoi ora ceaiului. Instalaţi confortabil în fotoliile tapiţate cu mătase roz, mâncară delicioasele fursecuri ale mătuşii Vinny. Vicky nu se mai sătura să admire încăperea în care se aflau. Toată casă, de altfel, era împodobită cu obiecte rare şi preţioase, dar acestea aparţineau atât de intim stilului acelei case, încât mătuşa Lavinia nu părea a acorda prea mare atenţie valorii acestora. La sfârşitul vizitei, ea îi arătă lui Vicky colecţia ei de cărţi vechi şi soldaţi de plumb.

— Le-am păstrat în amintirea lui Guy, soţul meu, spuse ea cu o umbră de tristeţe în glas. Pe fiul meu nu-l interesează, iar pe nepoţii mei, nici atât. Adăugă ea făcând cu ochiul spre Simon. Numai doctorul Milden părea curios să le vadă, dar nu m-a sunat niciodată. Ar trebui să-i spui să treacă într-o zi pe aici, Simon.

— Negreşit, spuse tânărul luând poziţia de drepţi.

— Dar de data asta să mă anunţi, ca să fiu şi eu mai prezentabilă decât azi. Aveam făină şi în păr! Stau şi mă întreb ce va crede prietena ta despre mine.

— Am petrecut o după-amiază superbă, îi răspunse Vicky râzând, lipsită de orice protocol, ceea ce uneori e foarte agreabil.

— E adevărat că la spital totul trebuie etichetat şi pus într-o ordine desăvârşită. Din fericire, aici putem să ne permitem nişte mici fantezii. Dacă ţi-a plăcut, află că eşti binevenită oricând în casa mea.

Pendula grea din bronz bătu de ora şase atunci când Vicky şi Simon se despărţiră de bătrâna doamnă, dar

tânăra nu plecă de acolo cu mâna goală. Mătuşa Lavinia a ţinut să-i ofere un ghiveci cu begonia şi i-a explicat cu lux de amănunte cum trebuie îngrijite.

— Nu credeam că vom sta atât de mult, spuse Simon când se întoarseră în maşină. Nu te-ai plictisit?

— Nu, dimpotrivă. Mi-a făcut o mare plăcere să o cunosc pe mătuşa ta şi să-i văd comorile. Ce casă uriaşă! Mă întreb cum procedează iarna. Probabil încălzirea o costă o avere!

— Aşa este, dar nu asta este cea mai mare grijă a ei. Mătuşii mele îi place grozav să primească musafiri şi pentru asta are nevoie de mult spaţiu. Pune casa ei şi la dispoziţia unor asociaţii atunci când vor să se întâlnească şi are foarte mulţi prieteni. Eu însă îţi mărturisesc sincer că prefer o casă mai modestă. De aceea mă bucur că ai venit cu mine azi. Voiam să-ţi arăt de ce m-am îndrăgostit pe loc de casa ta. E singurul loc primitor pe care l-am întâlnit până acum. În copilărie îmi petreceam vacanţele la mătuşa mea, în casa aceea mare. Apoi părinţii mei au cumpărat o fermă într-unul din colţurile cele mai sălbatice ale Scoţiei şi acolo a fost şi mai rău.

Vicky parcă fu trezită de un duş rece. Ce proastă fusese! Credea că atunci când rămăseseră singuri în grădina aceea paradiziacă Simon simţea faţă de ea ceva mai mult decât o simplă simpatie, când de fapt el nu se gândea decât la casă. Pe buzele ei apăru un zâmbet trist. Îşi scoase din păr garoafa care începuse să se ofilească.

— Şi eu care credeam că m-ai adus aici pentru că îţi face plăcere compania mea, îi răspunse ea cu o voce înăbuşită.

Sinceritatea ei îl făcu să zâmbească pe Simon.

— Asta ţi-ai fi dorit să mă auzi spunând?

— Numai dacă acesta ar fi adevărul.

Tânărul frână maşina brusc ca să lase să treacă un splendid fazan care ţâşnise dintr-un tufiş.

— Depinde ce înţelegi prin adevăr, deoarece acesta nu

face întotdeauna plăcere celor care îl ascultă. De data asta însă pot să spun cu mâna pe inimă că… mi-a plăcut foarte mult compania ta. De fapt, am crezut că a fost atât de vizibil, încât nu mai era nevoie să-l afirm.

Vicky deja regreta că deschisese discuţia.

— Am glumit! Nu am dorit să-mi faci o asemenea mărturisire, spuse ea zâmbind.

— Văd că nu ţi-ai pierdut simţul umorului, dar să ştii că eu n-am glumit. Sunt chiar emoţionat că ai venit cu mine.

— Plăcerea a fost reciprocă.

Îşi lăsă ochii în jos şi puse delicat floarea pe tabloul de bord.

— Vrei să continuăm să ne jucăm de-a adevărul? o întrebă Simon uşor ironic.

— Totul depinde ce înţelegi tu prin adevăr.

— Te-ai hotărât ce ai de gând să faci cu casa?

Vicky îşi înăbuşi un oftat. Aşadar nu avea decât ideea asta în cap, dar nu putea să i-o ia în nume de rău, pentru că probabil nici lui nu-i convenea să trăiască într-o stare de incertitudine permanentă.

— De fapt, luasem deja o hotărâre şi urma să ţi-o vând ţie, dar am primit o scrisoare de la mătuşa mea care îmi propune un aranjament. Îţi mărturisesc sincer că acum nu ştiu ce să fac.

Îl privise drept în ochi, dar Simon nu păru prea convins.

— Nu mai încerca să găseşti pretexte. Ai fi putut foarte bine să-mi vorbeşti până acum despre problema asta, dar toată săptămâna n-ai făcut altceva decât să mă eviţi. Mă înşel cumva?

Vorbele lui avură efectul căderii unei ghilotine. Deci el înţelesese încă de la început mica ei stratagemă! îngrozitor de jenată, Vicky întoarse capul în altă parte şi se prefăcu că admiră peisajul.

Trecură multe minute până când Simon scoase o cutie din torpedoul maşinii.

— Îţi propun să facem pace până când ajungem acasă, spuse el apăsând pe butonul radioului.

Tăcerea fu spartă de primele acorduri ale unei simfonii romantice. El începu să vorbească despre lucruri lipsite de importanţă, dar propunerea lui o făcu pe Vicky să se simtă şi mai jenată. Acum avea impresia că trebuia să se simtă vinovată, fără să-şi dea seama prea bine pentru ce anume.

Capitolul 6

— Vrei o cafea? o întrebă Simon în timp ce îşi scotea haina şi cravata pe care le aruncă pe balustrada scării interioare.

Intraseră în casă, dar Vicky se simţea în continuare stânjenită. Era convinsă că o cafea îi va prinde bine.

— Da, spuse ea urmându-l în bucătărie.

Era o încăpere mare, în stil rustic. Vicky scoase ceştile din vechiul bufet şi puse zahărul şi laptele pe masa noduroasă de pin, în timp ce Simon făcea cafeaua. Apoi se treziră faţă în faţă, sorbind din cafeaua aburindă. Cum putea să ignore privirea întrebătoare a bărbatului? Vicky schiţă un zâmbet şi îşi turnă prea mult lapte în ceaşca ei. Apoi lăsă capul în jos şi începu să amestece încet cu linguriţa în ea. Genele ei negre şi lungi îi umbreau obrajii bronzaţi. Fără voia ei, arăta extraordinar.

— Cred că ai uitat să pui zahăr, spuse Simon cu blândeţe. Fii sinceră! Vrei să plec, nu-i aşa?

— Nu, deloc., îngăimă ea ridicând încet capul spre el. N-am minţit adineauri. Mătuşa mea vrea într-adevăr să cumpere casa pentru fiica ei, pe care de altfel o cunoşti. Este mama lui Martin. Ei s-au purtat frumos cu mine. Cum aş putea să-i refuz?

Simon îşi sprijini bărbia cu mâna şi o privi pe tânără dus pe gânduri.

— Am înţeles. E ceea ce se numeşte spiritul de clan. Vicky dădu viguros din cap.

— Nu sunt atât de sentimentală! în mod normal tu ai avea prioritate, dar este vorba despre verişoara mea. Oh, Simon! Chiar nu văd nicio soluţie!

Bărbatul îşi sorbi cafeaua dintr-o înghiţitură şi o privi pe Vicky drept în ochi.

— Din câte înţeleg, nu-mi mai rămâne decât să caut altceva. Asta vrei să spui?

— Nu lua aerul ăsta de martir! De parcă ar fi vina mea! Aş prefera să te înfurii, să mă faci în toate felurile.

Pe buzele lui apăru un zâmbet enigmatic.

— Poate că par un om la locul meu, dar nu e bine să mă provoci. De fapt, am o soluţie. Să te bat sau, ceea ce mi-ar plăcea mai mult, să te seduc. Ce părere ai?

Lui Vicky nu prea îi ardea de glumă.

— Nu fi ridicol! Eu îmi bat capul ca să poţi rămâne aici, şi tu… Încearcă să-mi dai totuşi o idee rezonabilă!

— Ei bine, ca să fiu sincer.

Simon îşi căută cuvintele, ca şi cum ar fi urmărit reacţia tinerei.

— …am o idee mai bună. Ce-ar fi să te muţi aici şi să locuieşti împreună cu mine?

Vicky făcu ochii mari. Era nebun! Cu desăvârşire nebun! Ţinea şi acum minte ziua în care Carole lansase această idee şi reacţia lui Simon, dar crezuse că era vorba de o glumă şi atât.

— Cred că Glumeşti! spuse ea roşind până în vârful urechilor.

— Niciodată n-am fost mai serios. Deci, ce părere ai? Vicky îşi muşcă buza de jos.

— Nu ştiu. Spuse ea ca şi când ar fi vorbit cu ea însăşi. Crezi că ar merge?

— N-avem decât să încercăm. Prelungeşte-mi contractul de închiriere cu să zicem trei luni, ca să facem o probă. E destul loc pentru amândoi şi dacă te muţi aici, familia ta n-o să mai aibă ce să zică. Poate chiar cu un pic de noroc.

O sclipire şireată apăru în privirea lui.

— Vor găsi ceva mai bun de cumpărat! Vicky îşi reţinu un zâmbet.

— Poate că nu eşti un om foarte raţional, domnule doctor Drummond, dar pot să spun că ideile tale sunt foarte logice.

— Să spunem că este vorba despre diplomaţie. Atunci,

ce facem? Batem palma?

Vicky lăsă ochii în jos cu sfială. Ideea era năucitoare, dar era oare şi raţională? Să trăiască sub acelaşi acoperiş cu un bărbat a cărui simplă prezenţă era suficientă ca s-o zăpăcească de cap? E adevărat că el nu văzuse decât aspectul practic al situaţiei şi în plus, meseria lor nu le va oferi prea des ocazia de a fi împreună. În sfârşit, avea totuşi destul de mult bun-simţ ca să nu-şi piardă capul atât de uşor! Cel puţin aşa îşi spunea în sinea ei... Dar mai exista un impediment. Paul. Probabil că nu se va bucura prea tare de prezenţa unei femei în casă.

— Paul n-are nicio legătură cu problema asta! exclamă imediat Simon. El nu trece decât uneori pe aici. Dimpotrivă, dacă aşa vrei, îi voi spune să-şi ia toate lucrurile pe care le-a îngrămădit în camera de oaspeţi.

— Nu! Las-o aşa! Aş prefera să stau în fosta mea cameră.

— Cea care e lipită de a mea? Eram sigur că e a ta. E de culoare roz, e curată şi rafinată. Pur şi simplu te reprezintă!

Vicky îşi aminti parfumul pe care îl simţise în camera respectivă într-o anumită zi, dar nu îndrăzni să pună întrebări. Avea tot dreptul să primească în casă pe cine dorea. Mai rămânea însă o problemă: cine se va ocupa de administrarea casei?

— Vei fi liberă ca pasărea cerului, copila mea! spuse Simon ridicând braţele spre cer. Doamna Marks se ocupă în continuare de dezordinea pe care o fac şi soţul ei vede de grădină. Nu văd de ce am opera schimbări în această privinţă. Nu ai nevoie decât de un pic de timp ca să iei o hotărâre şi atâta tot. Şi dacă întâmplător vom putea schimba uneori două vorbe ca între vechi prieteni, aş fi extrem de încântat.

Într-adevăr, se folosea de toate mijloacele de convingere din dotare, dar Vicky nu se dădea bătută atât de uşor.

— Şi dacă o să vreau să primesc câţiva prieteni? îl întrebă ea gândindu-se la Tim.

— Dacă nu ai nimic împotrivă să-i invit şi eu pe ai mei, nu văd ce aş avea să-ţi reproşez.

— Păi, în acest caz, spuse ea încet, ca şi cum şi-ar fi cântărit cu grijă fiecare cuvânt, am putea să facem o încercare. Voi cere însă să mi se păstreze o vreme camera la cămin. Nu se ştie niciodată…

— Parcă aş fi lupul cel rău, zău aşa, spuse Simon râzând. Sau te sperie fantomele trecutului?

— Să spunem doar că sunt mai temătoare de felul meu. Nimeni nu e perfect.

— În orice caz, spuse el sărind în picioare, cred că am făcut o treabă bună. Acum, nu ştiu dacă simţi şi tu la fel, dar eu am o foame de lup. Să vedem dacă e ceva interesant în frigider.

Din două salturi, ajunse lângă uşa acestuia şi o deschise.

— Avem aici un adevărat festin! Pot să-ţi ofer pui rece, ouă, sau chiar şi un pic de musaca încălzită la microunde. Dacă mai adăugăm şi o sticlă de vin de Rin, vom avea la dispoziţie o masă regească.

Cina fu într-adevăr simplă, dar delicioasă. Tocmai începuseră să discute despre ultimele detalii referitoare la coabitare, când Vicky aruncă o privire la ceas. Era deja ora unsprezece! Probabil că ultimul autobuz trecuse de mult.

— Ce vorbăreţi suntem! Şi când mă gândesc că voiam doar să trec pe aici să-mi iau bicicleta! Sper că funcţionează farul!

Simon îşi dădu brusc o palmă peste frunte.

— Bateria! Ştiam eu că am uitat ceva! Nici nu mă gândesc însă să te las să te întorci singură, fără lumini, pe o beznă ca asta! Vei dormi aici în noaptea asta. Aşa e mai prudent.

Cel mai simplu ar fi fost să o ducă el cu maşina, dar dat fiind că Simon nu-i făcu această propunere, Vicky îi

execută ordinul.

— Probabil că mâine dimineaţă nu ne vom vedea, deoarece trebuie să plec înainte de opt la un congres, la Canterbury, de unde mă voi întoarce abia luni noaptea. Aşadar, casa îţi aparţine în întregime până atunci, îi spuse el în timp ce spăla vasele.

Vicky luă o cârpă şi începu să şteargă farfuriile.

— Nici nu ştiu cum să-i dau vestea mătuşii Celia.

Rostise aceste cuvinte aproape în şoaptă, dar Simon auzise.

— Uitasem de mătuşa ta. Crezi că ne va pune beţe în roate?

Vicky nu ştia ce să-i mai spună. Cu inima bătându-i puternic în piept, se simţi vreme de câteva secunde prizoniera privirii lui albastre, fixată în mod ciudat asupra ei.

— Tot ce pot să spun este că treaba asta n-o să-i placă deloc, dar nu pot să mulţumeşti pe toată lumea, nu-i aşa?

Împături apoi cu grijă cârpa şi o agăţă pe un cârlig.

— Noapte bună, Simon, şi îţi mulţumesc încă o dată pentru tot, adăugă ea cu un zâmbet sfios.

— Eu trebuie să-ţi mulţumesc ţie!

În timp ce vorbea, îi pusese mâinile pe umeri.

— Noapte bună, Vicky, şopti el privind-o drept în ochi. Somn uşor.

Şi ca şi cum acesta ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume, o sărută uşor pe obraz. Tânăra simţi că se clatină pe picioare. Nu era decât un sărut, fără niciun gând ascuns, îşi dădu foarte bine seama de acest lucru, dar trupul ei cerea ceva mai mult. Ar fi vrut să se ghemuiască în braţele puternice ale lui Simon, să-i simtă căldura trupului lipit de al ei şi să elimine orice distanţă dintre ei, devenind un singur trup, pentru vecie. Simon se retrăsese însă şi, vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, continuă:

— Să nu-ţi faci probleme din cauză aşternuturilor. Doamna Marks pregăteşte mereu paturile în vederea unor eventuale vizite. Prosoapele sunt tot în locul obişnuit. Mai ai nevoie şi de altceva?

— Nu. Îngăimă Vicky, e foarte bine. Cred că acum mă voi duce la culcare.

Imediat ce părăsi încăperea, se grăbi să ajungă în baie. Nimic nu era mai bun decât un duş rece pentru a-ţi pune ordine în gânduri. Apoi alese o carte din biblioteca uriaşă de pe perete şi se vârî rapid sub pătură. Era un roman pasionant, dar în seara aceea literele îi jucau prin faţa ochilor. Nu-i venea să creadă că în curând va locui din nou acolo. Era prea frumos să fie adevărat!

Închise încet cartea şi stinse veioza. Rămase apoi cu ochii deschişi în întuneric, privind umbra frunzelor care se legănau pe draperiile de la geam.

Îşi atinse obrazul cu vârful degetelor. Simţea şi acum buzele fierbinţi ale lui Simon lipindu-se de pielea ei catifelată. „Oare în ce încurcătură am mai intrat şi acum?” îşi spuse ea înainte de a se cufunda într-un somn agitat.

***

Când se trezi a doua zi dimineaţă, camera era scăldată în lumină. Vicky deschise ochii şi privi în jurul ei. „Probabil că visez”. Îşi spuse ea şi se întoarse pe partea cealaltă. Deodată însă toate evenimentele din ajun îi reveniră în memorie. Întinse mâna şi luă ceasul de pe noptieră. Era deja nouă!

Ciuli urechea. În casă era linişte. Probabil că Simon plecase. Vicky se întinse cu voluptate. Într-adevăr, viaţa îi rezerva surprize ciudate. Să locuiască sub acelaşi acoperiş cu chiriaşul ei! Unul din cei mai buni specialişti din spital. Era convinsă că mătuşa Celia se va supăra pe ea, dar nu-i păsa. Vicky se simţea euforică.

Era absurd, dar avea impresia că toată viaţa ei era pe punctul de a lua o cu totul altă întorsătură.

Dar gata cu visele! Avea toată casa la dispoziţia ei şi avea de gând să profite de asta. Sări vioaie din pat şi întredeschise uşa.

— Simon? spuse ea scoţând cu prudenţă capul pe coridor.

Nu-i răspunse nimeni. Deci drumul era liber, aşa că se grăbi să se ducă la baie. Peste câteva minute, după ce îmbrăcă aceiaşi pantaloni negri şi tricoul roz, coborî în bucătărie. Când trecu prin dreptul mesei, îi atrase atenţia o bucată de hârtie albă vârâtă sub borcanul uriaş cu gem de portocale. Pe el erau mâzgălite în grabă câteva cuvinte.

„Sper că ai dormit bine. Am uitat să-ţi spun că doamna Marks va trece pe aici în dimineaţa asta ca să facă puţină ordine. În cazul în care ai nevoie de ajutor la mutat, aşteaptă-mă. Îmi va face o mare plăcere să zbor în ajutorul tău. Pe curând, Simon”.

Vicky rămase câteva secunde căzută pe gânduri. „Pe curând”. Nu vor mai apuca probabil să se vadă, deoarece de mâine începea tura de noapte. Vicky urâse mereu gărzile de noapte. Uneori se plictisea de moarte şi pica de somn la ivirea zorilor. Alteori, dimpotrivă, evenimentele se succedau foarte rapid.

Vicky apăsă pe butonul radioului şi începu să-şi pregătească micul dejun fredonând o melodie. Curând, o mireasmă plăcută de cafea proaspătă se răspândi în bucătărie. După ce turnă lichidul fierbinte într-o ceaşcă mare, Vicky tocmai se pregătea să se aşeze pe scaun, când îi scăpă un strigăt.

În încăpere dăduse buzna un necunoscut. Avea conformaţia unui jucător de rugby şi purta nişte blugi jerpeliţi. Deşi observă că acesta avea figura plăcută şi

sinceră, Vicky nu se simţi deloc în largul ei. Individul se opri brusc când o zări pe tânără şi-şi trecu mâna cu stângăcie prin părul ciufulit, părând mai surprins decât ea.

— Scuză-mă! N-am vrut să te sperii, spuse el în cele din urmă, zâmbind. Nu mă aşteptam să găsesc pe cineva aici. Fratele meu se ţine de şotii.

Figura lui Vicky deveni imediat mai puţin distantă.

— Oh! Trebuie să fii Paul, nu-i aşa?

— La ordinele dumneavoastră! îi răspunse tânărul făcând o reverenţă. Cu cine am onoarea?

— Vicky. Vicky Chalfont. Sunt proprietăreasa casei.

— Fii serioasă! Casa asta este a noastră.

Intră apoi în bucătărie, încălecă pe un scaun, îşi încrucişă braţele pe spătarul acestuia şi începu să o studieze pe tânăra cu un mare interes. Era evident că îi plăcea de ea.

— N-aş fi crezut că eşti aşa de tânără!

— Te deranjează?

— Nu… Absolut deloc, dar cred că Simon ar fi trebuit să mă anunţe şi pe mine. Aş fi avut şi eu un aspect mai prezentabil. Apropo, el unde este?

— A plecat foarte de dimineaţă la Canterbury.

Paul îşi trecu mâna peste barba ţepoasă şi se încruntă.

— Nu l-am mai văzut pe fratele meu de o veşnicie. Dar de ce te afli aici? E doar o vizită de verificare din partea proprietăresei sau chiar ai de gând să ne dai afară?

Vicky zâmbi. Sinceritatea tânărului îi plăcea. De altfel, păreau a fi de aceeaşi vârstă.

— Văd că eşti mirat de prezenţa mea aici. Am venit numai să-mi iau bicicleta pe care fratele tău a avut amabilitatea să mi-o repare.

Şi-i povesti întâmplarea.

— Vrei o cafea? îl întrebă ea în cele din urmă ridicându-se să ia o ceaşcă din bufet.

Tânărul o împinse uşor la loc pe scaun.

— Nu te deranja, cunosc casă, spuse el parcurgând încăperea din câţiva paşi. Spune-mi, te rog, mi s-a părut mie, sau ai rostit cuvântul „infirmieră”?

Mirarea evidentă a tânărului o amuză pe Vicky. Părea să nu mai înţeleagă nimic.

— Ai auzit foarte bine. Lucrez la spitalul Wealwood. A fost un şoc pentru amândoi să descoperim că ne cunoşteam fără să ştim.

— Te cred şi eu!

Tânărul îşi sorbi cafeaua cu înghiţituri mici, în timp ce Vicky îi expunea planul fratelui său. Paul o lăsă să vorbească fără s-o întrerupă, dar când tânăra termină, figura i se întunecase.

— Şi acum vrei să-mi mut toate lucrurile de aici?

— Deloc! De altfel, din punct de vedere legal, Simon este şi acum chiriaşul de drept până luna viitoare. Nu semeni cu Simon, spuse ea privindu-l în ochi fără jenă.

— Nu. Simon este un intelectual, eu prefer natura, dar ne înţelegem foarte bine. E chiar un tip de treabă. Dar mai bine vorbeşte-mi puţin despre tine. Aştept să-mi spui versiunea adevărată a faptelor. Poţi să fii liniştită, adăugă el cu un aer de conspirator, voi fi mut ca un peşte.

Poate că Paul şi Simon nu semănau, dar amândoi erau plini de farmec, îşi spuse Vicky, care fără voia ei se simţea tulburată.

— Viaţa mea cred că n-ar umple nici măcar o pagină dintr-o carte, pe când a ta…

— A mea? Povestea mea nu e prea palpitantă. Niciun scandal, niciun viciu de care să se facă prea mare caz. Bineînţeles că uneori îl ajut pe Simon să scape de unele tinere superbe, dar care poate sunt prea sâcâitoare pentru gustul lui. De altfel, preţ de câteva secunde te-am confundat cu Lea. Nici nu-ţi închipui ce şoc am avut. Nici acum nu mi-am revenit, adăugă el ducându-şi mâna în dreptul inimii.

— Cine este Lea? îl întrebă imediat Vicky cu o curiozitate care nu o caracteriza.

— Oh! Asta poţi să-l întrebi pe Simon.

Stătură apoi de vorbă într-o atmosferă veselă şi curând Vicky află toată povestea vieţii tânărului. Visa să poată construi cândva propriul lui complex sportiv în mijlocul unui uriaş spaţiu verde, dar tatăl lui voia mai întâi să-şi ia licenţa în economie.

— După părerea lui, asta nu este o meserie decentă pentru un bărbat. Bietul de el! N-a prea avut noroc! Voia să facă din noi diplomaţi! Simon a fost primul care i s-a opus îmbrăţişând cariera medicală, iar eu i-am urmat exemplul.

— Probabil că de la mătuşa ta ai moştenit dragostea pentru natură.

— Să nu-mi spui că deja ai auzit despre scumpa noastră strămoaşă!

— I-am fost şi prezentată.

Vorbele ei produseseră efectul scontat, deoarece Paul făcu ochii mari.

— Simon te-a prezentat mătuşii Lavinia! Asta-i bună! Şi eu care credeam că pot să-mi încerc norocul.

— Te înşeli. Casa mea îl interesează, nu persoana mea. Paul se uită brusc la ceas.

— Mi-ar fi făcut plăcere să continuăm conversaţia asta fermecătoare, dar trebuie să te las, pentru că am întâlnire cu nişte prieteni. Dar, stai puţin! De ce n-ai veni şi tu să vâsleşti împreună cu noi? E aproape. După aceea am putea să luăm cu toţii masa de prânz.

Vicky îi refuză invitaţia, spre marea dezamăgire a tânărului.

— N-am niciun pic de noroc! în sfârşit, sper să ne revedem atunci când mă voi întoarce. Până atunci, spune-i lui Simon că am trecut pe aici şi că de data asta a avut o idee genială.

Vicky închise uşa în urma lui şi începu să se plimbe prin casă, în căutarea trecutului, dar de fiecare dată dădea tot peste imaginea lui Simon. Tânăra oftă. Umbrele trecutului erau îngropate în adâncul sufletului ei. Începea o viaţă nouă, o viaţă liberă.

Traversă grădina scăldată în lumină şi se îndreptă spre garaj. Deschise uşa şi zări în fundul acestuia bicicleta. Cauciucurile fuseseră umflate şi frânele reacţionau la cea mai mică atingere. Încercă şi farurile. Un fascicol firav de lumină străpunse semiîntunericul garajului. Încercă şi cealaltă lumină. Totul era în stare perfectă. Pe buzele fetei apăru un zâmbet enigmatic. „Aşa deci, ai uitat de baterie. Domnule Drummond, se pare că eşti şiret ca o vulpe”. În adâncul sufletului ei însă, nu prea era supărată pe el.

Se făcuse aproape patru după-amiază când Vicky se hotărî în sfârşit să treacă pe la mătuşa ei, pregătită să dea piept cu consiliul de familie. Claire însă nu era acolo şi de aceea abordă problema pe un ton mai relaxat. În ciuda măsurilor de precauţie pe care le luă însă, mătuşa Celia rămase înmărmurită.

— Asta-i bună! spuse ea în cele din urmă. Mărturisesc că sunt destul de surprinsă de hotărârea ta.

— Şi eu am fost la fel, dar, dat fiind că nu e vorba decât despre o încercare, cred că nu am nimic de pierdut.

Mătuşa ei făcu o mutră neîncrezătoare. Ea era departe de a împărtăşi optimismul nepoatei sale.

— Eşti destul de mare ca să ştii ce faci, dar nu cred că părinţii tăi ar fi fost de acord cu hotărârea ta. Ştiind cine este acest om… Chiar dacă profesiunea îl obligă să fie atent cu reputaţia lui, este totuşi o soluţie delicată. Foarte delicată… insistă ea.

— Sunt convins că Vicky va fi mai în siguranţă aşa, decât dacă ar locui singură în casa aceea mare şi goală.

Unchiul Bob vorbise din nou şi, ca de obicei, exprima o părere înţeleaptă şi raţională.

— În plus, adăugă el făcându-i cu ochiul lui Vicky, e o partidă bună. Vicky ar fi putut să nimerească şi mai rău.

Bătrâna femeie simţi că aproape se sufocă de indignare.

— Sper că nu e însurat!

— Să zicem că e însurat cu spitalul.

Mătuşa Celia dădu din umeri şi se uită la faţa şi la silueta tinerei cu un ochi critic. Care bărbat ar fi putut să reziste în faţa unei asemenea frumuseţi?

— Fii prudentă, Vicky, asta e tot ce pot să-ţi spun. Chiar şi bărbaţii care par cei mai de treabă din lume pot avea un suflet păcătos. În orice caz, dacă „experimentul” tău nu va fi încununat de succes, vreau să ştii că propunerea noastră rămâne valabilă. Dar hai să nu mai vorbim despre acest subiect. Să ne delectăm cu bunătăţile pe care le-am pus la cuptor.

***

Când se întoarse a doua zi dimineaţă la spital, Vicky constată cu bucurie că fusese repartizată în secţia Zappata. Infirmiera Lorne o întâmpină cu braţele deschise, aşa cum se şi aştepta de altfel.

— Slavă Domnului că te-ai întors! S-a ţinut totuşi cont de văicărelile mele. Ţi le voi prezenta imediat pe colegele tale din schimbul de noapte: Beryl, pe care o cunoşti deja, Jill, o elevă la şcoala de infirmiere, în anul trei, şi Roxy, ajutor de terapeut.

Apoi o duse să o vadă pe Lisa, care ieşise din carantină. Era copilul cel mai fericit din lume.

— Acum se simte mult mai bine, spuse Carole. Tatăl ei vine s-o vadă în mod regulat, fapt care îi susţine foarte mult moralul.

Mai erau şi feţe noi, printre care Dorren, un băieţel de unsprezece ani care se vedea că suferă.

— A fost operat de apendicită, dar face nişte crize de

astm teribile. Va trebui supravegheat îndeaproape, cu atât mai mult cu cât, cum se simte mai bine, se ţine de şotii.

Merseră apoi în rezerva unei fetiţe care nu împlinise nici măcar un an de viaţă.

— Ea este ultima sosită. Se numeşte Katty. În dimineaţa asta, mama ei a căzut cu ea în braţe şi fetiţa s-a lovit la frunte. I-am făcut toate analizele şi n-avem motive de îngrijorare, dar va rămâne la noi în noaptea asta, deoarece mama ei nu are decât şaptesprezece ani şi e pur şi simplu disperată. Îi este teamă să nu fie acuzată că a rănit copilul dinadins. Acum cred că ştii tot. Adrian mi-a promis că va trece pe aici din când în când. Va trebui să-l răsfăţăm, deoarece pleacă la Leeds la întâi august, spuse ea aruncându-i o privire lui Beryl, care clătina din cap cu un aer trist.

— Mai întâi va face un stagiu în obstetrică, îi explică ea lui Vicky după ce plecă şefa lor. Apoi va începe specializarea.

Ultimii vizitatori plecară curând şi secţia fu cufundată în semiîntuneric. Vicky pregătea jucăriile pentru a doua zi, când deodată ciuli urechea. Cineva plângea şi zgomotul venea din camera lui Ketty. Vicky se spălă pe mâini şi plecă să vadă ce se întâmplase. O găsi pe Hazel, tânăra mamă, aplecată deasupra pătuţului fiicei sale, dar neîndrăznind s-o ia în braţe. Înaltă şi cu nişte blugi mulaţi pe trup, părea că abia ieşise din adolescenţă.

— Ia să vedem! Din ce cauză eşti atât de supărată? Nu cumva îi este foame?

Tânăra îşi dădu pletele lungi pe spate şi schiţă un zâmbet timid.

— Cred că acesta este motivul, dar mi-e teamă să nu-i fac vreun rău dacă o ridic.

— E o problemă de obişnuinţă. Îţi arăt eu cum trebuie să procedezi, dar mai întâi îi vom schimba scutecele şi îi vom lua temperatura, spuse Vicky punându-şi o bluză albă

peste uniformă.

— Gata… Gata… Am terminat, spuse ea cu blândeţe luând-o în braţe şi legănând-o, în timp ce Hazel o privea cu o uşoară invidie în ochi.

— Aveţi copii deja? o întrebă ea în cele din urmă.

— Nu! Cred că dacă aş avea, n-aş mai putea să lucrez în secţia asta, deoarece aş intra la idei la cel mai mic strănut. Uneori e şi ignoranţa bună la ceva.

Îl puse pe copil în pătuţ şi îi arătă tinerei cum să-l schimbe.

— Se simte foarte bine! spuse ea după ce se uită la termometru. Acum te vei aşeza pe scaun şi îl vei răsfăţa până când îi pregătesc biberonul.

După ce văzu că fetiţa sugea laptele închizând ochii de plăcere în braţele mamei ei, Vicky plecă din rezervă. Totul era calm. Jill şi Roxy ştergeau instrumentele chirurgicale, iar Beryl şi Adrian studiau lista viitoarelor internări. Tocmai se pregătea să plece, când auzi un smiorcăit. Aprinse lanterna şi descoperi un copil care plângea cu capul sub pătură. Era Sally, o fetiţă de opt ani care fusese internată pentru a i se face o radiografie a vezicii urinare.

— Ce s-a întâmplat, drăguţa mea? o întrebă Vicky aşezându-se pe pat. Te doare ceva?

— Mi-am pierdut iepuraşul şi mi-e frică de întuneric. Mămica mea îmi lasă mereu o lumină aprinsă.

Vicky îi aprinse veioza de deasupra capului.

— Acum e mai bine, nu-i aşa? Şi acum, să căutăm iepuraşul. Se uită sub pat şi peste câteva secunde se ridică triumfătoare cu jucăria în mână.

— Uite-l! exclamă ea, dar fetiţa deja adormise.

Trecu apoi prin dreptul patului gol al lui Darren. „Ar fi trebuit să se întoarcă de la toaletă până acum”. Având o presimţire, se îndreptă repede spre uşa toaletei. I se păru că vede vreme de o secundă un firicel de fum alb risipindu-se în aer.

— Darren? Totul este în regulă?

— Da, da! Vin acum! îi răspunse o voce blazată înainte de vreme.

Se auzi cum trage apa şi băiatul ieşi cu mâinile în buzunarele pijamalei.

— Nu mai sunt un copil, spuse el cu un aer încruntat. Pot să merg şi singur la toaletă!

— Mi-a fost teamă ca nu cumva să te simţi rău. Sper că n-ai fumat, pentru că dacă ai făcut aşa o prostie, trebuie să te pregăteşti să ai o frumuseţe de criză de astm.

Copilul adoptă un aer cât se poate de nevinovat…

— Eu să fumez, domnişoară? Nici nu mă gândesc!

Vicky nu era prea convinsă de adevărul vorbelor lui, dar nu văzu nici urmă de ţigară pe nicăieri.

— Bine, dar răsufli ca un buhai. Vei lua o pastilă de Intal. Şi acum, du-te să te speli pe mâini şi întoarce-te în pat. Mă întorc într-un minut.

„Mă duc să-mi vâr un pic nasul prin dulapul tău, băieţaş”, îşi spuse ea îndreptându-se spre camera lui Katty. Micuţa adormise înainte să-şi termine biberonul. Vicky îi arătă mămicii cum să o culce şi o sfătui să se ducă să-şi ia o ceaşcă de cacao fierbinte ca să se mai relaxeze puţin.

Tocmai ieşea din încăpere, când Darren se năpusti afară din toaletă scoţând urlete de groază. Şi avea de ce! Din buzunarul lui ieşea o flacără înaltă care începea să cuprindă şi restul îmbrăcămintei.

Vicky nu mai stătu nicio clipă pe gânduri. Îl trânti pe copil la pământ şi se aruncă asupra lui, stingând focul cu trupul ei. În acea poziţie neaşteptată o găsi Simon.

Stăpânindu-şi o înjurătură, se năpusti spre ea, se dezbrăcă repede de haină şi înfăşură cu ea copilul şi infirmiera. Scena nu durase decât câteva secunde şi deja pericolul fusese îndepărtat. Vicky rămăsese în continuare întinsă pe jos împreună cu copilul care tremura de spaimă.

— Totul a trecut, îi şopti ea la ureche. Nu mai ai de ce să

te temi. Focul a fost stins.

Capitolul 7

Acest incident a fost comentat îndelung în cadrul secţiei Zappata, deoarece de acum încolo era foarte evident faptul că era necesară întărirea vigilenţei.

— Nu mi-ar fi plăcut să fiu în locul tău, spuse Jill în pauza de cafea din seara următoare. Nu ştiu dacă aş fi avut curajul tău.

— Sunt sigură că şi tu ai fi procedat la fel. A fost o reacţie instinctivă, atâta tot.

— Dar nu ţi-a fost frică să nu te arzi?

— Mărturisesc că nu mi-a trecut prin cap ideea asta. De altfel, incendiul nici nu a fost aşa mare.

Vicky nu se putu împiedica însă să tresară când îşi aminti de mirosul înţepător de material ars. Simţise vag că cineva se năpustise asupra ei, dar îşi aducea perfect aminte privirea extrem de îngrijorată a lui Simon atunci când aterizase lângă ea. Atunci observase că în jurul ei se formase un cerc de privitori. Vicky îl auzise pe Simon întrebând-o dacă se simte bine, după care îi ordonase lui Roxy să aibă grijă de ea o vreme.

Prezenţa de spirit a tinerei îi salvase viaţa lui Darren, dar spaima îi provocă o criză de astm atât de puternică, încât fură nevoiţi săi pună o mască de oxigen pentru câteva minute. Apoi infirmierele se ocupară de rănile lui, care, din fericire, nu erau prea grave. Scotocindu-i-se prin buzunarele pijamalei, descoperiră şi cauza accidentului: un chiştoc de ţigară şi o cutie de chibrituri.

Vicky trăsese învăţăminte din acea întâmplare. De acum încolo, va trebui să se încreadă mai mult în intuiţia ei. Tocmai îşi sorbea cafeaua tare pe care i-o făcuse Roxy, când Simon dădu buzna în încăpere. Privirea lui o măsură de sus până jos ca şi cum voia să se asigure că totul era în regulă.

— Criza de astm a lui Darren s-a terminat, îi spuse el

ghicindu-i gândurile. Tu cum te simţi?

Înainte să apuce să răspundă, el îi luă ceaşca din mâini şi-i examină palmele.

— Sunt puţin inflamate, dar cred că putea să fie şi mai rău. Mâinile lui Simon deveniră atât de blânde, încât păreau că o mângâie uşor. Spre ruşinea ei, Vicky se înroşi la faţă.

— Ciorapii însă s-au făcut praf, spuse ea retrăgându-şi puţin cam prea repede mâinile. Erau nou-nouţi!

— Aşa este, şopti Simon, sunt distruşi. Nişte ciorapi însă se pot înlocui, dar nu şi frumoasa mea proprietăreasă, adăugă el în şoaptă.

— Ssstttt… făcu Vicky, privind îngrijorată în jurul ei. Se bârfeşte cam mult pe aici.

— Draga mea copilă, dacă aş lua în seamă toate bârfele, acum m-aş afla deja într-un sanatoriu de boli nervoase! Oricum, trebuie să te obişnuieşti cu ideea că mai devreme sau mai târziu va afla toată lumea că locuim sub acelaşi acoperiş. Apropo, ai nevoie de un suflet caritabil care să te ajute la mutat?

— Voi găsi eu pe cineva, nu-ţi face griji. În plus, află, domnule doctor Drummond, că nu sunt „draga ta copilă”. Să nu spui că nu ţi-am spus.

Simon însă, fără să renunţe la calmul lui obişnuit, îşi încrucişă braţele la piept şi-i adresă lui Vicky un zâmbet dezarmant.

— Am avut un lapsus, domnişoară Chalfont. Te vei obişnui repede însă cu micile mele tachinări.

— Poate că va trebui să te obişnuieşti şi tu cu ale mele.

— Dacă ne vom face câteva concesii reciproce, nu cred că vor fi probleme.

Sosirea tinerei stagiare puse capăt discuţiei.

— Felicitările mele, Vicky! exclamă tânăra. Pari şi acum marcată de şoc. Odihneşte-te puţin şi în timpul ăsta poţi să iei cina.

„Marcată de şoc?”. Nu prea ştia dacă lucrurile stăteau chiar aşa, dar era sigură că tulburarea ei nu avea nicio legătură cu accidentul lui Darren. Fusese de ajuns să petreacă cinci minute în compania lui Simon pentru a nu se mai simţi stăpână pe ea. Această constatare o făcu să se teamă serios pentru ceea ce va urma. Poate că mătuşa Celia avusese dreptate… Noroc că Tim se va afla în curând în preajma ei ca să-i mai risipească gândurile negre.

Toată lumea respiră mai uşurată atunci când lui Darren i se dădu voie să iasă din spital. Imediat ce spitalul contactă o asistentă socială care s-o ajute pe mamă, şi Katty se întoarse acasă.

Vicky nu-l mai văzu pe Simon toată săptămâna. Nu se putea spune acelaşi lucru însă şi despre Adrian, care trecea prin secţie în mod regulat, spre bucuria lui Beryl. Dar pe măsură ce trecea timpul, tânăra infirmieră era din ce în ce mai tristă.

— A promis să-mi scrie, îi mărturisi ea într-o zi lui Vicky, dar Yorkshire e foarte departe. Aş putea, bineînţeles, să încerc să-mi găsesc şi eu un post acolo, dar nu vreau ca Adrian să-şi închipuie că alerg după el. Este… foarte seducător, adăugă cu obrajii în flăcări, şi ştiu că îşi va găsi repede pe cineva în noul mediu.

În adâncul sufletului Beryl ştia de fapt că îl pierduse deja pe Adrian. Măcar dacă ar fi apucat să-l „aibă” pentru o zi! Vicky se uită la ea cu compătimire. Ar fi vrut s-o facă să înţeleagă că poate era mai bine pentru ea ca Adrian să plece, dar ar fi fost timp pierdut. Era clar că tânărul îi sucise minţile lui Beryl.

— Ştii că Adrian are multe atuuri de partea lui, îndrăzni ea totuşi să-i spună. Dar şi tu ai, Beryl. Nu te subestima. Să fiu în locul tău, aş lăsa timpul să rezolve această problemă.

Peste câtva timp, însă, urma să aibă loc o petrecere dată în cinstea tuturor medicilor stagiari care părăseau spitalul

ca să se risipească în cele patru colţuri ale Angliei. Deci, acela era primul eveniment „monden” al lui Vicky de când plecase din Australia. Mai avea însă şi alt motiv de bucurie. Printr-o coincidenţă ciudată, cheful avea loc chiar înainte de mutarea ei la Simon. Deşi refuza să vadă în asta un semn, trebuia să recunoască cel puţin că era un început de bun augur. Vicky era atât de nerăbdătoare, încât îşi pregătise deja bagajele. Mai rămânea să vadă cum le va transporta. Aici începea greul. Nici nu se gândea să-i ceară ajutorul lui Simon, deoarece considera că deja îi datora destul de mult. În ziua în care vorbiseră pentru prima oară despre planul lor, Vicky îi propusese cât se poate de firesc să-i micşoreze chiria, dar Simon respinsese imediat ideea ei.

— Nu, îi spusese el pe un ton care nu admitea nicio replică. Deocamdată te poţi considera invitata mea. Vom relua discuţia după expirarea contractului de închiriere.

Pe moment, Vicky nu îndrăznise să protesteze, dar acum i se părea necesar să-şi apere independenţa. Chiar dacă o făcuse din amabilitate, nu voia să-i rămână cu nimic datoare. Aşadar, îi va cere Annei s-o ajute la mutat sau va putea să ia un taxi.

Când se întoarse la cămin, o sună mătuşa Celia, care o anunţă că venise Tim.

— Deocamdată se află la bunicii lui, dar te va suna el. Nu ştiam dacă să-i dau noua ta adresă.

— Bineînţeles că poţi! exclamă Vicky venindu-i să sară în sus de bucurie. Ţi-am mai vorbit despre el. E tânărul care a lucrat cu mine în Australia.

— În orice caz mi s-a părut foarte simpatic şi plin de viaţă! Abia a pus piciorul în Anglia şi a închiriat deja o maşină cu care să viziteze ţara. Unchiul tău chiar a vrut să-i dea o hartă, dar nu cred să aibă nevoie de ea. Pare foarte ataşat de tine. Eşti sigură că nu e decât un… prieten?

— Mătuşă Celia! întotdeauna ai fost cam romantică! Tim

este doar un prieten şi nimic mai mult.

— Păcat! Eu te şi vedeam în rochie albă. De data asta, Vicky izbucni în râs.

— Atunci când va sosi momentul, dacă va sosi vreodată, îţi promit că unchiul Bob va fi acela care mă va conduce la altar.

Ultima noapte, în mod cu totul neobişnuit, a fost cât se poate de calmă. Când se iviră zorile, Vicky se duse să o vadă pe Lisa. Fetiţei i se administrau în continuare antibiotice, dar nu mai avea înfăţişarea febrilă din ziua anterioară. Dimpotrivă, acum ochii îi străluceau de bucurie. Era ziua ei de naştere. Toate infirmierele îi pregătiseră câte o surpriză. Mai întâi, i se va cânta la difuzoarele spitalului melodia tradiţională, apoi urma să primească un tort uriaş şi un cadou, ales personal de către Carole din colecţia de jucării rezervate „ocaziilor speciale”.

— Ce agitaţie este astăzi! exclamă Vicky prinzând o fundă din satin roşu în părul fetiţei. E ciudat, dar parcă se pune la cale ceva. Mă întreb ce ar putea fi.

Lisa râse pe furiş, cu mâna la gură.

— Ştii foarte bine despre ce este vorba. Astăzi împlinesc zece ani.

— Ah, asta este? Parcă mi s-a spus mie ceva în sensul acesta…

— La mulţi ani, draga mea, spuse Vicky sărutând-o pe ambii obraji. Aş fi vrut să mai rămân ca să te ajut să sufli în lumânări, dar trebuie neapărat să mă duc să trag un pui de somn. Trec mai târziu pe la tine.

Se duse apoi să-şi ia rămas-bun de la Carole.

— Ne vedem diseară la petrecere, îi spuse infirmiera ca şi cum ar fi fost absolut normal.

— Da., deşi mi-e teamă că mă voi simţi cam stingheră, deoarece nu prea cunosc pe nimeni pe aici.

— Stai liniştită. Vom fi noi acolo. De altfel, Simon mi-a spus că i te va prezenta lui sir James. Dânsul se ocupa de

consultaţii mai înainte, dar după ce a făcut pneumonie, în urmă cu câteva luni, s-a hotărât să se pensioneze anticipat şi acum îl înlocuieşte Simon. Şi o face foarte bine. Apropo de Simon, mi-a spus că te-ai hotărât să-mi urmezi sfatul.

— Aăă. Da. Probabil că deocamdată asta este cea mai bună soluţie, recunoscu ea cu un zâmbet jenat. Vom vedea ce va fi mai departe.

— Ţi-am spus eu că sunt un geniu!

— Numai timpul va hotărî asta.

Aşadar, Simon răspândise deja vestea. E adevărat că îi spusese că nu-i păsa de părerea celorlalţi, dar oricum era o situaţie jenantă!

***

Vicky dormi buştean până la cinci după-amiază, după care făcu un duş, se înfăşură într-un halat de baie din prosop şi se duse la Anna să vadă dacă venise acasă. O găsi pe tânără golindu-şi buzunarele uniformei, înainte de a o arunca în coşul cu rufe murdare. Atunci când o văzu pe Vicky, faţa i se lumină.

— Unde ai dispărut? începusem să mă întreb dacă nu cumva te-ai întors în Australia!

— Am fost de gardă noaptea toată săptămâna. N-am de gând să mă întorc acolo, ba dimpotrivă.

Cele două tinere nu se văzuseră de când făcuseră plimbarea la ţară, aşa că Vicky o puse la curent cu ultimele veşti.

— Vei locui în aceeaşi casă cu el?

Anna se răsucise brusc spre ea şi îşi arcuise sprâncenele pensate cu grijă.

— Cui i-a venit ideea asta?

— Lui Simon.

— Măi să fie! E ceva necurat la mijloc!

— Ce tot cauţi gânduri ascunse? exclamă Vicky râzând.

E pur şi simplu o problemă de comoditate. Simon crede că va putea să mă convingă în felul acesta mai uşor să-i vând casa.

— Dacă spui tu. Dar eu nu prea cred că e vorba despre asta. Niciun bărbat nu i-ar propune unei femei să locuiască sub acelaşi acoperiş dacă nu i-ar plăcea să zicem, măcar compania ei. Mă rog, treaba ta! Mie spune-mi numai în ce zi vrei să te muţi şi îţi voi sta la dispoziţie. Voi profita de ocazie să vizitez şi eu casa asta faimoasă, adăugă ea cu ironie.

— M-ai salvat! Am putea s-o facem mâine, deoarece azi n-avem timp din cauza petrecerii. Mergi şi tu, nu-i aşa?

— Cum să nu?

Anna încercă să-şi aranjeze părul şi se privi în oglindă cu un aer mulţumit.

— Am întâlnire. Mă rog, nu ştiu dacă pot s-o numesc aşa. Cu Ben.

Nu era nevoie de mai mult pentru a stârni curiozitatea lui Vicky.

— Continuă, îi spuse ea uşor nerăbdătoare.

— Aşa… Ne-am întâlnit aseară la „Lebăda de aur” şi Ben m-a invitat la el ca să bem un ultim pahar. Am ascultat nişte muzică, am jucat scrabble şi am vorbit în neştire. Când m-a condus acasă, mi-a spus că speră să mă vadă şi în seara asta. Ce părere ai? înainte nu-l cunoşteam prea bine, dar acum mi se pare foarte simpatic.

— Da, mi-a plăcut întotdeauna Ben, dar e totuşi păcat că l-ai cunoscut exact în momentul în care te-ai hotărât să pleci.

Anna păru că se gândeşte câteva secunde.

De fapt, îmi mai iau un răgaz de trei luni. De altfel, Ben mi-a spus că se gândeşte şi el să schimbe spitalul la sfârşitul anului. Deocamdată însă să ne ocupăm de prezent, deci trebuie să ne pregătim de petrecere.

După nenumărate probe, Vicky se hotărî în cele din

urmă să îmbrace o rochie turcoaz din muselină al cărui fald, care pornea de pe umăr, era prins în talie de o broşă cu piatră preţioasă de culoare roşie. Apoi îşi ridică părul într-un coc pe care îl strânse cu o fundă din catifea asortată cu rochia. Cu pieptănătura aceea sofisticată care îi scotea în evidenţă trăsăturile regulate ale feţei, parcă era un veritabil porţelan de Saxa şi atunci când se privi în oglindă, în ochi îi apăru o sclipire neobişnuită la ea. Un lanţ răsucit din aur sublinia şi delicateţea gâtului.

Anna mizase în special pe simplitate: o rochie superbă cu bretele din satin negru, cu un colier din perle albe şi gri asortate cu cerceii.

Se făcuse ora nouă atunci când cele două tinere ajunseră în faţa uşii cantinei medicilor. Recunoscură cu greu sala, care de obicei era foarte banală. În aer pluteau baloane uriaşe şi de tavan atârnau ghirlande de toate culorile. Era o noapte frumoasă de vară. Ferestrele erau deschise larg şi o muzică ritmică îi întâmpina pe invitaţii care soseau din tot spitalul. Puţin intimidate, nou-venitele căutau o figură cunoscută, când îl zăriră pe Ben croindu-şi drum spre ele. Faţa lui, de obicei serioasă, acum părea ciudat de veselă.

— Aici eraţi, frumoaselor? spuse el vorbind mai tare pentru a se putea face auzit. Ce vreţi să beţi? Sunt de toate, pentru toate gusturile. Veniţi cu mine.

Le conduse la un bufet superb, aşezat lângă fereastră. Carole şi soţul ei deja sorbeau dintr-o cupă de şampanie.

Profitând de un scurt moment de linişte, când se schimba caseta, vorbiră cu o voce mai normală.

— Te mai afli încă printre noi? o întrebă Greville pe Vicky. Probabil că te chinuie şi pe tine datoria, ca şi pe noi, deoarece altfel nu văd ce te determină să munceşti pe brânci pentru spital. Dar hai să vorbim puţin despre tine, Anna. E adevărat ce am auzit? Cum că ai de gând să ne părăseşti? Părerea mea e că ar trebui să-ţi iasă din cap

ideea asta. Avem nevoie de tine aici.

Anna îl privi pieziş şi clătină din cap.

— Nimeni nu e de neînlocuit, dragă domnule doctor. Ori plec, ori ajung în una din secţiile drumneavoastră. Prefer prima soluţie!

— Aşa sunt tinerii din ziua de astăzi, spuse Greville. La cea mai mică problemă, şobolanii părăsesc corabia.

Discuţia se opri, deoarece muzica pornise din nou şi fără să mai apuce să se opună, Vicky se simţi târâtă pe ringul de dans de către Adrian.

— În sfârşit! exclamă el punându-şi mâna cu îndrăzneală pe talia feţei. Acesta este momentul la care visez de mult. De ce mă eviţi? îi şopti el aruncându-i ocheade insistente.

— Păstrează-ţi complimentele pentru puzderia de admiratoare care te aşteaptă în nordul Angliei, îi răspunse Vicky cu un zâmbet poznaş. Dar unde este Beryl?

— E pe undeva, pe acolo... Deocamdată e supărată pe mine şi asta numai pentru că am îndrăznit să stau de vorbă cu o infirmieră de la chirurgie. Ah, femeile astea!

— Foarte bine a făcut, pentru că trebuie să-ţi spun, Adrian Wood, că nu eşti decât un fustangiu incorigibil! Nu înţeleg cum de te suportă Beryl!

— Serios? Nu înţelegi? Poate ar trebui să-ţi completez cunoştinţele lipsă înainte să pleci, îi şopti el lipindu-şi obrazul de cel al tinerei.

— Eşti adorabilă, îi şopti el languros.

— Scuză-mă.

O voce gravă şi autoritară reteză avansurile tânărului şi peste câteva secunde Vicky se trezi în braţele lui Simon.

— Ei! exclamă Adrian. Ce faceţi?

Simon părea să se bucure de festa pe care i-o jucase.

— Sir James este la bar. Cred că vrea să stea de vorbă cu tine. Şi fără să ţină cont de protestele tânărului, o conduse pe Vicky în mijlocul ringului. Tânăra nu ştia cum să reacţioneze. Era furioasă pe bărbatul care se purtase cu

ea ca şi cum ar fi fost proprietatea lui, dar se simţea şi măgulită de gestul lui. În timp ce se legăna strâns lipită de pieptul tânărului, Vicky simţi că toate reţinerile i se spulberă ca un fum. Ameţită de parfumul doctorului, nu-şi mai dorea decât ca dansul acela să nu mai aibă sfârşit, să rămână în braţele lui şi să uite de tot şi de toate.

Făcând un uriaş efort de voinţă, reuşi totuşi să-şi alunge din minte gândurile care o tulburau şi afişă o atitudine indiferentă.

— Ştii că m-am întâlnit cu fratele tău?

— Mi-a spus, îi răspunse el cufundându-şi privirea limpede în cea a tinerei, ca şi cum ar fi vrut să-i citească gândurile. Şi cum a fost?

— Ne-am simpatizat imediat unul pe altul şi mi-a turnat toate secretele familiei voastre.

— Nu mai spune!!

Pe buzele cărnoase ale tânărului apăru un zâmbet vesel, în timp ce mâinile lui o strângeau şi mai tare în braţe. Pe Vicky o străbătu un fior de plăcere şi, ca să-şi ascundă tulburarea încercă să râdă.

— Nu trebuie să crezi tot ce spune fratele meu, continuă Simon. Uneori are cam multă imaginaţie.

— Bănuiesc că ai dreptate, deoarece nu mai contenea cu laudele la adresa ta.

— Atunci, probabil se afla într-unul din rarele lui momente de luciditate. Vom avea însă linişte vreme de două săptămâni. De fapt, când te muţi?

— Mâine seară. Am rugat-o pe Anna să mă aducă. Figura lui Simon se posomorî brusc.

— De ce ai făcut asta? spuse el în cele din urmă, pe un ton glacial. Ţi-am propus să te ajut eu.

— Ştiu, dar…

Vicky nu ştiu cum să dea la întors.

— Nu. Nu voiam să abuzez de amabilitatea ta şi cum Anna tot ţinea neapărat să vadă casa…

— Putea să vină cu altă ocazie.

Părea dezamăgit ca un copil căruia i se luase jucăria. Chiar în clipa aceea se ciocniră de Anna şi Ben. Dansau privindu-se în ochi, ca şi cum uitaseră de tot ce-i înconjura.

— Tare mi-e teamă ca Anna va fi prea ocupată ca să-ţi poată servi drept şofer, spuse Simon pe un ton ursuz.

Uitându-se în direcţia în care privea el, Vicky zâmbi. Atitudinea lui Simon o amuza.

— Prietenii adevăraţi îşi respectă întotdeauna promisiunile.

— Aşa este! Trag deci concluzia că pe mine nu mă consideri prietenul tău.

Se uita la ea supărat, ceea ce îi dădea figurii o asprime neobişnuită. Câtă vorbă pentru o nimica toată!

— Uite ce este. Asta este soluţia cea mai raţională, deoarece ai putea fi chemat de urgenţă la spital. Problema este rezolvată, dar îţi mulţumesc încă o dată. Nu eşti supărat pe mine? Rămânem prieteni?

— O să mă mai gândesc la asta, îi răspunse el laconic. Vicky oftă adânc şi se depărtă de el.

— Cred că viitoarea noastră coabitare va fi dificilă. Nu facem altceva decât să ne certăm. Poate că mutarea cu tine nu e cea mai bună idee.

— Ce prostie! în orice relaţie sunt suişuri şi coborâşuri, ar trebui să ştii treaba asta.

Vicky constată că între timp părăsiseră ringul şi se îndreptau spre un grup de invitaţi.

— E timpul să mergem să-l salutăm pe sir James, spuse Simon ca explicaţie. E un om pe care îl admir foarte mult, dar care e văzut din ce în ce mai rar în public după ce s-a îmbolnăvit. Aşadar, este poate o ocazie unică să-l cunoşti

Vicky îl mai văzuse şi altă dată, dar nu îndrăznise să-i vorbească deoarece, în ciuda tâmplelor lui argintii şi a privirii binevoitoare, o impresionase întotdeauna. Era un bărbat înalt, cu fruntea înaltă şi senină, dar slăbise foarte

mult. Îl găsiră stând de vorbă cu Adrian şi Carole, şi Simon i-o prezentă pe Vicky.

— …care a revenit la noi după ce a făcut săpături o vreme pe meleaguri îndepărtate.

— Unde ai fost? o întrebă bătrânul înclinându-se politicos.

— La Sydney. Mi-a plăcut foarte mult în acest oraş, dar mărturisesc că prefer Anglia.

— Faci parte din acea specie pe cale de dispariţie care se simte ataşată de rădăcinile ei. Aşa ceva e foarte rar în ziua de azi. Să sperăm că nu vei fi tentată să pleci din nou. Situaţia din spitalele noastre este foarte grea.

Câteva minute mai târziu, de Simon se apropie un chelner care-i şopti la ureche că era chemat la telefon. Profitând de ocazie, Vicky se despărţi de sir James şi începu să se plimbe prin salon.

Peste tot fu întâmpinată cu zâmbete călduroase şi amabilităţi. Şi ea care se temea că se va simţi izolată! Fu nevoită, bineînţeles, să vorbească despre Australia.

— Oh, nu, e fantastic! îi răspunse ea cu entuziasm unui coleg care o întrebase dacă acolo viaţa era cam grea. Există spitale ultramoderne, vremea e superbă, plajele extraordinare şi australienii sunt nişte oameni foarte afectuoşi. Pe scurt, e un adevărat paradis. Singurul inconvenient, adăugă ea pe un ton ironic, este acela că se află prea departe pentru a te întoarce acolo în fiecare weekend.

— Nici dacă aş fi plătită nu mi-aş părăsi cuibuşorul meu călduţ ca să mă duc la naiba-n praznic! bombăni o infirmieră.

Vicky pierdu brusc şirul conversaţiei. Îi reveniră în minte cuvintele lui sir James. Nu conta decât locul în care aveai rădăcinile şi deci, sufletul. Căută fără să vrea silueta înaltă a lui Simon prin mulţimea invitaţilor, dar nu dădu de el.

Timpul trecu repede şi curând barul se închise. Era

aproape miezul nopţii. Luminile se stingeau una câte una şi câteva perechi fură văzute furişându-se discret afară din sală pentru a-şi continua discuţiile în nişte locuri mai liniştite.

Vicky începu să se simtă singură, Simon încă nu apăruse. Sir James şi soţii Lorne plecaseră de mult şi-i văzuse pe Adrian şi Beryl ştergând-o îmbrăţişaţi. Ben se pregătea să o conducă acasă pe Anna.

— Vrei să te lăsăm la cămin? o întrebă tânăra pe prietena ei.

— Îţi mulţumesc mult, dar le-am propus lui June şi Maddy să mergem să luăm o cafea împreună.

— Cum doreşti. Atunci, pe mâine. Vrei să te iau după micul dejun?

Cele trei tinere băură o ultimă cafea, bârfiră puţin evenimentele şi personajele de la petrecere, după care musafirele ei se duseră la culcare. Vicky se băgă imediat în pat, fără să mai citească cele câteva pagini de roman din fiecare seară, dar nu reuşi să adoarmă. Era convinsă că era pe cale de a face cea mai mare prostie din viaţa ei.

Deodată, începu să râdă. Parcă era un dresor care intră în arenă şi îşi vâră capul în gura leului. Simon semăna perfect cu un leu: avea părul de un blond superb, era puternic, avea mersul suplu şi lent al unei feline, dar, ca şi în cazul leului, ferească Dumnezeu să-i apari în cale atunci când îi era foame.

Din fericire, Tim urma să vină curând. Foarte sportiv, cu pielea bronzată de soare şi vânt, era opusul lui Simon, dar nu era deloc lipsit de farmec, ba dimpotrivă. Măcar în felul acesta Simon va vedea că nu avea de gând să-i cadă în braţe imediat ce el pocneşte din degete!

Capitolul 8

Cerul era albastru ca în cărţile poştale ilustrate. Stând tolănită în şezlong, Anna deschise un ochi şi întinse mâna după paharul cu suc de portocale pe care îl pusese în iarbă.

— Asta da viaţă! Simt că trebuie neapărat să mă mărit cu un milionar!

Cele două femei făceau plajă în curtea interioară a casei lui Vicky.

— Bineînţeles! Va trebui să se poarte frumos, să se îmbrace de la „Harrods” şi să aibă un iaht pe Coasta de Azur, continuă Anna punându-şi din nou ochelarii de soare pe nas.

Vicky începu să râdă şi se întinse cu voluptate.

— Te vei plictisi repede. Dar care mai e rolul lui Ben în povestea asta? Din câte am înţeles, a fost dragoste la prima vedere. Evident că stilul lui ar fi mai potrivit cu „Marks and Spencer”.

— Nu mai râde de mine, spuse Anna perfect calmă. Suntem doar simpli prieteni, dar, dat fiind că sunt fată bună, uite, sunt gata să renunţ la iaht. Se ridică puţin şi se uită la ceas.

— Trebuie să plec. În seara asta mă duce la Hever Castle unde se joacă „Visul unei nopţi de vară”.

— Nimic nu poate fi mai romantic! E ceva necurat la mijloc.

— Tu vorbeşti, care trăieşti sub acelaşi acoperiş cu un fustangiu? S-ar putea să iasă scântei din aranjamentul ăsta…

— Nici nu va observa că exist! Bineînţeles, dacă aş reprezenta un caz interesant de scolioză, lucrurile ar sta cu totul altfel. Hai, du-te! Petrecere frumoasă!

O conduse pe Anna până la maşină şi se uită în urma ei după ce tânăra plecă. Se întoarse apoi să ia paharele pe

care le lăsase în grădină. Cutia de carton în care pusese câteva alimente înainte de a pleca de la cămin o aştepta în continuare pe masa din bucătărie. Venise vremea să facă un pic de ordine. Cu ocazia asta va face şi o listă cu ceea ce-i mai lipsea.

Dar Vicky îşi dădu seama că Simon era foarte organizat. Bucătăria era o adevărată cămară. Erau de toate în ea, dar fiind un om principial, se hotărî să dea o fugă până la magazinul cel mai apropiat ca să-şi facă propriile cumpărături.

Tocmai se întorsese acasă şi îşi punea bicicleta în garaj, când auzi un scrâşnet de frâne. Oare cine putea fi? Vicky se întoarse şi văzu un Ford alb nou-nouţ. Înainte să mai apuce să facă ceva, se simţi luată pe sus de două braţe puternice.

— Sper că observi că mă ţin de promisiune!

— Tim! exclamă Vicky când se trezi cu picioarele pe pământ. Ce bucuroasă sunt! Dar cum ai făcut să mă găseşti?

— Mi-a desenat mătuşa ta schiţa. Că veni vorba, ce femeie vorbăreaţă! Sper că nimeni nu va avea de gând vreodată să-i încredinţeze vreun secret de stat.

— Decât s-o vorbeşti de rău pe mătuşa mea, mai bine vino înăuntru. Îţi voi face onorurile casei.

Îl luă de braţ pe tânăr şi-l conduse spre treptele de la intrare bombardându-l cu întrebări.

— Ia spune, ce-ai mai făcut? Dar în primul rând vreau să ştiu cât stai aici? Am o cameră pentru musafiri…

— O accept! Dar ce va spune individul cu care locuieşti?

— Stai liniştit! Am vorbit deja cu el despre problema asta. De altfel, nu trăiesc cu el. E un aranjament provizoriu.

Tim o bătu amical pe obraz.

— Mătuşa ta mi-a povestit deja totul.

— Mătuşa Celia trăieşte în secolul trecut, dar are un

suflet de aur. Cred că ţi-e sete. Sper că Simon are bere în frigider. Îţi convine?

Se instalară în curtea din spatele casei. Soarele stătea să asfinţească şi tăcerea îşi intră treptat în drepturi.

— Deşi m-am întors numai de două luni, mi se pare că a trecut o veşnicie, spuse ea în cele din urmă cu o uşoară nostalgie în voce.

— Mie-mi spui? Lunile astea mi s-au părut ani!

Flacăra care se aprinsese în ochii lui Tim o tulburară nespus pe tânără, dar ea adăugă repede:

— Sunt sigură că nu pentru a-mi spune vorbele astea ai făcut atâta amar de drum. Ce te-a determinat s-o faci?

— Am avut dreptul la un concediu suplimentar, deoarece, atunci când mă voi întoarce, voi prelua o altă funcţie. Voi face parte din conducerea unui mic spital privat din provincie.

— E nemaipomenit! Frumoasă provocare!

— Mă gândeam la asta de ceva vreme. Păru să ezite câteva secunde.

— Când te vei întoarce, Vicky? Am putea să fim asociaţi!?... Vicky fu din nou izbită de expresia de pe faţa tânărului.

Parcă aştepta răspunsul ei cu îngrijorare. Vicky ştia că o plăcea şi sentimentul era reciproc, dar acum privirea lui spunea mult mai multe.

— Nu prea ştiu, spuse ea pe un ton şovăitor. Poate o s-o fac odată, dar în niciun caz atât de curând. De altfel, sunt lucruri mai importante de făcut în momentul de faţă. Ce vrei să facem mâine? Vizităm catedrala Canterbury?

Tim întinse mâna şi ciufuli uşor părul tinerei.

— Am făcut deja Canterbury împreună cu bunicii mei.

— Cum adică, „am făcut deja Canterbury”? Nu-ţi dai seama că vorbeşti despre secole întregi de istorie?

— Tot ce ştiu e că am venit aici pentru tine, nu pentru o lecţie de istorie.

Vicky se prefăcu că nu auzise nimic.

— Nu cred nimic din ce spui! De altfel, ţi-am pregătit deja o frumuseţe de program. La început, în cazul în care este vreme bună, am putea să mergem la una din ultimele ferme de cultivare a hameiului unde recoltarea se face încă manual. O să vezi că e foarte interesant.

— Dacă sunt cu tine, mă interesează orice, îi răspunse Tim galant, dar nu am timp, pentru că trebuie să plec duminică la Bruxelles să-mi văd o mătuşă.

— Înseamnă că avem trei zile la dispoziţie! E perfect! Când se aflau în toiul întocmirii planurilor de călătorie, se auzi cheia răsucindu-se în broască. Era Simon!

— Mă duc la el, spuse ea ridicându-se ceva cam repede de pe scaun. Vino cu mine! Vreau să i te prezint.

Şi o zbughi repede spre uşa de la intrare, lăsându-l pe Tim ceva mai în spate. Simon deschidea scrisorile pe care ea i le pusese pe măsuţă când venise acasă. Purta o haină subţire şi cămaşa bleumarin îi era deschisă la gât. Vicky fu frapată de oboseala care se citea pe faţa lui. Când o văzu însă, expresia i se schimbă radical.

— Bănuiam eu că ai sosit, spuse el pe un ton vioi, făcând semn spre grămada de bagaje lăsate la baza scărilor. Dar, cred că avem musafiri, adăugă el imediat zărindu-l pe Tim. Nu faci prezentările?

Vicky se simţea cam stânjenită. Ar fi vrut să aibă răgazul de a-l anunţa pe Simon că urma să vină Tim, dar acum era deja prea târziu.

— Sigur că da. Simon, el este Tim, un prieten pe care l-am cunoscut la Sydney.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile, dar privirea lui Simon rămase de nepătruns.

— L-am invitat pe Tim să stea aici până duminică. Sper că nu te deranjează. Ai fi putut şi tu să primeşti o vizită…

— Nu, eu te-aş fi anunţat. Purtaţi-vă ca şi cum nu aş fi acasă. Eu urc să mă schimb.

Poate că doar i se păruse, dar Vicky avu impresia că Simon devenise dintr-odată mai rece, mai distant.

— Sunt convinsă însă că ai câteva minute libere ca să bei ceva cu noi, insistă ea. Ziua a fost chiar atât de stresantă?

— Şi da, şi nu. Ce propui?

— I-am oferit lui Tim o bere din rezerva ta, mărturisi ea pe un ton jenat.

— Nu mai spune! Din păcate, nu vă pot călca pe urme în direcţia asta, pentru că trebuie să mă întorc la spital în seara asta. Mă mulţumesc cu nişte suc de portocale.

Vicky alergă spre bucătărie. Spera să nu se fi supărat pe ea. Dar atunci când reveni, cei doi bărbaţi stăteau liniştiţi de vorbă în curte. Simon îi propusese lui Tim să vină să viziteze spitalul.

— Mulţumesc, Vicky, spuse el luând paharul rece din mâna ei. Vezi ce bine e dresată, adăugă el făcându-i cu ochiul lui Tim. Şi asta nu e decât începutul!

— Dă-i mai departe pe tema asta! Poate vrei ca data viitoare să te pomeneşti cu conţinutul paharului pe hainele tale frumoase.

— Asta numesc eu a avea replică. E ceea ce mi-a lipsit cel mai mult după plecarea ei, spuse Tim.

Privirea pătrunzătoare a lui Simon se plimbă de la unul la altul, fără să lase să se vadă ce gândea.

— Până la urmă, ce aţi hotărât?

— Am de gând să-l duc într-un club tipic englezesc în seara asta. Vrei să vii şi tu?

— Îţi mulţumesc, dar am foarte mult de lucru. Distracţie plăcută! Vrei să-ţi urc bagajele la tine în cameră?

— Da, dar vreau să te ajut şi eu, spuse Vicky luându-se după el.

Acesta nu era desigur decât un pretext pentru a-i putea vorbi între patru ochi.

— Simon, începu ea cu privirea în jos, aş fi vrut să te anunţ, dar Tim…

Simon ajunsese deja în capul scărilor şi o privea în timp ce urca ultimele trepte. În ochii lui nu depistă nicio urmă de supărare, ci o duioşie nesfârşită care o tulbură şi mai tare pe tânără.

— Nu te scuza. Unde va dormi?

Vicky nu reuşea să înţeleagă sensul întrebării lui. Magnetismul privirii lui Simon o vrăjise din nou.

— Păi, ne mai rămâne liberă camera din fund, dar acolo va fi nevoie de o curăţenie serioasă.

— Dă-i camera lui Paul. Are şi baie, aşa că va fi mai practic.

— Da, ai dreptate. Mulţumesc, Simon.

— N-ai pentru ce!

Şi, fără pic de fasoane, o bătu uşor cu palma pe obraz, după care dispăru în camera lui. Vicky îşi lăsă bagajele în camera ei şi se întoarse să îl aştepte pe Tim pe coridor. Sprijinindu-se cu coatele pe balustrada scării, tânăra îşi spuse că indiferenţa lui Simon era dovada clară că nu vedea în ea o femeie, ci o simplă „asociată”. Auzi apoi pasul vioi al lui Tim la intrare.

— Aici sunt! îi strigă ea vesel aplecându-se peste balustrada scării.

Peste câteva ore porneau la drum spre acel han faimos din secolul al cincisprezecelea despre care îi vorbise Vicky. La volan era Tim. Foarte relaxat, sprijinindu-se de mânerul portierei, fluiera o melodie, admirând peisajul. Drumul însă deveni mai sinuos şi curând nu mai văzură decât copaci dezrădăcinaţi cu crengi rupte. Era un spectacol dezolant.

— E de la furtună, îi explică Vicky. Mă aflam încă în Australia când a avut loc, dar mi-a pomenit despre ea mătuşa mea în scrisori. Va fi nevoie de mulţi ani ca natura să-şi între în drepturi.

Vicky se simţi deodată şi mai prost dispusă. Poate din cauza acelui peisaj în ruină? Deşi aşteptase cu nerăbdare venirea lui Tim, acum nu-şi mai dorea altceva decât să se

întoarcă acasă, să-şi desfacă bagajele şi să poată să încropească o cină pentru Simon. Era sigură că nu mâncase decât un sandviş. Asta în cazul în care a avut timp să mănânce!

Lui Vicky îi apăru brusc în faţa ochilor vaza de pe comoda din camera ei. În ea se afla un trandafir uriaş, proaspăt cules din grădină. De ea era sprijinit un bilet. „Bine ai venit acasă”. Luase biletul şi-l lipise de pieptul ei. „Oh, Simon! Măcar dacă ai fi sincer!” Dar nu trebuia să-şi piardă capul. Acela nu era decât un gest de pură amiciţie, nimic altceva, şi, după ce trase această concluzie, se întorsese cuminte să-l aştepte pe Tim.

Tim! Uitase total de el! Furioasă pe ea însăşi, începu imediat să sporovăiască vrute şi nevrute cu el.

Curând, acoperişul roşu al micului han apăru în depărtare.

— Acolo este! exclamă Vicky. E magnific, o să vezi! Şi când te gândeşti că se află acolo de cinci sute de ani!

— Sper că între timp şi-au mai îmbunătăţit totuşi instalaţiile sanitare, glumi Tim în timp ce intra într-o mică parcare ascunsă cu grijă în spatele unor tufişuri.

— Să intrăm!

Rămaseră totuşi câteva minute în faţa uşii cu nasul aproape lipit de o hartă care imita un rulou de pergament acoperit cu un scris gotic.

— Hmm… Mi se pare foarte apetisant, spuse Tim dându-se la o parte ca să o lase pe Vicky să intre prima.

— Cine te-a adus la hanul ăsta? o întrebă el ceva mai târziu sorbind cu înghiţituri mici dintr-o cafea cappuccino delicioasă.

— Aici am sărbătorit ultima aniversare a tatălui meu. Tăcu câteva secunde, doar atât cât să poată vedea scena. Era iarnă. În locul cazanului uriaş de alamă, dansau flăcările în şemineu. Erau toţi trei acolo, Chris participând la un meci de rugby la colegiu.

Deodată, totul dispăru. Tim îşi pusese mâna cu blândeţe peste cea a tinerei.

— Iartă-mă, Vicky, n-am vrut să reînvii trecutul, spuse el cu un aer abătut.

— N-ai de ce să te scuzi. Dimpotrivă, mi-a făcut plăcere să revăd cu ochii minţii toată scena. Ninsese în ajun şi peisajul era minunat. Atunci îşi dădu seama că Tim nu numai că nu-i dăduse drumul la mână, ba chiar o mângâia cu duioşie.

— Mi-aş dori atât de mult să te văd fericită, Vicky! întoarce-te în Australia şi căsătoreşte-te cu mine!

Tânăra clipi des din gene. O cerere în căsătorie! Era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat! Se simţea foarte mulţumită, dar prefera să facă haz de necaz.

— Par chiar atât de nefericită? Nici nu poate fi vorba despre aşa ceva! în plus, credeam că ştii deja că sunt total împotriva căsătoriei. Hai, termină-ţi cafeaua, deoarece trebuie să mai mergem şi la Chiddingstone. Ar fi bine să mai prindem un pic de lumină pentru că este unul din satele elisabetane cel mai bine conservat.

Tim se supuse fără să mai facă niciun comentariu.

— Mi-a spus mie mama că n-ar fi trebuit să te las să pleci, spuse el în cele din urmă zâmbind, cu stângăcie.

A doua zi de dimineaţă vizitară, aşa cum stabiliseră, ferma de hamei. Tim profită de ocazie ca să-i facă lui Vicky o grămadă de fotografii. Vicky în faţa zidurilor acoperite cu viţă sălbatică, Vicky mângâind caii care-i plimbau pe turişti, Vicky din toate unghiurile posibile. Apoi petrecură o zi la Londra, plimbându-se pe străzile animate şi seara merseră la un spectacol. Ultima zi fu consacrată relaxării: partidă de înot, plimbare cu barca pe râul Medway, iar seara luară masa cuminţi acasă. Muşchi de vită, ciuperci cu cremă şi garnitură de piure de broccoli, prăjitură cu căpşuni şi frişcă stropită cu un sirop delicios. Vicky se întrecuse pe sine însăşi în seara aceea. Păstrase câte o

porţie din fiecare fel şi pentru Simon, dar, spre marea ei supărare, tânărul nu-şi făcu apariţia toată seara.

— Până la urmă chiriaşul tău nu m-a dus să vizitez spitalul, îi spuse Tim în timp ce o ajută să strângă masa. Asta e un bun pretext ca să mai vin pe la tine!

— Ai de gând să mai treci pe aici? Nu mi-ai spus asta până acum! Dacă ştiam, nu ne-am fi grăbit atâta!

— Abia acum mi-a trecut prin cap ideea asta. Ar fi şi foarte uşor, deoarece eşti în drum spre Heathrow. Dar ăsta nu e singurul motiv, adăugă el pe un ton emoţionat. Voiam să-ţi ofer un răgaz ca să te mai gândeşti la ce ţi-am spus aseară. Ştiu, ştiu, ai alergie la căsătorie, dar dă-mi şi mie măcar o şansă.

Văzând că tânăra lăsase capul în jos şi îşi privea fix vârful pantofilor, o luă cu mâna de talie şi o sărută cu tandreţe pe obraz.

— Poate că încet-încet te vei obişnui cu ideea.

— Oh. Tim!

Vicky nu ştia cum să procedeze ca să nu-l jignească prea tare.

— Mă bucur foarte mult că ai de gând să te întorci, dar…

— Sssttt! spuse el ducându-şi degetul la buze. Propun să nu mai vorbim despre asta deocamdată şi să ne bucurăm de ultima noastră seară.

Telefonul sună exact la momentul potrivit ca să detensioneze atmosfera destul de încordată dintre ei.

Vicky alergă spre holul de intrare, dar Simon răspunsese deja.

— Lea! Ce mai faci?

Vicky nu mai auzi nimic altceva, dar simţi brusc aversiune pentru femeia aceea care apărea brusc dintr-un trecut pe care ea nu-l cunoştea.

Când se întoarse în bucătărie, Tim răsfoia un ziar cu o expresie indescifrabilă pe faţă.

— Ce-ar fi să te duci în salon în timp ce eu fac cafeaua?

S-a întors Simon.

— La ordinele tale, sufleţelule, dar trebuie să încep să-mi fac bagajele, pentru că trebuie să plec în zorii zilei ca să prind feribotul.

Peste câteva clipe Vicky auzi murmurul celor două voci masculine. Ar fi trebuit să se simtă uşurată, dar dimpotrivă, stând în faţa filtrului de cafea, avea impresia că o lespede grea de plumb îi apasă pe umeri. Totuşi nu plecarea lui Tim o făcea să se simtă aşa. Trebuia să recunoască în sinea ei cu sinceritate că era chiar bucuroasă că va dispărea din viaţa ei. Nu. Telefonul era de vină. Luă ceştile şi trânti furioasă uşa dulapului.

— Calmează-te! Calmează-te! Doar nu vrei să spargi totul în jur?

Vicky se răsuci pe călcâie şi se trezi nas în nas cu Simon care se strecurase în bucătărie fără ştirea ei. Părea foarte bine dispus.

— Credeam că m-ai uitat…

Râsul lui avea o rezonanţă cristalină, ceea ce o făcu să se înfioare de plăcere.

— Ţi-a fost dor de mine?

— Nu despre asta este vorba. Voiam să-ţi mulţumesc pentru trandafir. Chiar voiam să-ţi las un bilet pe pernă, dar cred că n-ar fi avut niciun rost, dat fiind că nu ai mai revenit acasă de atunci, spuse ea, încercând să pară indiferentă.

— Da. Aşa este. Dat fiind că noul meu asistent părea complet depăşit de situaţie, am preferat însă să rămân la spital în noaptea asta. E un tânăr foarte de treabă, total opus lui Adrian. Nu se gândeşte decât la muncă, adăugă el pe un ton sarcastic.

— Asta e bine, deşi nici cu Adrian n-am avut vreodată probleme. Vrei cafea?

— Da.

Stând cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor din

stofă gri, Simon se sprijini nepăsător de blatul de lucru şi se uită la tânăra care se agita prin bucătărie, din ce în ce mai tulburată.

— Te-ai simţit bine cu prietenul?

— E ciudat, dar nici nu ştiu când a trecut timpul. Păcat că mâine deja pleacă. Vei putea în sfârşit să-ţi recapeţi liniştea cu care cred că eşti obişnuit. Ah! Cafeaua este în sfârşit gata, spuse ea când auzi filtrul fluierând. Vrei să vii şi tu cu noi? îl întrebă ea punând ceştile, laptele şi zahărul pe o tavă.

— Pot foarte bine să o beau şi aici. Probabil că preferaţi să rămâneţi singuri.

— Ce naiba îţi trece prin cap? exclamă ea aducând încă o ceaşcă din bufet. Nu suntem decât amici. Tim chiar îmi spunea că i-ar plăcea să discute cu tine despre spital.

— În cazul ăsta… dacă eşti sigură că nu sunt în plus…

Şi fără să-i mai lase răgazul de a protesta, Simon îi luă tava din mâini şi se îndreptă spre salon. Peste câteva clipe se găsea instalat confortabil într-un fotoliu, punându-i întrebări lui Tim referitoare la noul lui loc de muncă.

Soneria stridentă a ceasului deşteptător o făcu să tresară brusc pe Vicky. Ce se întâmplase oare? Ah, da! Era ziua în care pleca Tim. Tânăra căută pe pipăite ceasul şi apăsă pe buton ca să nu-l deranjeze pe Simon. Apoi căscă întinzându-se ca o pisică leneşă şi se dădu jos din pat. Se înfăşură în halatul de casă şi se duse în vârful picioarelor să-l trezească pe Tim. Stătuseră de vorbă până târziu în noapte şi tânărul încă dormea dus.

— Tim! şopti ea. Trebuie să te scoli. Tim!

Degeaba îl scutură uşor. Tânărul se întoarse pe partea cealaltă, mormăind ceva, şi adormi la loc.

— E trecut de ora şase, dacă vrei să mai prinzi feribotul… Tim mai mârâi încă o dată, dar de data asta era complet treaz. Deodată o prinse pe tânără de mână şi o

trase spre el. Luată prin surprindere, Vicky se prăbuşi cât era de lungă peste el.

— Sssttt! şopti stăpânindu-şi râsul, nu e momentul potrivit să ne ţinem de şotii. Îl vom trezi pe Simon.

— Dă-l naibii pe Simon! exclamă tânărul strângând-o şi mai tare în braţe. Am avut un vis fantastic. Apăreai şi tu în el, ghemuită la pieptul meu şi uite că e de fapt realitate.

— Fii serios! spuse ea depărtându-se de el. Mă duc să fac un duş şi după aceea voi pregăti micul dejun. Dacă adormi la loc, mă întorc la tine cu o cană de apă rece şi…

— Cred că mă voi cufunda din nou în visul meu, îi răspunse el întorcându-se cu faţa la perete.

— Nu cred că vei mai avea timp, pentru că voi fi aici în cinci minute.

Vicky făcu duş rapid, se îmbrăcă şi coborî în bucătăria unde sosi şi Tim curând.

— Te-am făcut să te trezeşti odată cu găinile, spuse el muşcând cu poftă dintr-un sandviş cu pâine prăjită. După ce plec, ai de gând să te culci din nou?

— Nu. Odată ce m-am ridicat din pat, nu mai pot să adorm. Probabil că o să lenevesc puţin.

— Eu mă voi gândi mereu la tine. Dar, nu uita! Mă voi întoarce. N-am glumit deloc.

— Eşti adorabil, Tim, dar cred că nu sunt încă pregătită să părăsesc Anglia. Ce să-i faci. E vorba despre rădăcinile mele.

— Bine ar fi să fie Anglia motivul!… totuşi, am şi eu dreptul la un sărut? Să-mi ţină de urât pe drum.

Vicky îi întinse obrazul, dar când tânărul o sărută, îşi dădu seama că între ei nu va putea fi niciodată altceva decât o simplă prietenie. Când o atinse, nu simţi nici pasiune, nici vreun fior misterios. Sufletul îi rămăsese calm şi neîntristat pe măsură ce se apropia ora despărţirii de el. Vicky deschise uşa de la intrare în timp ce Tim se dusese să-şi ia geamantanul, apoi se îndreptară amândoi spre

poartă. Deodată, se opriră, privind uluiţi în faţa lor. Maşina lui Simon bloca toată ieşirea!

— Aş putea încerca s-o mişc din loc, spuse Tim, dar pentru asta am nevoie de chei.

— Problema e că probabil ele se află în dormitorul lui Simon. Mă duc totuşi să arunc o privire prin casă.

În zadar, însă. Timpul trecea şi constatară curând că nu mai rămăsese decât o soluţie: să-l trezească pe Simon.

— Simon!

— Da!? Intră!

Vicky îşi vârî capul prin crăpătura uşii, teribil de jenată. Simon stătea însă în pat în capul oaselor şi citea.

— Scuză-mă că te deranjez atât de dimineaţă, spuse ea rămânând în pragul uşii, dar maşina ta blochează ieşirea şi Tim nu poate să iasă. Dacă mi-ai da cheile, el ar putea s-o mute din loc.

— Iartă-mă, am fost neatent. E mai bine să fac eu însumi operaţiunea. Aşteaptă un minut.

Peste câteva clipe, Vicky îl auzea coborând în fugă scările. Avusese timp numai să-şi pună nişte blugi vechi şi un pulover. Era neras şi avea părul ciufulit.

Respingând cu un gest scuzele lor, dădu BMW-ul înapoi şi Tim demară imediat. Vicky aşteptă ca maşina să devină un punct mic la orizont şi apoi o luă înapoi spre casă. Simon o aştepta la poartă.

— Din fericire, am obiceiul să mă îmbrac foarte repede, spuse el pe un ton lipsit de orice inflexiune, luând-o pe tânăra cu braţul pe după umeri.

Vicky ridică privirea spre el şi zâmbi, îmbujorată de plăcere.

— S-a întâmplat tocmai astăzi, când puteai să te scoli şi tu mai târziu!

— N-a fost niciun deranj, pentru că îmi place să mă trezesc cu noaptea în cap, aşa cum ai putut să constaţi şi tu. Adesea fac jogging dimineaţa, înainte de a pleca la

spital.

— Mărturisesc sincer că mie îmi place să lenevesc în pat decât să-mi dau sufletul alergând.

Simon se depărtă uşor de ea ca să o lase să intre prima în casă şi Vicky se simţi dintr-odată abandonată.

— Ce-aş putea să fac acum, dacă tot m-am trezit devreme?

— Pari cam tristă. Ce s-a întâmplat?

Vicky se înroşi la faţă şi râse. Bine că nu putea să-i citească gândurile.

— Absolut nimic! Ce motiv aş avea să fiu tristă? Simon îşi mângâia barba ţepoasă cu un aer gânditor.

— Păi, credeam că eşti îndrăgostită de tânărul acela.

— De Tim? Ce idee! îmi place de el, dar totul se opreşte aici. De ce spui asta?

— A fost doar o impresie. Vrei poate să te întorci cu el în Australia?

— Nu! Pot să te asigur că nu sunt.

De ce ţinea atât de mult să se justifice?

— Bine, bine. Spuse Simon cu un gest împăciuitor. Văd că există anumite subiecte care te irită… Lasă-mă câteva minute să mă rad şi după aceea vom sărbători asocierea noastră printr-un mic dejun copios. Îţi voi face nişte ouă cu şuncă după care îţi vei linge degetele!

Vicky rămase ţintuită locului. De ce părea atât de bucuros să afle că nu era nimic între Tim şi ea? Era oare posibil să nu fi fost interesat numai de casă? Dar Viky reveni repede cu picioarele pe pământ. Erau destule fete ca Beryl pe lume care suspinau după bărbaţi ca Adrian ca să facă şi ea la fel. Simon se putea hotărî să plece din oraş sau, şi mai rău, să se însoare.

Ce va face atunci? Nu era momentul potrivit să se îndrăgostească, asta era sigur.

Capitolul 9

Vicky abia apucă să pună pe masă alte ceşti şi farfurii, că Simon îşi şi făcu apariţia. Cu părul încă ud, lăsa în urma lui o dâră de after shave care o tulbură pe Vicky.

— Sunt destul de prezentabil? o întrebă el răsucindu-se în faţa ei.

— Eşti perfect! Dar nu trebuie să te ferchezuieşti atâta pentru mine.

— Asta e un lucru sfânt! Nu iau niciodată micul dejun cu o femeie, având barba crescută.

— Înţeleg că iei adesea micul dejun într-o companie feminină.

— „Adesea” poate că e exagerat spus. Să spunem că mai corect ar fi „uneori”. Dar să lăsăm gluma la o parte. Eşti amabilă, doamnă, să te dai puţin la o parte ca să faci loc specialistului să se desfăşoare!

Cu o mână pe şoldul tinerei, o împinse uşor spre un scaun şi o sili să se aşeze, după care îşi puse şorţul uriaş de bucătar-şef.

— Vrei ouăle moi sau tari?

— Mărturisesc că nu îmi plac cele făcute ochiuri, dar poate că nu te prea pricepi să le faci, adăugă ea pe un ton şiret.

Din ziua în care Tim dăduse buzna în viaţa lor pe neaşteptate, era pentru prima oară când se găsea cu Simon într-o oarecare intimitate. Era ca şi cum i se îndeplinea un vis mai vechi şi era hotărâtă să se bucure din plin de el.

— Nu-mi place să stau pe scaun privind cum muncesc alţii. Spune-mi ce pot să fac şi eu.

— Nu trebuie să faci nimic, absolut nimic, îi răspunse el fără să-şi ia ochii din tigaie. Atunci când am o zi bună, trebuie să profiţi de ea.

— Treaba asta mi se pare cam suspectă, spuse ea

abordând un aer neîncrezător. Trebuie să ai un motiv temeinic pentru asta.

— Ce fire bănuitoare ai! Eu mă dau de ceasul morţii să fac impresie bună şi uite cum sunt răsplătit! Na! Să mă ţii minte!

Vicky abia apucă să lase capul în jos ca să evite conţinutul unui pahar cu apă pe care el îl aruncă în direcţia ei. Tânăra izbucni în râs. Niciodată nu fusese mai fericită ca în clipa aceea. Peste câteva minute, aşezată în faţa lui, savura bunătăţile pregătite de el.

— Apropo, vrei să iei salonul sau sufrageria? îl întrebă ea brusc.

— Mărturisesc că nu m-am gândit la asta până acum, dar putem foarte bine să folosim toată casa în comun. În ziua în care unul din noi va dori să se izoleze, vom găsi o soluţie amiabilă. Ce părere ai?

Vicky trebui să recunoască fără prea multă tragere de inimă că nu putea să ceară mai mult de atât. Ar fi putut să stea ore în şir ascultând vocea lui profundă şi melodioasă. Imaginaţia ei începu din nou s-o ia razna… Poate că totuşi nu-i era chiar atât de indiferentă lui Simon.

Micul dejun se prelungi la nesfârşit. Tocmai ajunseseră să vorbească despre posibilitatea de a organiza o mică petrecere cu ocazia sosirii noului asistent, când fură opriţi de soneria telefonului. Realitatea îşi intrase în drepturi. Din nefericire, nu se aflau în vacanţă.

— Vom continua discuţia mai târziu, îi spuse Simon înainte să plece. Lasă-mi o hârtie cu programul zilelor tale de lucru, deoarece în caz contrar s-ar putea să nu ne mai întâlnim prea curând. La revedere.

Lui Vicky i se păru că pluteşte pe un nor toată dimineaţa. Termină de aranjat lucrurile ei prin dulapuri, îşi spălă părul şi culese câteva flori din grădină ca să decoreze uşa de la intrare şi în timp ce făcea aceste lucruri se surprinse fredonând o melodie. Scutura din cap, dar nu

se putea abţine să nu râdă de propria ei persoană. Era nebună, nebună de legat.

Se făcu ora prânzului şi Vicky urma să plece la spital, când telefonul sună din nou.

— Bună ziua. Fiţi amabilă, pot să vorbesc cu Simon?

Era o voce de femeie uşor răguşită, dar senzuală.

— A plecat deja. Doriţi să-i lăsaţi un mesaj?

— Da… Spuneţi-i că a telefonat Lea şi că voi suna din nou. Vicky notă mesajul pe carnetul de lângă telefon şi ieşi să-şi ia bicicleta, dar toată veselia i se risipise ca prin farmec. Lea, Lea şi iar Lea! începuse să urască numele acela. Ca în fiecare sâmbătă, în secţie atmosfera era veselă şi animată, pentru că era zi de ieşire din spital. Shaun fu primul răsplătit pentru eforturile lui, deoarece, deşi muşchii lui nu-şi recăpătaseră încă toată vigoarea, nimic nul împiedica totuşi să călătorească. Operaţia efectuată de Simon fusese de altfel reuşită şi de aceea toată echipa fusese încântată să-l trateze.

Infirmierele profitau de o pauză ca să bea o cafea şi să stea de vorbă, când cineva bătu discret în uşa biroului. Era doamna Darby, însoţită de Shaun care dispăruse în spatele unei cutii uriaşe plină de ciocolată.

— Pot să vă deranjez un minut? Am vrea să ne luăm la revedere şi să vă mulţumim pentru tot ce aţi făcut pentru noi. Nu-i aşa, Shaun?

— Da, spuse băieţelul şi le întinse cutia cu ciocolată. Dar ca să fiu sincer, abia aştept să-l văd pe tata.

Fizioterapeutul izbucni în râs.

— Cred că şi mama ta e la fel de nerăbdătoare ca şi tine. Dar câtva timp nu vei juca fotbal, ne-am înţeles?

Vicky îi conduse pe mamă şi pe copil până la uşă.

— Dacă treceţi pe la spitalul Oz, vă rog să le salutaţi pe infirmiere din partea mea, spuse Vicky cu o uşoară nostalgie.

— Am s-o fac negreşit. Aveţi însă adresa noastră. Dacă

vă veţi întoarce în Australia, sper să mă vizitaţi.

— Promit, spuse tânăra. Dar în adâncul sufletului nu era prea convinsă că va mai face acest lucru vreodată.

Celălalt copil care radia de fericire în ziua aceea era Lisa.

Temperatura îi redevenise normală de multă vreme, numărul globulelor albe scăzuse considerabil şi radiografiile erau satisfăcătoare. Încă nu avea voie să pună piciorul în pământ, dar acum se deplasa rapid cu ajutorul unui scaun cu rotile şi se ducea să-şi viziteze toţi tovarăşii de suferinţă.

Mai exista însă şi un alt motiv pentru buna ei dispoziţie.

— Tăticul şi mămica se vor recăsători, îi mărturisi ea în şoaptă, în timp ce Vicky o punea în pat ca să-şi facă siesta. Mi-au promis că mă vor aştepta ca să pot merge şi să le fiu domnişoară de onoare.

— În sfârşit o veste bună! exclamă tânăra. Va trebui să adormi imediat ca să poţi semăna cu Femeia Fantastică, personajul din serialul tău preferat.

Carole Lorne fiind liberă în weekendul acela, toată responsabilitatea în secţie căzu pe capul lui Beryl. Vicky nu ştia ce naiba se întâmplase, dar tânăra infirmieră părea să-şi fi revenit destul de bine după plecarea lui Adrian.

— Ce părere ai despre noul asistent? o întrebă Vicky punându-şi un mănunchi de chei în buzunarul bluzei.

— Mark Jones? E drăguţ, dar nu-mi pot stăpâni râsul când îl văd cu barba aia mare de popă. Ştii ce a făcut ieri? A executat o tumbă numai pentru că a făcut pariu cu copiii că va fi în stare s-o facă. E un adevărat clovn!

— În sfârşit văd şi eu pe cineva care nu umblă cu nasul pe sus!

— Aşa este. Sunt sigură că dacă ai începe să clipeşti des din gene în faţa lui, va crede că ţi-a intrat ceva în ochi. Dar vorbeşti de lup şi

Într-adevăr, tânărul asistent apăruse în capătul

coridorului. Scund şi bondoc, avea părul tuns scurt şi sprâncene zburlite pe care le arcuia tot timpul de parcă ar fi fost preocupat mereu de câte o problemă importantă.

— Bună ziua. Sunt Mark Jones.

— Am bănuit, îi răspunse Vicky strângându-i mâna. Am vorbit deja despre barba ta legendară, adăugă ea cu ironie.

Tânărul privi în jos spre „podoaba” care îi acoperea parţial stetoscopul.

— Nu ştiu ce are toată lumea cu barba mea, dar va trebui să vă obişnuiţi cu ea. Puteţi însă să-mi spuneţi de ce oi fi venit eu până aici?

Deodată, zări carneţelul pe care îl avea în mână.

— Ah, da! Vreau să i se recolteze o probă de sânge pentru analize lui Holly March…

Vicky se încruntă uşor. Holly March! Numele acela nu-i spunea nimic.

— Nu ştiu cine este, spuse ea în cele din urmă. Poate că este încă la internări.

Deodată Mark se lovi cu mâna de frunte şi se îndreptă spre uşă bombănind:

— Ce dobitoc sunt! Am luat-o pe coridorul din dreapta în loc să o iau la stânga. Beryl avea dreptate… îşi spuse Vicky după ce acesta dispăru din raza ei vizuală. Nou-venitul nu părea prea dus la biserică!

Veni şi ora terminării vizitelor. Plecarea părinţilor provoca întotdeauna plânsete şi gălăgie. De aceea la un moment dat se auziră ţipetele stridente ale lui Sally, o fetiţă de opt ani care fusese operată de o malformaţie. Agăţată strâns de gâtul mamei ei, făcuse o adevărată criză de isterie. Vicky fu nevoită să intervină.

— Mama ta se va întoarce la tine, îi spuse ea făcându-i semn mamei să aştepte afară. Ştii bine că are foarte multă treabă de făcut, deoarece fratele tău şi sora ta au rămas singuri acasă. Mandy îţi va citi o poveste. Vrei să o asculţi?

Bărbia fetiţei încetă puţin câte puţin să mai tremure şi în

cele din urmă se linişti de tot, dar acum era necesar să o liniştească pe mamă, făcând-o să înţeleagă că la vârsta asta copilul se adaptează greu la primele zile de spitalizare.

Abia atunci când veni echipa de noapte simţi Vicky cât era de obosită, dar i se păruse că fusese o zi reuşită.

— Vii să bem o cafea la „Lebăda de aur”? o întrebă June în timp ce se schimbau de haine.

— În seara asta nu, îi răspunse ea după câteva secunde de ezitare. Sunt puţin cam obosită şi mai trebuie să împing şi la pedalele bicicletei până acasă. Să amânăm pe altă dată.

Era aproape ora zece noaptea când ajunse acasă. Nu era nicio lumină aprinsă. Dar ce-şi închipuise? Că Simon va sta cuminte s-o aştepte? Sâmbătă seara? Mai bine ar fi acceptat propunerea lui June! Vicky se înfioră. Nu-i plăcuse niciodată să stea pe întuneric, deoarece acela era momentul în care înviau toate amintirile triste. Ar trebui totuşi să se obişnuiască de acum încolo cu singurătatea.

Aprinse toate luminile pe unde trecea şi se instală în salon. Bine că avea televizor.

„La noapte, anticiclonul va fi înlocuit de o zonă depresionară care va aduce în ţara noastră câteva ploi neregulate”.

Vicky stinse televizorul. Din păcate nu găsea nimic care să-i mai ridice moralul.

Urcă în camera ei, îşi puse un halat peste cămaşa de noapte şi coborî apoi ca să-şi pregătească o gustare. Peste câteva minute, cu un sandviş cu caşcaval şi o cafea pe o tavă, deschidea din nou televizorul şi se afunda în pernele pufoase ale canapelei. De data aceasta era o emisiune de varietăţi. Cântăreţii se agitau prin faţa ochilor ei, ca nişte marionete, dar gândurile ei rătăceau departe. Oare unde putea să fie Simon? Poate că era cu individa aceea, Lea?

Deodată tresări. O maşină! Ciuli urechile şi auzi mai

întâi o portieră trântindu-se, apoi scarţâitul produs de deschiderea uşii. Simon se întorsese acasă! îi venea să ţopăie de bucurie! Dacă ar fi fost ceva între ei, bineînţeles că ar fi sărit de pe canapea şi s-ar fi aruncat în braţele lui. Dar ea nu-i era decât o simplă amică. Şi poate nici atât. Aşadar se strădui să rămână cuminte pe canapea şi aşteptă cu inima cât un purice apariţia lui. Cheia se răsuci încet în broască şi se auzi un zgomot de paşi. Poate că Simon nu era singur. De fapt, de unde ştia că e Simon? începuse să o ia cu ameţeală.

Brusc uşa salonului se deschise.

— Aici eşti? Singurică, singurică? Pot să intru?

— Sigur că da, Simon. Voiam să mă uit la televizor, dar nu e nimic de văzut, spuse ea apăsând pe butonul telecomandei.

Ecranul se întunecă şi Vicky putu să-l studieze pe îndelete pe bărbatul de lângă ea. Era foarte elegant, îmbrăcat într-un costum negru, cu o batistă fină în buzunăraş. Care femeie ar fi putut să-i reziste?

— Nu ştiam unde eşti, deoarece toată casa e luminată. Parcă am fi la Versailles.

— Când am sosit, m-a durut un pic capul. Casa era sumbră şi tristă.

— Ar fi trebuit să las o lumină aprinsă când am plecat. Promit că data viitoare aşa voi face.

Îşi scoase haina şi o aruncă pe spătarul scaunului. Se aşează apoi în faţa ei şi brusc Vicky uită de toate gândurile negre.

— Păreai foarte tensionată când am intrat. Sper că nu te-am speriat. Vicky se juca nervoasă cu cordonul halatului de casă.

— Nu, dar încă nu m-am obişnuit cu vânzoleala din ultima vreme. E doar o chestiune de timp. Ai petrecut o seară plăcută?

— Mai degrabă interesantă decât plăcută, îi răspunse

Simon în timp ce-şi scotea cravata şi îşi deschidea primul nasture de la cămaşă. Am fost invitat de sir James. Era foarte multă lume, dar noi am vorbit aproape toată seara despre tehnologia laserului.

Se lăsă apoi pe spătarul scaunului, îşi întinse leneş picioarele dinainte şi începu să o studieze pe tânără în timp ce se legăna încet cu mâinile la ceafă. Vicky se ghemuise la capătul canapelei, cu picioarele îndoite, ca o pisică.

Părea atât de candidă şi de fragilă... Va trebui să mai aibă răbdare, ca să n-o sperie.

— Şi tu ce-ai mai făcut? Sper că te-ai ocupat îndeaproape de pacienţii mei.

— De pacienţii noştri, îl corectă ea. Shaun a ieşit azi din spital şi mama lui m-a făcut să-i promit că îi voi vizita în cazul în care mă voi întoarce în Australia.

— Cred că mai e cineva care ar fi fericit să te vadă din nou acolo, şopti el atât de încet, încât ea se întrebă dacă auzise bine.

— Apropo, te-a sunat o tipă numită Lea.

— Am găsit biletul tău.

— Cine e?

Vicky îşi propusese să nu întrebe, dar cuvintele îi scăpaseră fără voia ei.

— De ce vrei să ştii?

— Pur şi simplu din curiozitate feminină... Fratele tău m-a confundat cu ea, la început. Mă întrebam dacă într-adevăr semănăm chiar atât de mult.

Simon închise un ochi şi se prefăcu că o studiază din toate unghiurile posibile.

— E o prostie! spuse el în cele din urmă. E adevărat că sunteţi amândouă brunete, dar asemănarea se opreşte aici. Şi ce ţi-a mai spus iubitul meu frate?

— De fapt a fost foarte misterios. Nu prea voia să dezvăluie anumite secrete.

— Anumite secrete? Ei bine, scumpa mea Victoria, cred că trebuie să-ţi relatez adevărata versiune a poveştii. Paul este foarte drăguţ, dar e şi un pic cam naiv. A întâlnit-o într-o zi pe Lea, o fată de şaptesprezece ani care făcea autostopul pe marginea şoselei. Fugise din casa tatălui ei vitreg care o bătea şi n-avea nicio lescaie în buzunar. Aşadar, neascultând decât de sufletul lui bun, Paul a adus-o aici.

— Şi ce spunea era adevărat?

— Da, dar îţi dai seama ce situaţie se crease: un medic care oferă adăpost unei minore... Mare păcat că n-ai apărut în perioada aceea.

Vicky se prefăcu că nu auzise.

— Nu putea sub nicio formă să rămână aici, aşa că, după discuţii nesfârşite, ne-am hotărât să o lăsăm în grija mătuşii Lavinia. Cu relaţiile pe care le are, nu i-a fost prea greu să-i găsească un loc de muncă şi o locuinţă. Asta s-a întâmplat în urmă cu şase luni. Între timp Lea s-a întors în Canada împreună cu tatăl ei natural şi mi-a telefonat să-mi dea vestea cea bună. Acum cred că ştii tot. Cât despre tine, pot să spun că te-ai făcut şi mai frumoasă, adăugă el cu o voce înăbuşită.

— Să nimereşti în casa fraţilor Drummond... a avut un noroc chior. Au! exclamă ea deodată strâmbându-se de durere. Mi s-a pus un cârcel la picior!

— Nu vei putea fi niciodată acrobată, spuse Simon fără pic de milă, în timp ce tânăra încerca să-şi scoată piciorul de sub ea.

Dar o durea şi mai tare. În cele din urmă se lăsă să alunece pe podea, cu genunchii aduşi la piept. Simon păru să înţeleagă în sfârşit că poate avea nevoie de ajutor.

— Nu asta trebuie să faci, spuse el îngenunchind lângă ea. Întinde piciorul! Acum îndoaie! întinde! Ai văzut?...

În timp ce îi dădea indicaţii terapeutice, îi apăsa cu mâini pricepute rotula genunchiului şi curând durerea

încetă.

— Mulţumesc. Mă simt mai bine. A fost cumplit. Nu mai puteam nici să respir. Nici acum nu respira mai bine, dar de data asta cauza era alta. Simon îşi luă în sfârşit mâinile de pe piciorul ei şi o ajută să se ridice în picioare. Până reuşi să-şi recapete echilibrul, o lipi de pieptul lui.

— Nu eşti bună să participi la Jocurile Olimpice, draga mea. Ai stat prea mult întinsă la plajă în Australia. Ar trebui să faci nişte alergări cu mine.

— Mai bine merg pe bicicletă. Poţi să-mi dai drumul acum. Nu mai am nevoie de sprijin.

— Şi dacă refuz? spuse el strângând-o şi mai tare în braţe. Ce poţi să-mi faci?

Nimic. Dimpotrivă, nu-şi mai dorea decât un singur lucru: să rămână aşa o veşnicie. Dar era convinsă că el glumea.

— Nu mă subestima. Nu sunt o femeie slabă.

— Oh, Vicky, şopti el cu o voce înăbuşită. Lasă vorba şi sărută-mă. Sunt pur şi simplu vrăjit de tine.

Şi fără să-i mai lase răgazul să protesteze, îşi lipi buzele de gura ei. Sărutul lui, care la început era tandru şi blând ca o mângâiere, deveni din ce în ce mai pasionat. Viky încercă să-l respingă, dar dorinţa se dovedi mai puternică decât raţiunea şi se abandonă cu voluptate stării de excitaţie care pusese stăpânire pe simţurile ei… Se afla în braţele lui Simon şi asta era tot ce îşi dorea. În mod inconştient, îi cuprinse ceafa blondă cu mâinile, în timp ce trupul i se lipea din ce în ce mai mult de al lui.

Nu mai simţea nicio ruşine şi, ca o floare care se deschide sub razele soarelui, avea în sfârşit sentimentul că devenea femeie…

Deodată, Simon se depărtă puţin de ea şi îşi cufundă privirea în ochii ei înceţoşaţi de dorinţă.

— Vicky, dragostea mea, referitor la casă…

Vicky simţi că îi îngheaţă sângele în vene. Casă, casa şi

iar casa! Aşadar nu se gândea decât la asta!

— Poţi s-o păstrezi! exclamă ea cu o voce lipsită de orice inflexiune. Eu mă întorc în Australia. Asta vrei, nu-i aşa? Ei bine, ai obţinut ce ai dorit.

— Stai puţin, Vicky! Stai puţin…

— Dă-mi drumul! Dă-mi drumul îţi spun! urla ea lovindu-l cu o ploaie de pumni în piept.

— Nici nu mă gândesc să fac aşa ceva. Recunosc că am fost poate cam neinspirat…

— Neinspirat!? Nu era nevoie să faci pe amorezul cu mine. Acum însă, după ce ai obţinut ce ai dorit, dă-mi drumul!

— Sfântă Fecioară, ai milă de mine! oftă Simon lipind-o şi mai tare de trupul lui. N-am ce face cu casa ta! Eu pe tine te vreau! Pe tine! Numai pe tine! M-am îndrăgostit de tine din prima zi când ne-am ciondănit în parcare.

Vicky se uită la el buimacă.

— Pe mine? spuse ea cu o voce pe care n-o mai recunoştea nici ea însăşi. Dar credeam…

— Credeai greşit. Chiar voiam să-ţi spun că poate ar fi mai bine să-i dai casa asta verişoarei tale pentru că e încărcată de prea multe amintiri triste. Vreau să trăiesc alături de tine, Vicky. Te iubesc nespus de mult… Te rog să nu mă respingi…

Vicky nu ştia dacă trebuie să râdă sau să plângă.

Dar nu reuşi să termine ce avea de spus, pentru că Simon îi acoperi din nou gura cu buzele şi o cufundă într-un ocean de senzaţii pe care nu le mai simţise niciodată până atunci.

— Duceam o viaţă liniştită şi echilibrată până să apari tu, îi mărturisi el mult mai târziu, mângâindu-i părul. După aceea s-a complicat totul. Nu voiam să-ţi sucesc minţile, voiam să înveţi să mă cunoşti şi încet-încet să te îndrăgosteşti de mine. De aceea m-am folosit de pretextul casei. Când l-am văzut însă pe amicul tău, am înţeles că

era posibil să pleci în Australia şi gândul ăsta ajunsese să mă obsedeze…

Vicky îşi afundă degetele în buclele blonde ale tânărului şi îşi lipi obrazul de urechea lui.

— Nu era nevoie să faci prea mari eforturi ca să mă îndrăgostesc de tine, îi şopti ea. Eram deja îndrăgostită.

— Oh, iubirea mea! Sunt nebun după tine. Crezi că am putea să ne căsătorim?

Vicky roşi de plăcere şi se ghemui la pieptul lui.

— Aşteptam numai să mă ceri de soţie. Ştii, am fost teribil de geloasă pe Lea!

— Şi eu pe Tim! Dar vrei să-ţi spun ceva? Cred că am făcut cea mai bună afacere din viaţa mea instalându-mă în casa asta!

Şi începând din clipa aceea, chiar dacă s-ar fi prăbuşit cerul peste ei şi pământul ar fi fost înghiţit de oceanele dezlănţuite, Vicky şi Simon n-ar mai fi ştiut nimic din ce se petrecea în jurul lor.

Sfârşit